

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ι

“ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ,,

(Κομεντί σὲ τρία μέρη)

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ “ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,,

ΑΘΗΝΑΙ 1924

Πρὸς τὸν ἄρχοντα
καταδικάζω καὶ ἄλλο ἄγνωστο
μὴ καὶ ἕτερας περ

ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ

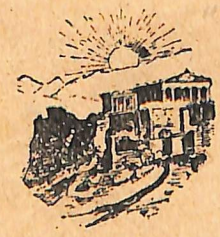
φύλακτος 1925

Handwritten notes in Greek script, likely a library or collection stamp, including the name 'Βιβλιοθήκη' (Library).

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ

(Κομεντι σὲ τρία μέρη)

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,"

1924

ΣΤΗ Κ. ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Τ' ΑΦΙΕΡΩΝΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Γεώργιος Φραντῆς
 Πέτρος Κλάδης
 Κώστας Μάρδας
 Στέφανος Φαρκᾶς
 Μάρκος Μαρίνης
 Γιάννης (ὕπηρετης)
 Ένας προσκεκλημένος
 Φανῆ Φραντῆ
 Φούλα Μαρίνη
 Ἄννα Φαρκᾶ
 Καίτη Φαρίδη
 Νέλν Μαράτου
 Μαίρη Μαράτου
 Μία προσκεκλημένη
 Κατίνα (ὕπηρετρια)

ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ

Μήτσος Μυράτ
 Β. Λογοθετίδης
 Ι. Ἀποστολίδης
 Δ. Ροντήρης
 Γ. Γληνός
 Θυμέλης
 Κ. Παπαγεωργίου
 ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
 Χρυσούλα Μυράτ
 Μ. Κοφινᾶ
 Γιώτα Ἀργυροπούλου
 Καίτη Κοφινᾶ
 Σοφία Κουβαρά
 Ἐλένη Νικολάου
 Ἀμάλια Λογοθετίδου

ΕΠΟΧΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ

Ἡ σκηνὴ καὶ στὰ τρία μέρη στὴν Ἀθήνα

(Ἐπαίχτηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸ θέατρο
 Κοτοπούλη τῆ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1923).

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

(Στὸ σπίτι τοῦ Γεώργου Φραντῆ. Σαλόνι μὲ
 φιλοκαλία ἐπιπλωμένο. Δυὸ πόρτες, μὴ στῆ
 μέση κι' ἄλλη ἀριστερά. Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ αὐλαία
 ὁ Γιάννης κ' ἡ Κατίνα τακτοποιοῦν τὰ ἐπι-
 πλα.)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἔλα, κάνε γρήγορα, γιὰτ' ἡ ὥρα εἶν' ἑννέα,
 κι' ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ κατέβῃ ἡ κυρία.

ΚΑΤΙΝΑ

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ πεθάνω
 ἐδῶ μέσα. Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στὸ πόδι. Δὲ
 λέω, μὲ πληρώνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤρθα
 ἐδῶ γιὰ ὑπηρετρία νὰ ξεσκονίζω, ἀλλὰ γιὰ καμα-
 ριέρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Γιατί δὲ προσθέτεις καὶ τ' ἄλλο;

ΚΑΤΙΝΑ

Ποιό;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Νά, πὼς ἦρθες καὶ γιὰ κάτι ἄλλο.

ΚΑΤΙΝΑ

Δὲ ξέρω κανέν' ἄλλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τὸ ξέρω ὅμως ἐγώ.

ΚΑΤΙΝΑ

Βλακεῖς.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μὰ γιατί τὸ λὲς βλακεῖς; Ὡστε τὸ ν' ἀγαπᾶ κανεὶς ἓνα κορίτσι πὺ εἶν' ὠραῖο, εἶνε βλακεία;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὅταν εἶν' ὠραῖο, ὄχι.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τότε δὲν εἶμαι καθόλου βλάκας γιατί σ' ἀγαπῶ.

ΚΑΤΙΝΑ

Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμ' ὠραία, οὔτε σὺ μ' ἀγαπᾶς.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Οὔτε τὸ 'να, οὔτε τ' ἄλλο μπορεῖς νὰ τὸ ξέρης σύ. Ἄν εἰς' ὠραία μόνον ἐκεῖνοι πὺ λυώνουν στὸ ἀντίκρουμά σου μποροῦν νὰ τὸ ξέρουν, κι' ἂν σ' ἀγαπῶ ἐγὼ μόνον αὐτὴ ἡ καρδιά τὸ ξέρει.

ΚΑΤΙΝΑ

Ἄνοησίες.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Στὸ εἶπα κι' ἄλλοτε, Κατίνα, στὸ ξαναλέω καὶ τώρα. Ἄφησε τὰ μεγαλοπιάσματα. Ὁ κ. Πέτρος ζητάει νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του καὶ τίποτε περισσότερο. Εὐρῆκε ἓνα ὄμορφο κορίτσι καὶ θέλει νὰ τὸ χαρῆ. Ἐλάλησα καὶ ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω.

ΚΑΤΙΝΑ

Νά, γι' αὐτά σου τὰ ρητὰ σὲ συχαίνουμαι.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς δὲ μπορῶ νὰ τὰ πῶ περὶ διὰ γοημιμάτων. Ὅ,τι λέω ὅμως εἶν' ἀληθινό. (ἀκούεται κτύπος ἢ Κατίνα ἐντείνει τὴ προσοχή της). Ταράχτηκες βλέπω. Δὲν εἶν' ἐκεῖνος.

ΚΑΤΙΝΑ

Καίμενε Γιάννη, δὲ κοιτᾶς τὴ δουλειά σου. Ἀγάπη μὲ τὸ στανιὸ δὲ γίνεται. Δὲ λέω, καλὸ παιδί εἶσαι, δὲ σὲ σηκώνει ὅμως τὸ στομάχι μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Γιατ' εἶνε παραβαρυνμένο ἀπ' ἄλλα φαγιά; Πρόσεχε ὅμως τίς βαρυστομαχίες· τ' ἀποτέλεσμά τους εἶνε πάντοτε δυσάρεστο.

ΚΑΤΙΝΑ

Τὸ στομάχι τὸ δικό μου μπορεῖ νὰ χωνέψῃ ὀλόκληρο βῶδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς, μιὰ πού
χωνεύει τὸ κ. Πέτρο...

ΚΑΤΙΝΑ

Παραπῆρες θάρρος, τὸ ξέρεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Φοβερὸ πράγμα τέλος πιντων ἢ ἀλήθεια. Ἄς
εἶνε... (Σὲ λίγο) Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, Κατίνα. Ὅ,τι
κι' ἂν σοῦ συμβῆ μὴ ξεχνᾷς πὼς ὑπάρχει κάποιος
πού σὲ κάθε στιγμή εἶνε πρόθυμος νὰ σοῦ προσφέρει
τὴ συνδρομὴ του.

ΚΑΤΙΝΑ

Ἡ ἀλεπού δὲ χώραγε στὴ τρύπα της, κρέ-
μασε καὶ κολοκῦθες στὴν οὐρά της. Τὶ συνδρομὴ
μπορεῖς νὰ προσφέρῃς σὺ σὲ μένα;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ὁ ποντικὸς μιὰ φορὰ κ' ἓνα καιρὸ φάνηκε
χρήσιμος σ' ἓνα λεοντάρι.

ΚΑΤΙΝΑ

Πέρασαν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν δόκανα κι' ἀνύποπτα πουλι-
α σὰν καὶ σένα, οἱ καιροὶ θὰ μένουν πάντα οἱ
ἴδιοι. Θὰ σοῦ λεγα μιὰ ποροίμια...

ΚΑΤΙΝΑ

(Πετάει τὸ φτερὸ πού ξεσκονίζει) Οὐφ, καὶ μ'
αὐτὲς σου τίς ποροίμια... (φεύγει)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄμετάπειστη... Μιὰ παροίμια λέει, ἀγάλι, ἀγάλι
γίνεται ἢ ἀγουρίδα μέλι... Ἄς μὴν ἀπελπίζουμαι
λοιπόν... (*Ερχεται ἡ Καίτη).

ΚΑΙΤΗ

Ἄκόμα δῶ βροίσκεσαι;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄγωνίζουμαι νὰ ξεσκονίσω.

ΚΑΙΤΗ

Ὁ κύριος δὲ κατέβη ἀκόμη ἀπ' τὸ δωμάτιό
του;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ὅχι, κυρία, ἂν κ' εἶχε πῆ πὼς θὰ κατέβαινε
σήμερα πρωί, γιὰ νὰ ἐτοιμαστῆ γιὰ τὸ λόγο πού
θὰ βγάλη σήμερα στὸ Πανεπιστήμιο.

ΚΑΙΤΗ

Ἄ ναί, σήμερα πρόκειται νὰ κάνη τὴ διάλεξή
του. Οὔτι' ὁ κ. Πέτρος δὲν ἦρθε;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Οὔτε. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ὁ κύριος τοῦ
εἶπε νὰ ριχτῆ μὲ τὰ μούτρα γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὸ
ἐργαστήριον, γιὰτὶ σὲ λίγες μέρες, λέει, θὰ γίνῃ κα-
θηγητῆς καὶ θ' ἀρχίσῃ μαθήματα. Καὶ νὰ σᾶς πῶ
ἓνα πράγμα, κυρία; Δὲν τᾶκουσε μὲ καλὸ αὐτί. Προ-
τιμοῦσε φαίνεται νὰ ἐρχότανε σὰν πρῶτα ἐδῶ νὰ
βοηθᾷ τὸν κύριον, γιὰτὶ σὰν κάτι νὰ ὑπάρχῃ ἐδῶ
μέσα πού τὸν τραβάει.

ΚΑΙΤΗ

Δὲν εἶν' δική σου δουλειά αὐτό. Σὺ νὰ κοιτά-
ξης τὸ ξεσκόνισμά σου καὶ νὰ βιάξης περισσότερη
προσοχή νὰ μὴ σὲ κλέβουν στὰ ψώνια. Ἔλα, τε-
λείωνε γρήγορα καὶ πήγαινε στὸ δωμάτιό σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ κάνω, κυρία. Φεύγω.
(Φεύγει ἔρχεται ὁ Γεώργιος χαρούμενος).

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐδῶ 'σαι, Καίτη; Καλημέρα σου (Τρίβοντας τὰ
χέρια ἀπὸ χαρά). Ἡ Φανῆ δὲ κατέβηκε ἀκόμη;

ΚΑΙΤΗ

Ἔχει ἀρκετὴ ὥρα πού σηκώθη· μοῦ φαίνεται
πὼς πέρνει τὸ γάλα της.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Λοιπόν; Σήμερα εἴμαστε γιὰ νάμαστε.

ΚΑΙΤΗ

Ποιὸς τὴ χάρη σου!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μόνο τὴ χάρη μου;

ΚΑΙΤΗ

Ἦχι καὶ τὴ δική μας.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Λέω κ' ἐγώ. Γιὰ φαντάσου ἀλήθεια, Καίτη.
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου! Γιατὶ θὰ γίνω, εἶ-
μαι βέβαιος. Ἡ ἀνακοίνωσή μου θὰ κάνη κατά-

πληξη. Ἐπάλαισα, ἀγωνίστηκα, ἐμόχθησα, ἀλλὰ θὰ
νικήσω. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως ἓνα πράγμα; Φοβᾶμαι
μήπως θορυβηθῶ. Γιὰ φαντάσου τόσα μάτια νὰ σὲ
βλέπουν στὸ στόμα. Ἀλήθεια, δὲν σοῦ τὸ εἶπα. Θὰ
παραστῆ κι' ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὅλοι οἱ κα-
θηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ τμηματάρχαι τοῦ
Ἐπιχειρηματικοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ τμηματάρχαι τοῦ
Ἐπιχειρηματικοῦ τῆς Παιδείας, κυρίες, κόσμος πολὺς.
Εἶνε καὶ τὸ θέμα μου βλέπεις κάπως, ἂν ὄχι πρω-
τότ' πο, πάντως ὅμως περιέργω. (Ἔρχεται ἡ
Φανῆ).

ΦΑΝΗ

(Ἐνῶ μπαίνει) Τὶ λέτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Λέμε πὼς ἀπὸ τώρα εἶμαι συγκινημένος γιὰ τὴς
ἐξετάσεις, γιὰ τὴς ἐξετάσεις εἶνε, πού θὰ δώσω σὲ
λίγο.

ΦΑΝΗ

Κι' ὁ λόγος;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κι' ὁ λόγος; Δὲ μοῦ λές τὸ θεωρεῖς μικρὸ πράγ-
μα ν' ἀνέβης ἀπάνου σὲ μιὰ ἔδρα καὶ νὰ μιλάς ἐπὶ
μια ὥρα σὲ τόσο κόσμο; Γιὰ φαντάσου! Πεντακό-
σια ζευγάρια μάτια νὰ σὲ βλέπουν στὸ στόμα! Εἶν'
κάτι αὐτὸ πού μπορεῖ νὰ σὲ θορυβήσῃ!

ΦΑΝΗ

(Πειραχτικά). Κι' ὅταν μάλιστα τὰ μάτια εἶν'
ῶραϊα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μά, εἶπαμε, Φανῆ, πὼς σὺ δὲ θὰ κάθῃσαι
μπροστά.

ΦΑΝΗ

Τὶ σημασία ἔχει αὐτό;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἔχει τὴ σημασία, πὼς τὰ ὠραία μάτια, γιὰ τὰ ὁποῖα μιᾶς δὲ θὰ τὰ βλέπω.

ΦΑΝΗ

Θέλεις δηλαδὴ νὰ μὲ στείλῃς στὰ τελευταῖα καθίσματα γιὰ νὰ μπορῆς νὰ κάνῃς τὶς δουλιές σου ἐλεύθερα!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ποιὲς δουλιές μου ;

ΦΑΝΗ

Ἔλα, μὴ κάνεις τὸν κουτό. Καταλαβαίνομαστε, νομίζω, πολὺ καλά. (Μὲ ὕφος ποὺ εἶνε σοβαρὸ κι' ἀστείτο μαζὶ). Θέλεις νὰ μὲ πετάξῃς ἐμένα πίσω, γιὰ νὰ μπορῆς νὰ βλέπῃς τὶς κυρίες ποὺ θάρθουν νὰ σὲ χειροκροτήσουν.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἶσαι στὰ καλά σου, γυναῖκα μου. Ἐγὼ δίνω ἐξετάσεις σήμερα, κρίνεται τὸ μέλλον μου καὶ σὺ μοῦ μιᾶς γιὰ μάτια καὶ κυρίες.

ΦΑΝΗ

Ὅχι, ἀλήθεια, Γεῶργο, δὲν ἀστειεύομαι. Ὅταν χτὲς βράδυ ἔμεινα μόνη σκέφθηκα πολὺ, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσω καὶ νὰ βρῶ τὸ λόγο, ποὺ μοῦ εἶπες νὰ καθίσω στὰ τελευταῖα καθίσματα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὰ στὸν εἶπα, νομίζω, παιδί μου.

ΦΑΝΗ

Νὰ μὴ μὲ βλέπῃς καὶ θορυβεῖσαι ; Αὐτὸ δὲν εἶνε ; Ἔ, αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου κολακευτικὸ γιὰ μιὰ κυρία. Θέλεις δηλαδὴ νὰ πῆς πὼς μὲ τὸ νὰ μὲ βλέπῃς μπορεῖς νὰ πάθῃς κακό. Αὐτὸ δὲν εἶνε ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καθόλου δὲν εἶν' αὐτό. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα πρέπει νὰ κολακεύεσαι, γιατί μόνη σὺ μέσα σὲ τόσο κόσμῳ ἔχεις τὴ δύναμη νὰ μὲ κάνῃς νὰ τὰ χάσω.

ΦΑΝΗ

Νὰ ὑπερηφανεύουμαι γιατί μὲ λὲς φόβητρο !! . .
Ὁραῖα νὰ σοῦ πῶ !

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μιᾶς σοβαρά ;

ΦΑΝΗ

Πολὺ σοβαρὰ μάλιστα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Βρὲ γυναϊκούλα μου, καλὴ μου Φανῆ, δὲ καταλαβαίνεις λοιπόν, πὼς γιὰ νὰ μ' ἐπηρεάξῃς θὰ πῆ πὼς σ' ἀγαπῶ πολὺ.

ΦΑΝΗ

Ὅποιος ἀγαπάει τὴ γυναϊκά του δὲ τὴ στέλνει στὰ τελευταῖα καθίσματα. Πάλι καλά, ἐν τούτοις, ποὺ δὲν μοῦ εἶπες νὰ περιμένω ἔξω ἀπ' τὴ πόρτα ἢ κάτω στὸ δρόμο.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Με στενοχωρία.) Σὲ παρακαλῶ, Φανῆ μου, ἔχω ἀνάγκη ψυχικῆς ἡρεμίας. Συλλογίσου μόνο πὼς ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔχω νὰ μιλήσω κ' ὄχι ἀπ' τὴν ὁμιλία μου αὐτὴ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μου. Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ. Ἔχεις τόσα ἄλλωστε δείγματα τῆς ἀγάπης μου. Μὴ θέλεις λοιπὸν νὰ γίνῃς ἀφορμὴ νὰ πάθω καμιὰ δουλειά, πού θὰ κάνῃ νὰ χαροῦν οἱ ἐχθροί μου. Θυμήσου τοὺς κόπους μου, τὶς μελέτες μου, τὰ ξενύχτια μου, τὰ τρεξίματά μου. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ ἐγγίσω τὴν ἐπιτυχία. Ἄφησε μιὰ τέτοια ἡμέρα τὶς ἀδικαιολόγητες γκρίνιες σου. Ἄφησέ με νὰ χαρῶ. Νὰ χαρῶ μαζί σου, μὲ σένα, καλὴ μου γυναικούλα. (Τῇ πλησιάζει). Μὲ σένα πού σ' ἀγαπῶ πολὺ, πού ὅ,τι κάνω τὸ κάνω γιὰ τὴ δική σου εὐτυχία. (Τῇ φιλεῖ).

ΦΑΝΗ

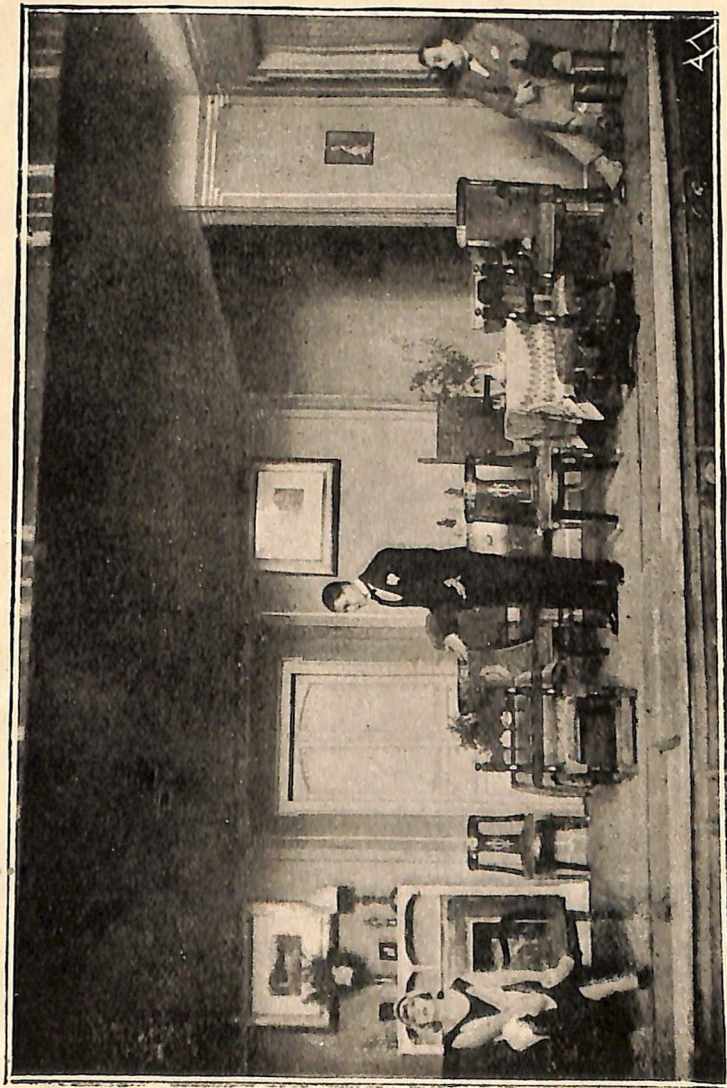
(Χαϊδευτικά.) Μ' ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς τόσο, γιὰτ' εἶπες νὰ καθίσω στὰ τελευταῖα καθίσματα :

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πόσο κουτὸ πλάσματάκι πού εἶσαι! Κάθισε στὸ πρῶτο πάγκο. Πάρε καὶ καρέκλα ἀκόμη καὶ κάθισε κάτω ἀπ' τὴν ἔδρα.

ΦΑΝΗ

(Μὲ κακία.) Νὰ καθίσω κάτω ἀπ' τὴν ἔδρα γιὰ νὰ μὴ βλέπω διόλου! Ὠραία λύση, ἀλλὰ κί' ὠραῖος τρόπος! Νὰ σὲ βλέπῃ τόσος κόσμος καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ σὲ καμαρώσῃ ἢ γυναῖκα σου!

ΜΕΡΟΣ Β'

Κατίνα — Γιάννη, κάνει μου ἕνα καφέ.

ΠΕΤΡΟΣ

Όχι, δεσποινίς. Δέν υπάρχει κανένας. Έκεινο όμως πού μέ κάνει νά εκφράζω άπλώς ελπίδες κι' όχι βεβαιότητα, είνε πώς δέν είμαι ακόμη βέβαιος άν ή αγάπη μου βρίσκει ύποδοχή...

ΚΑΙΤΗ

(Γελώντας) Καλέ, τ' είν' αυτά πού λέτε: Είστε έρωτευμένος και δέ ξέρετε άν είσθε;

ΠΕΤΡΟΣ

Όχι, δεσποινίς. Είμ' έρωτευμένος και τó ξέρω πώς είμαι. Έκεινο πού δέ ξέρω είνε άν σεις μ' αγαπάτε.

ΚΑΙΤΗ

Καλέ, τ' είν' αυτά πού λέτε; Σας βεβαιώνω πώς ποτέ μου δέν περίμενα μιá τέτοια έρωτική εκμηστύρευση.

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατί ποτέ δέν φανταζόσαστε πώς έγώ μπορούσα νά σας αγαπήσω ή γιατί νομίζετε πώς δέν έχω τó δικαίωμα νά σας αγαπήσω;

ΚΑΙΤΗ

Δικαίωμά σας είνε ν' αγαπάτε όλου τού κόσμου τá κορίτσια.

ΠΕΤΡΟΣ

Έπομένως και σας.

ΚΑΙΤΗ

Μ' όλα τ' άλλα κορίτσια μαζί, μάλιστα.

ΠΕΤΡΟΣ

Μόνην ὄχι;

ΚΑΙΤΗ

Νὰ σᾶς πῶ ἓνα πρᾶγμα. Ποτέ μου δὲ σκέφθηκα ν' ἀρνηθῶ σὲ κανένα κάτι πού εἶνε δικαίωμά του νὰ τὸ κάνῃ.

ΠΕΤΡΟΣ

Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀρκετό. Τὸ ὅτι εἶνε δικαίωμά μου νὰ σᾶς ἀγαπῶ τὸ ξέρω, ἐκεῖνο ὅμως πού θέλω νὰ μάθω εἶνε...

ΚΑΙΤΗ

"Αν σᾶς ἀγαπῶ ἐγώ, αὐτὸ δὲ θέλετε νὰ πῆτε;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἀκριβῶς.

ΚΑΙΤΗ

Λοιπὸν, γιὰ νὰ εἵμαστε ἐξηγημένοι. Εἶσθε ἓνα καλὸ παλληκάρι, εὐγενικὸ καὶ φαίνεται πὸς θὰ ἔχετε καὶ μέλλον, ἀλλὰ γιὰ νὰ πῶ πὸς σᾶς ἀγαπῶ, θὰ πῶ ψέμματα... Πηγαίνω νὰ ἐτοιμαστῶ. (φεύγει.)

ΠΕΤΡΟΣ

Τὸ περίμενα. Καλύτερα ὅμως πού ἦρθαν εἶται τὰ πράγματα καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασιν.

ΚΑΤΙΝΑ

(Ἐρχεται. Βλέπει τὸν Πέτρο καὶ θέλει νὰ φύγῃ.)

ΠΕΤΡΟΣ

(Ἐὶς ἀντιλαμβάνεται). Τόσο λοιπὸν μὲ φοβᾶσαι; Κι' ὅμως δὲν τρώγω ἀνθρώπους.

ΚΑΤΙΝΑ

Ποιὸς τὸ εἶπε πὸς σᾶς φοβοῦμαι; Ζητοῦσα τὴν δεσποινίδα Καίτη.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν ἔχει δυὸ λεπτὰ πού ἔφυγε. Πηγαίνει, νομίζω, νὰ ἐτοιμαστῇ... Πλησίασε λοιπὸν, καυμένη, πού ἔχασες τὸ χροῖμα σου!

ΚΑΤΙΝΑ

(Μὲ ταραχή). Μά, κύριε Πέτρο...

ΠΕΤΡΟΣ

Τὶ ἔκανε ὁ κ. Πέτρος; Σὺ δὲ θάρρης ν' ἀκούσῃς τὸν κύριό σου στὸ Πανεπιστήμιο;

ΚΑΤΙΝΑ

Τὶ λέτε, κ. Πέτρο; Ἐγώ, μιὰ καμαριέρα!

ΠΕΤΡΟΣ

Κ' ἐπειδὴ 'σαι καμαριέρα, τὶ ἔχει νὰ κάνῃ; Ὠραία εἶσαι, κομπὴ εἶσαι, χαριτωμένη εἶσαι, ἔχεις δυὸ μάτια πού μιλοῦν ὠραιότερα ἀπ' τὸ μεγαλύτερο ποιητή, τὰ χεῖλη σου κάνουν ν' ἀνθίζουν τριαντάφυλλα στὴ καρδιά τοῦ χειμῶνα, τὶ περισσότερα ἔχουν ἢ κατὰ τ' εἶνε καλύτερες ἀπὸ σένα οἱ κυράδες πού θὰ πᾶνε σήμερον στὸ Πανεπιστήμιο;

ΚΑΤΙΝΑ

(Μὲ συγκίνηση). Βλέπετε πὸς ὅλοι δὲ σκέπτονται σὰν καὶ σᾶς. Ἡ κυρία παραδείγματος χάριν...

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ κυρία εἶνε κυρία. πού ὅσο κι' ἂν εἶνε κυρία

και συ καμαριερα, δε θα στο συγχωρεση ποτε, πως συ 'σαι ωραιότερη απ' αυτην... Εγω τι λεω που ειμαι αντρας..

KATINA

Το λετε σοβαρα;

ΠΕΤΡΟΣ

Μα τι θελεις να κανω για να με πιστεψης; Δε βλεπεις λοιπον πως για σενα θυσιάζω το μελλον μου; Γιατι, ενω μπορουσα να διοριστω καθηγητης και να κοιταξω τη δουλεια μου, εξακολουθω να μενω βοηθος στο κ. Φραντη; γιατι το σπιτι του κ. Φραντη εχει κατι που με τραβαει, κι αυτο που με τραβαει εισαι συ. *(Λεγοντας αυτα τη πλησιάζει)*. Κι' αλλοτε στο ειπα πως σ' αγαπω, πως μονον αμα βρισκομαι κοντα σου αισθανομαι τη χαρα να μου πλημμυριζει τη ψυχη. Εισαι καμαριερα, αλλ' εισαι ωραια. Εισαι απο ταπεινη οικογενεια, αλλα τιμα. Δεν φορεις πλουσια φορεματα, αλλα εισαι πλουσια στις χαρες. Δεν ξερεις να κανης υποκλισεις στα καλονια, ξερεις ομως να κανης να γονατιζουν εμπρος σου, τραλλοι απ' ερωτα, οι ανδρες. *(Γονατιζει)* Γιατ' εισαι ωραια, Κατινα, γιατι μοσκοβολας σαν τα λουλουδια του Μαγιου. *(Της πιάνει το χερι, σηκώνεται ενω με τ' αλλο το χερι την αγκαλιάζει και την τραβαει κοντα του)*.

KATINA

(Μεθυσμένη από ευτυχια δε φερει καμια αντίρρηση.)

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατι τα τριαντάφυλλα που εχεις για χειλη διψουν για δροσια, κ' εγω μοναχα ξερω να τα δροσω. *(Τη φιλει στο στομα)*.

KATINA

(Συνερχεται κ' επιχειρει να ξεφυγη απ' τα χερια του Πετρου, που την κραταει δυνατα).

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατι θελεις να φυγης; Σ' αγαπω τόσο πολυ!.. Κοντα μου θα εισαι ευτυχισμενη στο υποσχομαι. Μη φσυγεις. "Οχι, πρεπει να γινης δικη μου. *(Η Κατινα προσπαθει να φυγη)*. Μα γιατι θελεις να φυγης; "Οχι δε θα φυγης προτου μου πης οτι μ' αγαπας. Θελω να τ' ακουσω απ' το στομα σου, *(Τη σφιγγει δυνατα, κοιταζοντας την στα ματια)*. *Η Κατινα ξαφνικα κρεμιεται στο λαιμο του Πετρου και κολλα με λαχταρα το στομα της στο στομα του)*.

ΓΙΑΝΝΗΣ

(Ερχεται ξεροβηχοντας). Δηλαδη με το συμπάθειο. Αυτο ειναι το πρωινο δρεκτικο να πουμε.. Κ' επειδη τρωγοντας ερχεται η ορεξη, με συμπαθατε γιατι σας διεκοψα στην ωρα του ψητου.

ΠΕΤΡΟΣ

Εισαι αναιδης το ξερεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ

(Κοιταζοντας γυρω του). Για ποιον το λετε;

ΠΕΤΡΟΣ

Γιὰ σένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μήπως με εἶδες νὰ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου κανένα κορίτσι;

ΠΕΤΡΟΣ

Πήγαινε ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Ἐξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦρθαν τ' ἄγρια γιὰ νὰ διώξουν τὰ ἡμέρα ἀπὸ τοῦ νὰ φύγω, καὶ γιὰ νὰ φύγω; (*Στὴ Κατίνα*): Ἐ, πολὺ ψηλὰ χτίζεις τὴ φωνὴν καὶ θὰ σοῦ σπάσῃ ὁ κλῶνος. Ὅχι γιὰ τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ εἶνε κανένα σπουδαῖο υποκαίμενο, ἀλλὰ γιὰ τὸν σὰν μιὰ ὑπερέτρια. (*Στὸ Πέτρο*) Σένα, κύριε, θ' σὲ διώρθωνα, ἔχε το χάρι ὅμως στὴ Κατίνα, γιὰ τὸν ἀνὴρ κἀνὸν τ' ἀδικο πάντα στὸν ἀδύνατον θὰ πέσῃ. (*Στὴ Κατίνα πὸν στέκει μαζεμένη*). Ἡ κυρία δὲν εἶν' ἐδῶ; (*Ἡ Κατίνα δὲν ἀπαντᾷ*) Σένα μιλάω, Κατίνα. Ἡ κυρία δὲν εἶν' ἐδῶ;

ΚΑΤΙΝΑ

(*Σὰν νὰ συνέρχεται*). Ὅχι, δὲ ξέρω ποῦ εἶνε.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Πήγαινε νὰ δῆς ποῦ εἶνε καὶ πὲς τῆς πὸς ὁ κύριος εἶπε νὰ εἰσέλθῃ γιὰ τὸν ὥρα. (*Ἡ Κατίνα φεύγει*). Τί σοῦ φταίει, μωρὸ ἀλιτήριε, τὸ φτωχὸ κορίτσι; Τὸ βρῆκες ἀδύνατον κι' ἀνόητον πλάσμα καὶ κοιτᾷς νὰ τὸ μπλέξῃς στὰ δίχτυα σου.

ΦΑΝΗ

(*Ἐρχεται βιασικῆ*). Ποῦ εἶν' ὁ κύριος; Ἐπῆρε τὸ γάλα του; Ἐ, σὺ Γιάννη, τί κάθισαι σὰν ἀπολιθωμένος; Ποῦ εἶν' ἡ Κατίνα; Πήγαινε νὰ τὴ φωνάξῃς. Ἐκάνετε κανέν' αὐτὸ νὰ πάρῃ ὁ κύριος; Μὰ δὲ ξέρετε πὸς σὲ μισὴ ὥρα πρέπει νὰ φύγῃ; Τί ἀδιαφορία εἶν' αὐτή; (*Ὁ Γιάννης φεύγει*). Σήμερα, κύριε Πέτρο, ἐτύχασε σὲ μιὰ σκηνὴ πολὺ λυπηρὴ! Σὰς ζητῶ συγγνώμη καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴ ξεχάσετε.

ΠΕΤΡΟΣ

Σὰς βεβαιώνω, κ. Φραντῆ, πὸς ἂν δὲ μοῦ κάνατε τὴ τιμὴ νὰ μοῦ ζητήσετε τὴ γνώμη μου γιὰ κάποιο σημεῖο, τὸ ὁποῖον, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστέψετε, πὸς ἤδη τὸ ἐλησμόνησα, δὲ θ' ἀντιλαμβάνομαι ἀπολύτως τίποτε. Τόσο δὲ ἐπρόσεχα, προῶτα ἄλλως τε ποῦ εἶχα καὶ καθήκον νὰ τὸ κάνω, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μικρὸ ἐπεισόδιον οἰκογενειακῆς ἐντελῶς φύσεως.

ΦΑΝΗ

Εἶσατε πολὺ εὐγενικός. Ξέρετε, ἦρθε στιγμὴ ποῦ ἐθύμωσα στ' ἀληθινά.

ΠΕΤΡΟΣ

Ναί, τ' ἀντελήφθηκα αὐτὸ κι' ὁμολογῶ πὸς εἶχατε δίκαιον νὰ θυμώσετε.

ΦΑΝΗ

Ὅποτε τὸ ἀντελήφθητε; Εἶδατε λοιπόν...

ΠΕΤΡΟΣ

Δηλαδή δὲν ἐπρόσεχα, ὑπέπεσον ὅμως στὴν ἀντίληψή μου τὸ δίκαιό σας. Σᾶς ἐθαύμασα μάλιστα πὼς μπορέσατε νὰ συγκρατηθῆτε. Ἄ, τὸ δίκαιό σας ἦταν πολὺ μεγάλο. Κυρία Φραντῆ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀφήσω γιατί εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συνοδεύσω στὸ Πανεπιστήμιο ἓνα φίλο μου μὲ τὴν ἀδερφή του, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεγάλην ἐπιθυμία νὰ παρευρεθοῦν στὴν ὁμιλία τοῦ κυρίου Φραντῆ.

ΦΑΝΗ

Δὲ μποροῦν νὰ πᾶνε μόνοι τους; Ἡ δὲ ξέρουν τοῦ εἶνε τὸ Πανεπιστήμιο;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἶνε ξένοι, ἔρχονται ἀπ' τὴ Ρουμανία, ὅπου καὶ μένουν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ.

ΦΑΝΗ

Καὶ στὰς Ἀθήνας πὼς ἤρθαν; Πρόκειται νὰ μείνουν γιὰ πάντα;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄ, ὄχι κανὰ δυὸ μῆνες θὰ μείνουν κ' ἔπειτα θὰ φύγουν.

ΦΑΝΗ

Μὴ σᾶς κρατῶ λοιπὸν ἀφοῦ σᾶς περιμένουν.

ΠΕΤΡΟΣ

Au revoir, κυρία Φραντῆ. (φεύγει ἔρχεται ἡ Κατίνα).

ΚΑΤΙΝΑ

Μὲ ζητήσατε;

ΦΑΝΗ

Τὶ θὰ πῆ ἂν σ' ἐζήτησα; Ἐτοιμάσατε τ' αὐγὸ τοῦ κυρίου;

ΚΑΤΙΝΑ

Ποιὸ αὐγὸ;

ΦΑΝΗ

Δὲ σοῦ εἶπα νὰ ἐτοιμάσης ἓν' αὐγὸ, λίγο γάλα, λίγο κονιάκ γιὰ τὸν κύριο;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὅχι, κυρία, τίποτε δὲ μοῦ εἶπατε.

ΦΑΝΗ

Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ ἔχεις χαμένα. Δὲν μοῦ λές, τί ἔκανες τόσην ὄρα; Ποῦ γύριζες;

ΚΑΤΙΝΑ

(Ταραγμένη). Στὴ κουζίνα.

ΦΑΝΗ

Χαριεντιζόσατε μὲ τὸ Γιάννη;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὅχι, κυρία, ὁ Γιάννης δὲν εἶνε στὴ κουζίνα.

ΦΑΝΗ

Ἐλα, πῆγαινε γρήγορα νὰ τὰ ἐτοιμάσης, γιατί θὰ φύγῃ ὁ πέποιος.

ΚΑΤΙΝΑ

(Ἐνῶ φεύγει, μόνη) Μοῦ παραμπήκε στὴ μέση!

Γκρινιάζει αυτή με τον άντρα της και σε μένα ξεσπάει. (φεύγει).

ΚΑΙΤΗ

(*Έρχεται είνε ντυμένη για έξω*). Έτοιμη. Δε σού φαίνεται πώς είνε καιρός να ηγηγίνουμε;

ΦΑΝΗ

(*Βλέπει τὸ ρολόϊ της*.) Έχομ' εἴκοσι λεπτά ακόμη κ' ἡ αἴθουσα εἶνε δυὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ. Εἶχα πῆ στη Κατίνα νὰ εἰτοιμάση κάτι γιὰ νὰ φάη ὁ Γεώργος, κ' αὐτὴ γύριζε σὰ χαζή. Τὸ γάλα ποὺ πῆρε δὲ μοῦ φαίνεται ἀρκετό. Πρέπει νὰ βάλῃ στὸ στομάχι του καὶ κάτι στερεό· θὰ μιλήσῃ μιὰ ὥρα, δὲν εἶνε παιχνίδι αὐτό! (*Έρχεται ὁ Γιάννης κρατῶντας δίσκο μὲ γάλα, αὐγὸ, βούτυρο, κλπ. Ἀκολουθεῖ ἡ Κατίνα ἢ ὁποῖα πέρνει τὸ βάζο μὲ τὰ ἄνθη ποὺ εἶν' ἀπάνου σ' ἓνα μικρὸ τραπεζάκι στὸ ὁποῖο ὁ Γιάννης ἀφίνει τὸ δίσκο. Ἡ Φανὴ βιασικὴ τακτοποιεῖ τὰ πράγματα.*)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δε πιστεύω ν' ἄρρησα, κυρία:

ΦΑΝΗ

Όχι, μπράβο, Γιάννη... Νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ κύριος πὸς εἶν' εἰτοιμο τ' αὐγὸ του. (*Ἡ Κατίνα κ' ὁ Γιάννης φεύγουν. Ἡ Φανὴ ξεακολουθεῖ νὰ τακτοποιῇ τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Καίτη τὴ παρακολουθεῖ κουννῶτας τὸ κεφάλι.*)

ΚΑΙΤΗ

(*Μόνῃ*) Χρυσὴ γυναῖκα, ἀλλὰ τρομερὰ ζηλιάρα.

ΦΑΝΗ

(*Βλέπει τὸ ρολόϊ της. Νευρικὰ*). Δὲ θὰ προφτάσῃ. Νὰ ἦθε ἀρα γε τ' ἀμάξι; Τὶ χροιάζεται καὶ τ' ἀμάξι ἀφοῦ εἶνε δυὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ ἢ αἴθουσα. Ἄς εἶνε τέλος πάντων... Πρέπει νὰ βάλω κ' ἐγὼ τὸ καπέλλο μου. (*Διευθύνεται στὴ πόρτα ποὺ φέρει στὸ δωμάτιό της, ὅταν ἀπ' τὴ μεσαία πόρτα φαίνεται ὁ Γεώργος ποὺ ἔρχεται*). Ἄ ἦρθες! ἔλα, καθύμενε, καὶ δὲ θὰ προφτάσῃς νὰ πάρῃς τ' αὐγὸ σου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ποιὸ αὐγὸ;... Τὴ καλή μου τὴ γυναικούλα! Μά, χρυσὴ μου, δὲ σοῦ εἶπα πὸς δὲ θέλω τίποτα. Θὰ πάρω ἓνα κονιάκ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μῶ στὴν αἴθουσα. Αὐτὸ θὰ μοῦ εἶν' ἀρκετό.

ΦΑΝΗ

Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Πρέπει νὰ βάλῃς κάτι στερεὸ στὸ στομάχι σου. Καίτη, καθάρισε τ' αὐγὸ καὶ περιποιήσου τὸ Γεώργο, ὡς ποὺ νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου.

ΚΑΙΤΗ

Μὰ τὶ ἔγινες τόσην ὥρα; Τὶ ἔκανες στὸ γραφεῖο;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἶν' ὁ Μάρκος μέσα κ' εἶχε μιὰ φλυαρία πρωτοφανῆ πρὸς, πρὸς.

ΦΑΝΗ

(*Ἡ ὁποία στὸ μεταξὺ ἔχει φθάσει στὴ πόρτα, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Μάρκου σταματᾷ, στρέφει τὸ κεφάλι κ' ἐρωτᾷ*) Μόνος ἦτο ὁ κ. Μάρκος;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὅχι, μὲ τὴ γυναῖκα του.

ΦΑΝΗ

Καὶ γιατί δὲ μᾶς τὸ εἶπες;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ τὸ θεώρησα καὶ τόσο σπουδαῖο.

ΦΑΝΗ

Καὶ τ' ἤθελαν;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Φανταστῆτε, εἶχα ξεχάσει νὰ τοὺς στείλω πρόσκληση κ' ἦρθαν νὰ μοῦ ζητήσουν, γιατί ἐνόμιζαν πὼς δὲ θὰ τοὺς ἄφιναν χωρὶς πρόσκληση νὰ μποῦν μέσα στὴν αἴθουσα.

ΚΑΙΤΗ

Πὼς τοὺς ξεχάσες, καυμένε Γεώργε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ λές ἔχει μισοὶ στὸ κεφάλι μου!

ΦΑΝΗ

Κι' ἀφοῦ πῆραν τὴν πρόσκληση τ' ἤθελαν καὶ κάθησαν τόσην ὥρα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ Φούλα...

ΦΑΝΗ

Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ Φούλα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ κυρία Μαρῖνη, Φούλα δὲ τὴ λένε;

ΚΑΙΤΗ

(*Μόνη*) Καλὰ ξεμπερδέματα.

ΦΑΝΗ

Καὶ μένα Φανὴ μὲ λένε, ἐν τούτοις ὁ κ. Μαρῖνης δὲ μπορεῖ νὰ μὲ φωνάζῃ μὲ τὸ μικρὸ μου τ' ὄνομα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄλλο τὸ ἴνα κι' ἄλλο τ' ἄλλο. Τὴ Φούλα, δηλαδὴ τὴ κ. Μαρῖνη, ἐγὼ τὴ γνωρίζω ἀπὸ παιδάκι τόσο δά, ἐνῶ ὁ Μάρκος σένα σὲ γνώρισε ὅταν ἔγι-
νες γυναῖκα μου.

ΚΑΙΤΗ

Φανῆ, πέρασεν ἡ ὥρα, δὲ πηγαίνεις νὰ φορέ-
σης τὸ καπέλλο σου;

ΦΑΝΗ

Θὰ πάω (*Στὸ Γεώργε, ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζει τὶς σημειώσεις του*). Καὶ τί ἔκανε ἡ Φούλα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τίποτε.

ΦΑΝΗ

Τι θὰ πῆ τίποτε; Κάτι ἄρχισες νὰ λές.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Νά, θυμῆθηκε ὅλες τὶς τρέλλες ποὺ κάναμε ὅταν

εἴμαστε παιδάκια. Εἶχ' ἓνα ἐνθουσιασμό ἢ καυμένη πού με συγκίνησε (*Ἡ Καίτη με τ' αὐγὸ στὰ χέρια προσπαθεῖ με νοήματα νὰ κάνη τὸ Γεῶργο νὰ μὴ συνεχίσῃ*). Θὰ τὸ πιστέψετε λοιπόν; Ἡ ἀνάμνηση τόσων εὐχαρίστων γεγονότων, πού πέρασαν δυστυχῶς, μεῦ δροσίσε τὴ ψυχὴ, μοῦ φρεσκαρίσε τὸ πνεῦμα, μ' ἔκανε κατὰ εἴκοσι πέντε χρόνια, τουλάχιστον, νεότερο. Ἦταν μιὰ εὐτυχῆς σύμπτωση!

ΦΑΝΗ

Τόση ἐπίδραση ἔχει λοιπόν (*τονίζει τὴ λέξη*) ἡ Φούλα στὴ ψυχὴ σου καὶ στὸ πνεῦμά σου;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ Φούλα ὄχι, ἀλλὰ τὰ γεγονότα πού μοῦ θύμισε. Ποῦ τὰ θυμήθηκε ὅλα! Ὁ ἄντρας της εἶχε ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια. Ποτέ του, ἔλεγε, δὲ φανταζότανε πὼς ἡ γυναῖκα του στὰ νεῖατά της ἦταν τόσο ζωηρή.

ΦΑΝΗ

Ναί, γιατί δὲν εἶνε τώρα!

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Σαφηνίζεται*). Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές, Φανή; Ἡ Φούλα εἶνε καθὼς πρέπει κυρία.

ΦΑΝΗ

Καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα του νὰ ἐπρόκειτο δὲ θ' ἀνελάμβανε; με τόση θέρμη καὶ προθυμία τὴν ἀπερρίψισή της.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς πρόκειται γιὰ τὴ γυναῖκα μου μιλάω ἔτσι. Γιατὶ τ' ἀπερίσκεπτα λόγια πού ἀκούστηκαν πρὸ ὀλίγου, δυστυχῶς βγήκαν ἀπ' τὸ στόμα τῆς γυναίκας μου.

ΚΑΙΤΗ

(*Μόνη*). Ἡ καταίγις ἐπλησίασε. (*Στὸ Γεῶργο*). Γεῶργο, εἶν' ὦρα νὰ πηγαίνουμε . . . Ἐλα, πάρε τ' αὐγὸ σου.

ΦΑΝΗ

Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐγὸ, δὲ τ' ἀκουσες; Ἡ ψυχὴ του δροσίστηκε τόσο πολὺ, καὶ τὸ πνεῦμα του φρεσκαρίστηκε τόσο πολὺ ἀπ' τὰ λόγια τῆς Φούλας, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τίς περιποιήσεις τῆς γυναίκας του.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Μόνος*). Ὑπαγε πίσω μου, σατανᾶ. (*Στὴ Φανή*). Μὰ γιατί σ' ἀρέσει νὰ διαστρέφης τὰ λόγια μου; Ἐπαναλαμβάνω, τὸ τονίζω, τὸ φωνάζω, γιὰ νὰ τ' ἀκούσης καλά....

ΦΑΝΗ

Μπορεῖ νὰ μὴν εἶμαι ὦραία, νὰ μὴν ἔχω τὴ δύναμη νὰ δροσίζω τίς ψυχές καὶ νὰ φρεσκάρω τὰ πνεύματα, ἀλλὰ κουφή, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶμαι. Περιστέες λοιπόν οἱ φωνές.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Με γλυκὸ ὄφρο*) Γυναικούλα μου, καλὴ μου

γυναικούλα, πήγαινε να φορέσης τὸ καπέλλο σου
πρέπει νὰ πηγαίνουμε.

ΦΑΝΗ

(Πηγαίνει πρὸς τὴ πόρτα) Καλή του γυναι-
κούλα! (Ἐνῶ ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὴ πόρτα
ἀκούει τὸ Γεῶργο νὰ λέῃ στὴ Καίτη.)

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καίτη, πέρασε στὸ σαλονάκι γιατί εἶνε οἱ Μα-
ρίνηδες μέσα κ' εἶνε ντροπὴ νὰ περιμένουν τόσην
ῥα.

ΦΑΝΗ

(Γυρίζει ἀπότομα.) Τί; Ἀκόμη μέσα εἶνε;
Ἀκολουθεῖ λοιπὸν καὶ δευτέρα πράξη δροσίματος
καὶ φρεσκαρίσματος;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἐνδιαφέρον κ' ἀγάπη ἦρθαν
νὰ ζητήσουν προσκλήσεις γιὰ τὴν ἐμιλία μου· τοὺς
εἶπα νὰ περιμένουν νὰ πᾶμε μαζί.

ΦΑΝΗ

(Μὲ θυμό.) Νὰ πᾶτε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

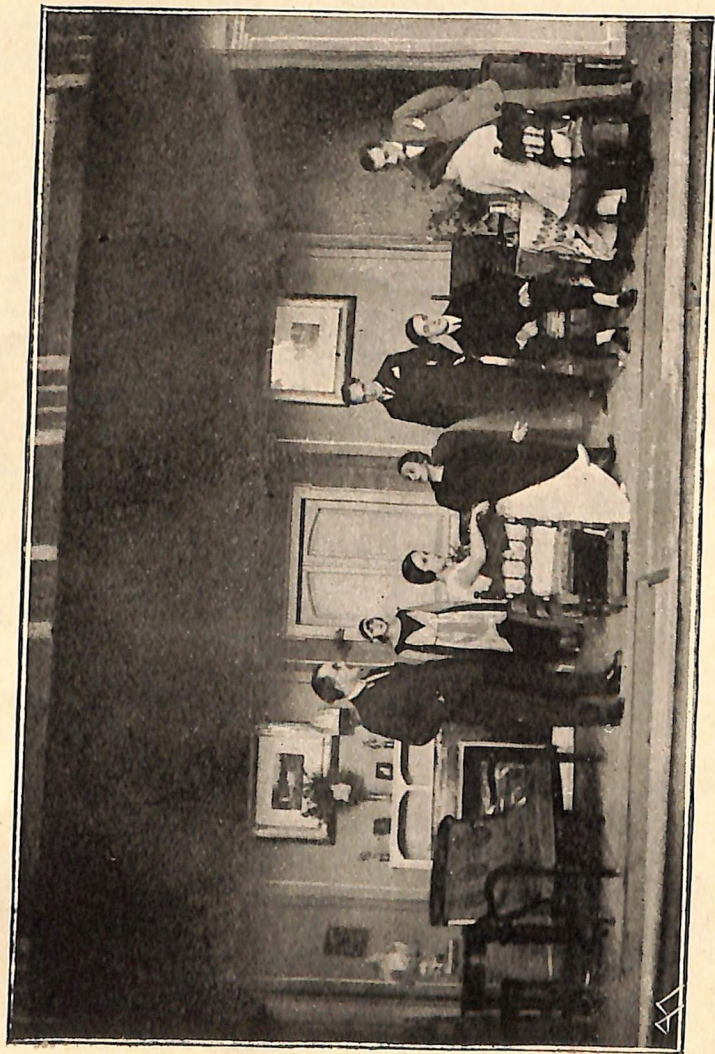
(Μ' ἐκπληξῆ.) Τὶ τρόπος εἶν' αὐτός; Τὶ θὰ πῆ
νὰ πᾶτε;

ΦΑΝΗ

(Μὲ θυμὸ τονίζοντας τὶς λέξεις.) Νὰ πᾶτε,
θὰ πῆ νὰ πᾶτε, γιατί ἐγὼ δὲ θάρθω. Αὐτὸ θὰ πῆ.

ΚΑΙΤΗ

Φανῆ, μὴν ἀφίνης ὅλως ἀδικαιολόγητα νὰ σέ

ΜΕΡΟΣ Β'

Φανῆ — Καίε, τί ἐκτροχόρδῆσις κοιπλιμέντον εἶν' αὐτή;

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅχι, δεσποινίς. Δὲν ὑπάρχει κανένας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ κάνει νὰ ἐκφράζω ἀπλῶς ἐλπίδες κι' ὄχι βεβαιότητα, εἶνε πὼς δὲν εἶμαι ἀκόμη βέβαιος ἂν ἡ ἀγάπη μου βρῖσκει ὑποδοχὴ...

ΚΑΙΤΗ

(Γελῶντας) Καλέ, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε: Εἶσθε ἐρωτευμένος καὶ δὲ ξέρετε ἂν εἶσθε;

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅχι, δεσποινίς. Εἶμ' ἐρωτευμένος καὶ τὸ ξέρω πὼς εἶμαι. Ἐκεῖνο ποὺ δὲ ξέρω εἶνε ἂν σεῖς μ' ἀγαπᾶτε.

ΚΑΙΤΗ

Καλέ, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε; Σᾶς βεβαιῶνω πὼς ποτέ μου δὲν περίμενα μιὰ τέτοια ἐρωτικὴ ἐκμηστύρευση.

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατί ποτὲ δὲν φανταζόσαστε πὼς ἐγὼ μποροῦσι νὰ σᾶς ἀγαπήσω ἢ γιατί νομίζετε πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀγαπήσω;

ΚΑΙΤΗ

Δικαίωμά σας εἶνε ν' ἀγαπᾶτε ὅλου τοῦ κόσμου τὰ κορίτσια.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐπομένως καὶ σᾶς.

ΚΑΙΤΗ

Μ' ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια μαζί, μάλιστα.

ΠΕΤΡΟΣ

Μόνην ὄχι.

ΚΑΙΤΗ

Νὰ σᾶς πῶ ἓνα πράγμα. Ποτέ μου δὲ σκέφθηκα ν' ἀρνηθῶ σὲ κανένα κάτι πού εἶνε δικαίωμα του νὰ τὸ κάνη.

ΠΕΤΡΟΣ

Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀρκετό. Τὸ ὅτι εἶνε δικαίωμα μου νὰ σᾶς ἀγαπῶ τὸ ξέρω, ἐκεῖνο ὅμως πού θέλω νὰ μάθω εἶνε...

ΚΑΙΤΗ

Ἄν σᾶς ἀγαπῶ ἐγώ, αὐτὸ δὲ θέλετε νὰ πῆτε;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἀκριβῶς.

ΚΑΙΤΗ

Λοιπὸν, γὰ νὰ εἶμαστε ἐξηγημένοι. Εἶσθε ἓνα καλὸ παλληκάρι, εὐγενικὸ καὶ φαίνεται πὸς θὰ ἔχετε καὶ μέλλον, ἀλλὰ γὰ νὰ πῶ πὸς σᾶς ἀγαπῶ, θὰ πῶ ψέμματα... Πηγαίνω νὰ ἐτοιμαστῶ. (φεύγει.)

ΠΕΤΡΟΣ

Τὸ περίμενα. Καλύτερα ὅμως πού ἦρθαν εἶσι τὰ πράγματα καὶ πῆρᾶ τὴν ἀπόφαση.

ΚΑΤΙΝΑ

(Ἐρχεται. Βλέπει τὸν Πέτρο καὶ θέλει νὰ φύγη.)

ΠΕΤΡΟΣ

(Τὴν ἀντιλαμβάνεται). Τόσο λοιπὸν με φοβᾶσαι; Κι' ὅμως δὲν τρώγω ἀνθρώπους.

ΚΑΤΙΝΑ

Ποιὸς τὸ εἶπε πὸς σᾶς φοβοῦμαι; Ζητοῦσα τὴν δεσποινίδα Καίτη.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν ἔχει δυὸ λεπτὰ πού ἔφυγε. Πηγαίνει, νομίζω, νὰ ἐτοιμαστῇ... Πλησίασε λοιπὸν, καυμένη, πού ἔχασες τὸ χρώμα σου!

ΚΑΤΙΝΑ

(Μὲ ταραχή). Μά, κύριε Πέτρο...

ΠΕΤΡΟΣ

Τι ἔκανε ὁ κ. Πέτρος; Σὺ δὲ θάρρης ν' ἀκούσης τὸν κύριό σου στὸ Πανεπιστήμιο;

ΚΑΤΙΝΑ

Τι λέτε, κ. Πέτρο; Ἐγώ, μιὰ καμαριέρα!

ΠΕΤΡΟΣ

Κ' ἐπειδὴ 'σαι καμαριέρα, τι ἔχει νὰ κάνη; Ὠραία εἶσαι, κομπή εἶσαι, χαριτωμένη εἶσαι, ἔχεις δυὸ μάτια πού μιλοῦν ὄραιότερα ἀπ' τὸ μεγαλύτερο ποιητῆ, τὰ χεῖλη σου κάνουν ν' ἀνθίζουν τριαντάφυλλα στὴ καρδιά τοῦ χειμῶνα, τι περισσότερα ἔχουν ἢ κατὰ τ' εἶνε καλύτερες ἀπὸ σένα οἱ κυράδες πού θὰ πᾶνε σήμερα στὸ Πανεπιστήμιο;

ΚΑΤΙΝΑ

(Μὲ συγκίνηση). Βλέπετε πὸς ὅλοι δὲ σκέπτονται σὰν καὶ σᾶς. Ἡ κυρία παραδείγματος χάριν...

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ κυρία εἶνε κυρία, πού ὅσο κι' ἂν εἶνε κυρία

και συ καμαριέρα, δε θα στο συγχωρέση ποτέ, πως σύ 'σαι ωραιότερη απ' αυτην... 'Εγω τι λεω που ειμαι αντρας...

ΚΑΤΙΝΑ

Το λετε σοβαρά;

ΠΕΤΡΟΣ

Μα τι θελεις να κανω για να με πιστέψης; Δε βλέπεις λοιπον πως για σενα θυσιάζω το μέλλον μου; Γιατι, ενω μπορουσα να διοριστω καθηγητης και να κοιτάζω τη δουλειά μου, εξακολουθω να μένω βοηθος στο κ. Φραντση· γιατι το σπιτι του κ. Φραντση έχει κ̄ατι που με τραβάει, κι' αυτο που με τραβάει εισαι σύ. (λέγοντας αυτα τη πλησιάζει). Κι' αλλοτε στο ειπα πως σ' αγαπω, πως μονον αμα βρισκομαι κοντα σου αισθανομαι τη χαρά να μου πλημμυριζει τη ψυχη. Εισαι καμαριέρα, αλλ' εισαι ωραία. Εισαι απο ταπεινή οικογένεια, αλλα τιμια. Δεν φορεις πλούσια φορέματα, αλλα εισαι πλούσια στις χάρες. Δεν ξέρεις να κάνης υποκλίσεις στα σαλόνια, ξέρεις όμως να κάνης να γονατίζουν εμπρός σου, τρελλοι απ' έρωτα, οι ανδρες. (Γονατίζει) Γιατ' εισαι ωραία, Κατινα, γιατι μοσκοβολās σαν τα λουλούδια του Μαγιοῦ. (Της πιάνει το χέρι, σηκώνεται ενω με τ' αλλο το χέρι την αγκαλιάζει και την τραβάει κοντα του).

ΚΑΤΙΝΑ

(Μεθυσμένη από ευτυχία δε φέρει καμμιά αντίρρηση.)

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατι τα τριαντάφυλλα που έχεις για χείλη διψουν για δροσιά, κι' εγω μονάχα ξέρω να τα δροσίσω. (Τη φιλει στο στομα).

ΚΑΤΙΝΑ

(Συνέρχεται κι' επιχειρει να ξεφύγη απ' τα χέρια του Πέτρου, που την κρατάει δυνατά).

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατι θελεις να φύγης; Σ' αγαπω τόσο πολυ!.. Κοντα μου θα εισαι ευτυχισμένη στο υπόσχομαι. Μη φεύγεις. Όχι, πρέπει να γίνης δική μου. (Η Κατινα προσπαθει να φύγη). Μα γιατι θελεις να φύγης; Όχι δε θα φύγης προτου μου πης ότι μ' αγαπās. Θέλω να τ' ακούσω απ' το στομα σου, (Τη σφίγγει δυνατά, κοιτάζοντάς την στα μάτια. Η Κατινα ξαφνικα κρεμιεται στο λαιμο του Πέτρου και κολλā με λαχτάρα το στομα της στο στομα του).

ΓΙΑΝΝΗΣ

(Έρχεται ξεροβήχοντας). Δηλαδη με το συμπαθειο. Αυτο είναι το πρωτο δροστικό να ποῦμε. Κ' επειδη τρώγοντας ερχεται η δρεξη, με συμπιθατε γιατι σας διέκοψα στην ώρα του ψητου.

ΠΕΤΡΟΣ

Εισαι αναιδής το ξέρεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ

(Κοιτάζοντας γύρω του). Για ποιον το λετε;

ΠΕΤΡΟΣ

Γιὰ σένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μήπως με είδες νὰ σφίγγω στήν ἀγκαλιά μου κανένα κορίτσι;

ΠΕΤΡΟΣ

Πήγαινε ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Ἔξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦρθαν τ' ἄγρια γιὰ νὰ διώξουν τὰ ἡμερὰ ἀπὸ τοῦ νὰ φύγω, καὶ γιὰ νὰ φύγω; (*Στὴ Κατίνα*). Ἔ, πολὺ ψηλὰ χτίζεις τὴ φωνὴν καὶ θὰ σοῦ σπάσῃ ὁ κλῶνος. Ὅχι γιὰ τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ εἶνε κανένα σπουδαῖο ὑποκαίμενο, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἐοῦσαι μιὰ ὑπηρέτρια. (*Στὸ Πέτρο*) Σένα, κύριε, θ' εἶσε διώρθωνα, ἔχε τὸ χάρη ὅμως στὴ Κατίνα, γιὰ τὸν ἂν κάνω θόρυβο τ' ἄδικο πάντα στὸν ἀδύνατο θὰ πέσῃ; (*Στὴ Κατίνα πὺν στέκει μαζεμένη*). Ἡ κυρία δὲν εἶν' ἐδῶ; (*Ἡ Κατίνα δὲν ἀπαντᾷ*) Σένα μιλάω, Κατίνα. Ἡ κυρία δὲν εἶν' ἐδῶ;

ΚΑΤΙΝΑ

(*Σὰν νὰ συνέρχεται*). Ὅχι, δὲ ξέρω ποῦ εἶνε.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Πήγαινε νὰ δῆς ποῦ εἶνε καὶ πὲς τῆς πὸς ὁ κύριος εἶπε νὰ εἰσπαστῇ γιὰ τὸν εἶν' ὦρα. (*Ἡ Κατίνα φεύγει*). Τί σοῦ φταίει, μωρὸ ἀλιτῆρι, τὸ φτωχὸ κορίτσι; Τὸ βρῆκες ἀδύνατο κι' ἀνόητο πλάσμα καὶ κοιτᾷς γὰ τὸ μπλέξῃς στὰ δίχτυα σου.

ΦΑΝΗ

(*Ἐρχεται βιαστικῆ*). Ποῦ εἶν' ὁ κύριος; Ἐπῆρε τὸ γάλα του; Ἔ, σὺ Γιάννη, τί κάθεσαι σὰν ἀπολιθωμένος; Ποῦ εἶν' ἡ Κατίνα; Πήγαινε νὰ τὴ φωνάξῃς. Ἐκάνατε κανέν' αὐτὸ νὰ πάρῃ ὁ κύριος; Μὰ δὲ ξέρετε πὸς σὲ μισῇ ὥρα πρέπει νὰ φύγῃ; Τὴν ἀδιαφορία εἶν' αὐτὴ; (*Ὁ Γιάννης φεύγει*). Σήμερα, κύριε Πέτρο, ἐτύχασε σὲ μιὰ σκημὴ πολὺ λυπηρὴ! Σὰς ζητῶ συγγνώμη καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴ ξεχάσετε.

ΠΕΤΡΟΣ

Σὰς βεβαιώνω, κ. Φραντῆ, πὸς ἂν δὲ μοῦ κάνετε τὴ τιμὴ νὰ μοῦ ζητήσετε τὴ γνώμη μου γιὰ κάποιο σημεῖο, τὸ ὁποῖον, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστέψετε, πὸς ἤδη τὸ ἐλησμόνησα, δὲ θ' ἀντιλαμβανόμενον ἀπολύτως τίποτε. Τόσο δὲ ἐπρόσεχα, πράγμα ἄλλως τὸ ποῦ εἶχα καὶ καθῆκον νὰ τὸ κάνω, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μικρὸ ἐπεισόδιο οἰκογενειακῆς ἐντελῶς φύσεως.

ΦΑΝΗ

Εἶσθε πολὺ εὐγενικός. Ξέρετε, ἦρθε στιγμὴ ποῦ ἐθύμωσα στ' ἀληθινά.

ΠΕΤΡΟΣ

Ναί, τ' ἀντελήφθηκα αὐτὸ κι' ὁμολογῶ πὸς εἶχατε δίκαιο νὰ θυμώσετε.

ΦΑΝΗ

Ὅστε τὸ ἀντελήφθητε; Εἶδατε λοιπόν...

ΠΕΤΡΟΣ

Δηλαδή δὲν ἐπρόσεχα, ὑπέπεσεν ὅμως στὴν ἀντίληψή μου τὸ δίκαιό σας. Σᾶς ἐθαύμασα μάλιστα πὼς μπορέσατε νὰ συγκρατηθῆτε. Ἄ, τὸ δίκαιό σας ἦταν πολὺ μεγάλο. Κυρία Φραντῆ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀφήσω γιὰτ' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συνοδεύσω στὸ Πανεπιστήμιο ἓνα φίλο μου μὲ τὴν ἀδερφή του, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεγάλην ἐπιθυμία νὰ παρευρεθοῦν στὴν ὁμιλία τοῦ κυρίου Φραντῆ.

ΦΑΝΗ

Δὲ μποροῦν νὰ πάνε μόνοι τους; Ἦ δὲ ξέρουν ποῦ εἶνε τὸ Πανεπιστήμιο;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἶνε ξένοι, ἔρχονται ἀπ' τὴ Ρουμανία, ὅπου καὶ μένουν ἀπὸ μικρὰ παιδιά.

ΦΑΝΗ

Καὶ στὰς Ἀθήνας πὼς ἤρθαν; Πρόκειται νὰ μείνουν γιὰ πάντα;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄ, ὄχι κανὰ δυὸ μῆνες θὰ μείνουν κ' ἔπειτα θὰ φύγουν.

ΦΑΝΗ

Μὴ σᾶς κρατῶ λοιπὸν ἀφοῦ σᾶς περιμένουν.

ΠΕΤΡΟΣ

Au revoir, κυρία Φραντῆ. (φεύγει ἔρχεται ἡ Κατίνα).

ΚΑΤΙΝΑ

Μὲ ζητήσατε;

ΦΑΝΗ

Τὶ θὰ πῆ ἂν σ' ἐζήτησα; Ἐτοιμάσατε τ' αὐγὸ τοῦ κυρίου;

ΚΑΤΙΝΑ

Ποιὸ αὐγὸ;

ΦΑΝΗ

Δὲ σοῦ εἶπα νὰ ἐτοιμάσης ἓν' αὐγὸ, λίγο γάλα, λίγο κονιάκ γιὰ τὸν κύριο;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὅχι, κυρία, τίποτε δὲ μοῦ εἶπατε.

ΦΑΝΗ

Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ ἔχεις χαμένα. Δὲν μοῦ λές, τὶ ἔκανες τόσην ὥρα; Ποῦ γύριζες;

ΚΑΤΙΝΑ

(Ταραγμένη). Στὴ κουζίνα.

ΦΑΝΗ

Χαριεντιζόσαστε μὲ τὸ Γιάννη;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὅχι, κυρία, ὁ Γιάννης δὲν εἶνε στὴ κουζίνα.

ΦΑΝΗ

Ἐλα, πήγαινε γρήγορα νὰ τὰ ἐτοιμάσης, γιὰτὶ θὰ φύγῃ ὁ κύριος.

ΚΑΤΙΝΑ

(Ἐνῶ φεύγει, μόνη) Μοῦ παραμπῆξε στὴ μύτη!

Γκρινιάζει αυτή με τον άντρα της και σε μένα ξεσπάει. (φεύγει).

ΚΑΙΤΗ

(Έρχεται είνε ντυμένη για έξω). Έτοιμη. Δε σου φαίνεται πώς είνε καιρός να πηγαίνουμε;

ΦΑΝΗ

(Βλέπει τὸ ρολόϊ της.) Έχου' είκοσι λεπτά ακόμη κ' ἡ αἴθουσα είνε δυὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ. Εἶχα πῆ στὴ Κατίνα νὰ ετοιμάση κάτι γιὰ νὰ φάη ὁ Γεῶργος, κ' αὐτὴ γύριζε σὰ χαρῆ. Τὸ γάλα ποὺ πῆρε δὲ μοῦ φαίνεται ἀρκετό. Πρέπει νὰ βάλῃ στο στομάχι του καὶ κάτι στερεό· θὰ μιλήσῃ μιὰ ὥρα, δὲν είνε παιχνίδι αὐτό! (Έρχεται ὁ Γιάννης κρατῶντας δίσκο με γάλα, αὐγό, βούτυρο, κλπ. Ἀκολουθεῖ ἡ Κατίνα ἢ ὅποια πέρνει τὸ βάζο με τὰ ἄνθη ποὺ εἶν' ἀπάνου σ' ἓνα μικρὸ τραπεζάκι στο ὁποῖο ὁ Γιάννης ἀφίνει τὸ δίσκο. Ἡ Φανὴ βιαστικὴ τακτοποιεῖ τὰ πράγματα.)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δὲ πιστεύω ν' ἀρῆσῃ, κυρία;

ΦΑΝΗ

Όχι, μπράβο, Γιάννη... Νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ κύριος πὼς εἶν' ἔτοιμο τ' αὐγό του. (Ἡ Κατίνα κ' ὁ Γιάννης φεύγουν. Ἡ Φανὴ εξακολουθεῖ νὰ τακτοποιῆ τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Καίτη τὴ παρακολουθεῖ κουνώντας τὸ κεφάλι.)

ΚΑΙΤΗ

(Μόνῃ) Χρυσὴ γυναῖκι, ἀλλὰ τρομερὰ ζηλιάρα.

ΦΑΝΗ

(Βλέπει τὸ ρολόϊ της. Νευρικὰ). Δὲ θὰ προφτάσῃ. Νὰ ἦθε ἄρα γε τ' ἀμάξι; Τὶ χρειάζεται πάλι τ' ἀμάξι ἀφοῦ είνε δυὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ ἢ αἴθουσα. Ἄς είνε τέλος πάντων... Πρέπει νὰ βάλω κ' ἐγὼ τὸ καπέλλο μου. (Διευθύνεται στὴ πόρτα ποὺ φέρει στο δωμάτιό της, ὅταν ἀπ' τὴ μεσαία πόρτα φαίνεται ὁ Γεῶργος ποὺ ἔρχεται.) Ἄ ἦθε; ἔλα, καθήμενε, καὶ δὲ θὰ προφτάσῃς νὰ πάρῃς τ' αὐγό σου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ποῖο αὐγό;... Τὴ καλὴ μου τὴ γυναικούλα! Μά, χρυσὴ μου, δὲ σου εἶπα πὼς δὲ θέλω τίποτα. Θὰ πάρω ἓνα κονιάκ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπῶ στὴν αἴθουσα. Αὐτὸ θὰ μοῦ εἶν' ἀρκετό.

ΦΑΝΗ

Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Πρέπει νὰ βάλῃς κάτι στερεὸ στο στομάχι σου. Καίτη, καθάρισε τ' αὐγό καὶ περιποιήσου τὸ Γεῶργο, ὡς ποὺ νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου.

ΚΑΙΤΗ

Μὰ τὶ ἔγινες τόσην ὥρα; Τὶ ἔκανες στο γραφεῖο;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἶν' ὁ Μάρκος μέσα κ' εἶχε μιὰ φλυαρία πρωτοφανῆ πρωτ', πρωτ'.

ΦΑΝΗ

(*Ἡ ὁποία στὸ μεταξὺ ἔχει φθάσει στὴ πόρτα, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Μάρκου σταματᾷ, στρέφει τὸ κεφάλι κ' ἐρωτᾷ*) Μόνος ἦτο ὁ κ. Μάρκος;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὁχι, μὲ τὴ γυναῖκα του.

ΦΑΝΗ

Καὶ γιατί δὲ μᾶς τὸ εἶπες;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ τὸ θεώρησα καὶ τόσο σπουδαῖο.

ΦΑΝΗ

Καὶ τ' ἤθελαν;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Φανταστῆτε, εἶχα ξεχάσει νὰ τοὺς στείλω πρόσκληση κ' ἤρθαν νὰ μοῦ ζητήσουν, γιατί ἐνόμιζαν πὼς δὲ θὰ τοὺς ἄφιναν χωρὶς πρόσκληση νὰ μποῦν μέσα στὴν αἴθουσα.

ΚΑΙΤΗ

Πὼς τοὺς ξεχάσες, καὶ μένε Γεῶργο;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ λὲς ἔχει μείνει μυαλὸ στὸ κεφάλι μου!

ΦΑΝΗ

Κι' ἀφοῦ πῆραν τὴν πρόσκληση τ' ἤθελαν καὶ κάθησαν τὴν ὥρα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ Φούλα...

ΦΑΝΗ

Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Φούλα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ κυρία Μαρίνη, Φούλα δὲ τὴ λένε;

ΚΑΙΤΗ

(*Μόνη*) Καλὰ ξεμπερδέματα.

ΦΑΝΗ

Καὶ μένα Φανὴ μὲ λένε, ἐν τούτοις ὁ κ. Μαρίνης δὲ μπορεῖ νὰ μὲ φωνάζη μὲ τὸ μικρὸ μου τ' ὄνομα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄλλο τὸ ἕνα κι' ἄλλο τ' ἄλλο. Τὴ Φούλα, δηλαδή τὴ κ. Μαρίνη, ἐγὼ τὴ γνωρίζω ἀπὸ παιδάκι τόσο δά, ἐνῶ ὁ Μάρκος σένα σὲ γνώρισε ὅταν ἐγινες γυναῖκα μου.

ΚΑΙΤΗ

Φανῆ, πέρασεν ἡ ὥρα, δὲ πηγαίνεις νὰ φορέσης τὸ καπέλλο σου;

ΦΑΝΗ

Θὰ πάω (*Στὸ Γεῶργο, ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζει τὶς σημειώσεις του*). Καὶ τί ἔκανε ἡ Φούλα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τίποτε.

ΦΑΝΗ

Τι θὰ πῆ τίποτε; Κάτι ἄρχισες νὰ λὲς.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Νά, θυμῆθηκε ὅλες τὶς τρέλλες ποὺ κάναμε ὅταν

είμαστε παιδάκια. Είχ' ένα ένθουσιασμό ή καυμένη που με συγκίνησε (*Ἡ Καίτη με τ' αὐγὸ στὰ χέρια προσπαθεῖ με νοήματα νὰ κἀνῃ τὸ Γεῶργο νὰ μὴ συνεχίσῃ*). Θα τὸ πιστέψετε λοιπὸν; Ἡ ἀνάμνηση τόσων εὐχαρίστων γεγονότων, πού πέρασαν δυστυχῶς, μοῦ δροσίσε τὴ ψυχὴ, μοῦ φρεσκάρισε τὸ πνεῦμα, μ' ἔκανε κατὰ εἴκοσι πέντε χρόνια, τουλάχιστον, νεότερο. Ἦταν μιὰ εὐτυχὴς σύμπτωση!

ΦΑΝΗ

Τόση ἐπίδραση ἔχει λοιπὸν (*τονίζει τὴ λέξη*) ἡ Φούλα στὴ ψυχὴ σου καὶ στὸ πνεῦμά σου;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ Φούλα ὄχι, ἀλλὰ τὰ γεγονότα πού μοῦ θύμισε. Ποῦ τὰ θυμήθηκε ὅλα! Ὁ ἄντρας της εἶχε ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια. Ποτέ του, ἔλεγε, δὲ φάνταζότανε πὸς ἡ γυναῖκα του εἰς τὰ νεῖατά της ἦταν τόσο ζωηρή.

ΦΑΝΗ

Ναί, γιατί δὲν εἶνε τώρα!

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Σαφνίζεται*). Τ' εἶν' αὐτὰ πού λες, Φανῆ; Ἡ Φούλα εἶνε καθὼς πρέπει κυρία.

ΦΑΝΗ

Καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα του νὰ ἐπρόκειτο δὲ θ' ἀνελάμβανες με τόση θέρμη καὶ προθυμία τὴν ὑπεράσπισή της.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς πρόκειται γιὰ τὴ γυναῖκα μου μιλάω ἔτσι. Γιατὶ τ' ἀπερίσκεπτα λόγια πού ἀκούστηκαν πρὸ ὀλίγου, δυστυχῶς βγήκαν ἀπ' τὸ στόμα τῆς γυναίκας μου.

ΚΑΙΤΗ

(*Μόνη*). Ἡ καταγίς ἐπλησίασε. (*Στὸ Γεῶργο*). Γεῶργο, εἰν' ὦρα νὰ πηγαίνουμε . . . Ἐλα, πάρε τ' αὐγὸ σου.

ΦΑΝΗ

Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐγὸ, δὲ τ' ἀκουσες; Ἡ ψυχὴ του δροσίστηκε τόσο πολὺ, καὶ τὸ πνεῦμα του φρεσκαρίστηκε τόσο πολὺ ἀπ' τὰ λόγια τῆς Φούλας, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τίς περιποιήσεις τῆς γυναίκας του.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Μόνος*). Ὑπαγε πίσω μου, σατανᾶ. (*Στὴ Φανῆ*). Μὰ γιατί σ' ἀρέσει νὰ διαστρέφης τὰ λόγια μου; Ἐπαναλαμβάνω, τὸ τονίζω, τὸ φωνάζω, γιὰ νὰ τ' ἀκούσης καλά...

ΦΑΝΗ

Μπορεῖ νὰ μὴν εἶμαι ὠραία. νὰ μὴν ἔχω τὴ δύναμη νὰ δροσίζω τίς ψυχές καὶ νὰ φρεσκάρω τὰ πνεύματα, ἀλλὰ κουφή, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶμαι. Περιστές λοιπὸν οἱ φωνές.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Με γλυκὸ ὄφρος*) Γυναικούλα μου, καλή μου

γυναικούλα, πήγαινε να φορέσης τὸ καπέλλο σου· πρέπει νὰ πηγαίνουμε.

ΦΑΝΗ

(Πηγαίνει πρὸς τὴ πόρτα) Καλή του γυναικούλα! (Ἐνῶ ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὴ πόρτα ἀκούει τὸ Γεώργιο νὰ λέῃ στὴ Καίτη.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Καίτη, πέρασε στὸ σαλονάκι γιὰτ' εἶνε οἱ Μαρίνηδες μέσα κ' εἶνε ντροπὴ νὰ περιμένουν τόσην ὥρα.

ΦΑΝΗ

(Γυρίζει ἀπότομα.) Τί: Ἀκόμη μέσα εἶνε; Ἀκολουθεῖ λοιπὸν καὶ δευτέρα πράξη δροσίσματος καὶ φρεσκαρίσματος;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἐνδιαφέρον κ' ἀγάπη ἦρθαν νὰ ζητήσουν προσκλήσεις γιὰ τὴν ἐμιλία μου· τοὺς εἶπα νὰ περιμένουν νὰ πᾶμε μαζί.

ΦΑΝΗ

(Μὲ θυμό.) Νὰ πᾶτε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

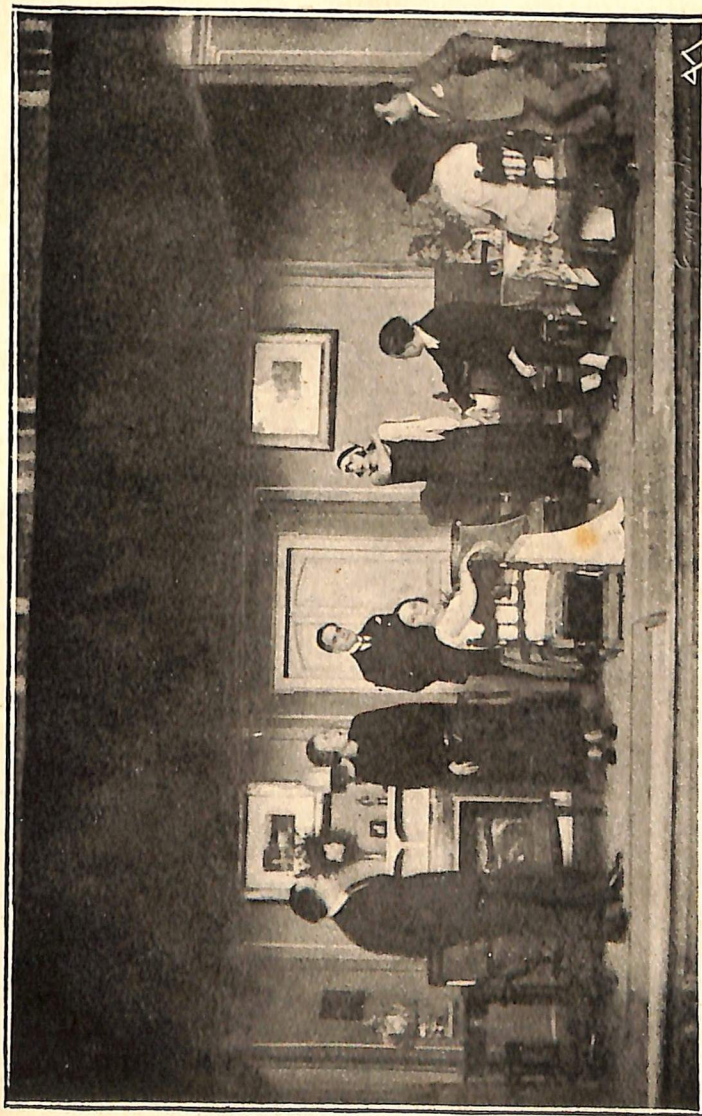
(Μ' ἐκπληξῆ.) Τί τρόπος εἶν' αὐτός; Τί θὰ πῆ νὰ πᾶτε;

ΦΑΝΗ

(Μὲ θυμὸ τονίζοντας τίς λέξεις.) Νὰ πᾶτε, θὰ πῆ νὰ πᾶτε, γιὰτ' ἐγὼ δὲ θάρθω. Αὐτὸ θὰ πῆ.

ΚΑΙΤΗ

Φανῆ, μὴν ἀφίνης ὅλως ἀδικαιολόγητα νὰ σὲ

ΜΕΡΟΣ Β'

Καίτη — Νὰ χεθῆς γουσουζα!

παρασύρη ὁ θυμός σου, γιατί δὲ ξέρεις τί λές.

ΦΑΝΗ

Συμβουλές δὲ δέχουμε ἀπὸ κανένα. Στὸ ἀντρό-
γυνο δὲ χωράει τρίτος, ἔστω κι' ἂν ὁ τρίτος αὐτὸς
εἶνε ἀδερφή.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Περπατᾷ μὲ ταραχή.*) Πήγαινε νὰ φορέσης
τὸ καπέλλο σου. (*Βλέπει τὸ ρολόϊ του.*) Σὲ δέκα
λεπτά πρέπει νὰ εἶμαι ἀπάνου στὴν ἔδρα.

ΦΑΝΗ

Δὲ θὰ ἔρθω, δὲ μὲ καταλαβαίνετε ἀφοῦ μιλάω
τόσο καθαρά τὴν Ἑλληνική; Συντροφιά ἔχεις. Ἡ
Καίτη, ὁ κ. Μαρίνης, ἡ Φούλα...

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Χτυπάει τὸ πόδι.*) Νὰ πάρη ὁ διάβολος καὶ
τὸ Μαρίνη καὶ τὴ Φούλα καὶ μένα.

ΦΑΝΗ

Ὅχι, καλύτερα ἐμένα νὰ πάρη· γιατί ἐγὼ εἶμ'
ἢ κακιὰ πού δὲ θέλω τὸ καλὸ τοῦ ἀντρα μου. Ἡ
Φούλα δροσίζει τίς ψυχές καὶ φρεσκάρει τὰ πνεύ-
ματα. Γιατί νὰ πάρη ὁ διάβολος αὐτήν; Γιὰ τὸν
ἀντρα της δὲ λέω τίποτε, γιατί αὐτὸς εἶν' ἕνας ἡλι-
θιος, ἕνας ἀνεκτικός...

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Μὲ θυμὸ χτυπώντας τὸ χέρι ἀπάνου στὸ μι-
κρὸ τραπεζάκι ὥστε ἀναποδογυρίζονται ὁ δίσκος*

μέ τὰ σερβίτσια.) Ἔ, αὐτὸ λοιπὸν ὑπερβαίνει κάθε ὄριο!

ΦΑΝΗ

(Προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της.)
Τόσο λοιπὸν σοῦ κόστισε γιὰτ' εἶπα τὸ φίλο σου
μὲ τ' ἀληθινὸ του ὄνομα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὲ τὸ νὰ πῆ κανένας ἕναν ἄλλον ἡλίθιο, δὲ θὰ
πῆ πὼς εἶνε καὶ ἡλίθιος; Λυποῦμαι μόνο γιὰτ' ἢ
γυναῖκα μου χωρὶς λόγῳ παρεκτρέπεται σὲ ση-
μεῖο πού νὰ κἀνῃ τὸν ἄντρα της νὰ λυπᾶται γιὰ
λογαριασμὸ της, ἀλλὰ καὶ γιὰ λογαριασμὸ του.

ΦΑΝΗ

Ἄν δὲν ἦταν ἡλίθιος δὲ θὰ γελοῦσε μὲ τὶς
ἀνοησίες καὶ μὲ τὶς ζωηρότητες πού ἔκανε ἢ γυναῖκα
του, προτοῦ νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲν ἔκανε καμμιά ζωηρότητα γιὰ τὴν ὁποία νὰ
ντρέπεται· νὰ εἶσαι δὲ περισσότερο προσεκτικὴ, προ-
κειμένου γιὰ μιὰ κυρία, γιὰτὶ καὶ σύ 'σαι κυρία
κ' ἔχεις τὴν ἀξίωσιν, καὶ πολὺ δικαίως, ν' ἀναφέρουν
μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά σου.

ΦΑΝΗ

Γιὰτὶ μ' ἀξίζει.

ΚΑΙΤΗ

Δὲ νομίζετε πὼς ἐξηντλήθη τὸ θέμα; Ὁ κόσμος
θὰ περιμένῃ!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καθὼς ἔγινα ἐγὼ τώρα μόνο γιὰ νὰ μιλήσω
εἶμαι κατάλληλος.

ΦΑΝΗ

Ἡ πηγὴ τῆς δροσιᾶς καὶ τοῦ φρεσκαρίσματος
στὸ σαλονάκι εἶνε. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς νὰ κἀνῃς
ἕνα λουτρὸ στὶς γαλανὲς τὶς θάλασσες τῶν ματιῶν
της.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μ' αὐτὸ πλέον εἶνε παρὰ πολὺ! Αὐτὸ λέγεται
ἐγκλημα!... Λέγεται δολοφονία!

ΦΑΝΗ

Ἀπλούστατα, λέγεται ἀλήθεια.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄγ ἢ ἀλήθεια εἶνε τέτοια, στὸ διάβολο λοιπὸν κ'
ἢ ἀλήθεια.

ΚΑΙΤΗ

Γεώργο, μὴ ταράσσεσαι. Ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ
ἡρεμία... Ἐλα, φόρεσε τὸ καπέλλο σου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Μ' ἀπόγνωσιν.) Νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου!
Νὰ πάω ποῦ;... Νὰ κάνω τί;... Μὰ τὸ φαντάζεσαι
στὰ σοβαρὰ πὼς εἶμαι πλέον σὲ θέση ν' ἀρθρώσω
δυσὸ λέξεις.

ΚΑΙΤΗ

Κι' ὅμως πρέπει. Φαντάσου τὸ μέλλον σου, τοὺς
κόπους σου, τὶς μελέτες σου, τὰ ὄνειρά σου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Σ' αὐτὴν ἐκεῖ νὰ τὰ πῆς αὐτά. Ἐγὼ τὴ στιγμὴν αὐτὴ εἶμ' ἓνα πτώμα.

ΦΑΝΗ

(*Μὲ θυμό.*) Ἐγὼ, δὲν εἶμ' αὐτὴ ἐκεῖ... (*Φαίνεται στὴ πόρτα ἡ Φούλα μὲ τὸ Μάρκο*)

ΦΟΥΛΑ

Ἐξεχάσατε, κ. Γεώργο, πὼς πρόκειται νὰ μιλήσετε; Μετὰ πέντε λεπτά πρέπει νὰ εἴσθε στὴν ἔδρα σας.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του.*)
Ναί, ἔχετε δίκαιο. (*Πηγαίνει στὸ γραφεῖο του καὶ μὲ νευρικὰς κινήσεις μαζεύει τίς σημειώσεις του.*)
Ναί, πρέπει νὰ πηγαίνομε.

ΦΟΥΛΑ

Ἐδῶ εἴσθε, κυρία Φραντῆ; Καλημέρα.

ΦΑΝΗ

Μὲ εἶδατε λοιπόν;

ΦΟΥΛΑ

Ἐμεῖς εἶδαμε πὼς περνοῦσε ἡ ὥρα κι' ἀνησυχήσαμε.

ΜΑΡΚΟΣ

Μᾶς συγχωρεῖτε γιὰ τὸ θάρρος νὰ ἔρθομε ὡς ἐδῶ, ἀλλ' ἀπὸ ἐνδιαφέρον μήπως σᾶς συνέβη τίποτε.

ΦΑΝΗ

Ἄ, ὄχι σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

ΦΟΥΛΑ

Μὰ σεῖς δὲ φορεῖτε τὸ καπέλλο σας ἀκόμη.

ΦΑΝΗ

Καὶ ποῦ νὰ ξέρετε πὼς ἡ αἰτία εἴσθε σεῖς. (*Ἡ Καίτη κι' ὁ Γεώργος θορυβοῦνται.*) Ὁ Γεώργος, μᾶς διηγεῖτο μ' ἐνθουσιασμό τίς παιδικές σας ἀναμνήσεις. Ἔβλεπε πολὺ διασκεδαστικές... Σᾶς βεβαίονω πὼς διασκέδασα πολὺ. Καὶ σεῖς, κ. Μαρίνη, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΜΑΡΚΟΣ

Ξεκαρδίστηκα στὰ γέλια.

ΦΑΝΗ

(*Μόνῃ.*) Ἡλίθιε (*Χτυπάει τὸ κουδοῦνι, ἔρχεται ἡ Κατίνα*), Τὸ καπέλλο μου.

ΚΑΤΙΝΑ

(*Ἐνῶ φεύγει.*) Ἀμέσως.

ΜΑΡΚΟΣ

(*Βλέπει ἀναποδογυρισμένα τὰ σερβίτσια*). Τὶ εἶν' αὐτὰ ἐδῶ;

ΚΑΙΤΗ

Ἐπῆγα νὰ περάσω καὶ τὰ παρέσυρα ἀπ' τὸ τραπέζι μὲ τὸ φόρεμά μου. Τώρα δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ τὰ μαζέψομε. Θὰ τὰ τακτοποιήσῃ ἡ Κατίνα.

ΜΑΡΚΟΣ

(Μόνος) Ὑποπτα πράγματα. (Ἔρχεται ἡ Κατίνα)

ΚΑΤΙΝΑ

Κυρία, τὸ καπέλλο σας. (Ἡ Φανή τὸ πέρνει καὶ τὸ φορεῖ.)

ΚΑΙΤΗ

Κατίνα, νὰ μαζέψης αὐτὰ καὶ νὰ τακτοποιήσης τὸ γραφεῖο. Πηγαίνουμε...

ΦΑΝΗ

(Στὴ Φούλα.) Πεῶστε, ἀγαπητὴ κυρία. (Ἔρχεται τρεχάτος ὁ Πέτρος.)

ΠΕΤΡΟΣ

Κύριε Φραντῆ, σᾶς περιμένουν. Ἡ αἰθουσα εἶνε γεμάτη. Ἦρθαν ὅλοι, ὁ ὑπουργός, οἱ τμηματάρχαι, κυρίες, κόσμος, γεμάτη ἡ αἰθουσα. Δὲν χωράει οὐτ' ἓνας ἄνθρωπος.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Φορεῖ βιαστικὰ τὸ καπέλλο του καὶ πέρνει τίς σημειώσεις του). Ναί, πηγαίνουμε. (Φεύγουν ὅλοι ὁ Πέτρος μένει τελευταῖος κι' ἀφοῦ βεβαιωθῆ πὼς δὲ τὸν βλέπει κανένας λέει σιγὰ, σιγὰ στὴ Κατίνα ποὺ μαζεύει τὰ σκορπισμένα πράγματα.)

ΠΕΤΡΟΣ

Κατίνα. (Ἡ Κατίνα γυρίζει τὸ κεφάλι, βλέπει τὸν Πέτρο, ἀφίνει τὰ πράγματα καὶ σηκώνε-

ται. Ὁ Πέτρος ὠφελεῖται ἀπ' τὴν περίσταση, τὴν πέρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλεῖ χωρὶς ἡ Κατίνα νὰ φέρῃ τὴ παραμικρότερη ἀντίσταση.)

ΚΑΙΤΗ

(Ἀπ' ἔξω.) Ἐλάτε, κ. Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἀμέσως, ἔρχομαι. (Ξαναφιλεῖ τὴν Κατίνα καὶ φεύγει τρεχάτος.)

ΑΥΛΑΙΑ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

(Σαλόνι πλούσια και καλαισθητα έπιπλωμένο. Δυο πόρτες. Έμια φέρει στη διπλανή τραπεζαρία κ' ή άλλη στην είσοδο. Ο Γεώργιος καθισμένος σε μιὰ πολυθρόνα είχε βυθισμένος στην ανάγνωση κάποιου βιβλίου).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Αφοῦ διαβάσει λίγο). Οὔτε γιὰ νὰ διαβάσω δὲν ἔχω ὄρεξη. Ποῦ εἶν' τὸ πρῶτο μου κέφι!

ΓΙΑΝΝΗΣ

(Απὸ τὴ πόρτα). Ο κ. Μαρίνης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Ξαφνίζεται). Ποιός;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ο κ. Μαρίνης,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Οδήγησέ τον ἔδω. (Ο Γιάννης φεύγει). Εἴτε-

χισμένος ἀνθρώπος! Ἡ γυναῖκα του ἔνα κομάτι χρυσάφι.

ΜΑΡΚΟΣ

(Έρχεται ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ Γιάννη). Καλημέρα, Γεώργιο. Δὲ θὰ καθήσω, εἶμαι βιαστικός. Ἦρθα μόνο νὰ σὲ εἰδοποιήσω γιὰ νὰ μὴ με περιμένης...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Πάλι ἔμπόδιο στὴ μέση! Κ' ἐγὼ σὲ περίμενα πῶς καὶ πῶς.

ΜΑΡΚΟΣ

Θάρρω ἀργότερα πάλι γιὰ νὰ πάρω τὴ γυναῖκα μου, ἢ ὁποῖα ὅπου κι' ἂν εἶνε θάρρη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Μόνος). Καὶ ποῦ νάξερε. (Στὸ Μάρκο). Κάθισε, εὐρὲ ἀδερφέ, μιὰ ποῦ ἦρθες καὶ πηγαίνεις ἀργότερα στὴ δουλειά σου.

ΜΑΡΚΟΣ

Μπορῶ νὰ διαθέσω ἕνα τέταρτο, ὄχι ὅμως καὶ περισσότερο. (Κάθεται). Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατί ἔχεις αὐτὸ τὸ ὕφος;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Σοῦ φαίνεται δηλαδὴ παράξενο πῶς ἀκόμη βρίσκομαι στὴ ζωὴ.

ΜΑΡΚΟΣ

Αὐτά, φίλε μου, εἶν' ἀνοησίες. Τί θὰ πῆ πῶς ἀκόμη βρίσκεσαι στὴ ζωὴ; Σοῦ συνέβη μήπως κα-

νένα μεγάλο δυστύχημα ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

“Ωστε τὸ θρῆνεις εὐτύχημα αὐτὸ ποὺ ἔπαθα στὴν ὀμιλία μου ;

ΜΑΡΚΟΣ

Μὰ δὲ βρῖσκω νὰ σοῦ συνέβη καὶ τίποτε τραγικό.

ΓΕΩΡΓΟΣ

“Ωστε δὲ μοῦ συνέβη τίποτε ! Ἄν τὸ λὲς αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσης, σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου αἰσθήματα, ἂν ὅμως μοῦ τὸ λὲς γιὰ νὰ μὲ εἰρωνευτῆς δὲ θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ.

ΜΑΡΚΟΣ

Τ’ εἶν’ αὐτὰ, Γεώργο. Οὔτε γιὰ παρηγοριά, οὔτε γιὰ εἰρωνία εἶσαι. Ἐπόμενον ἦταν, ἀσοῦ γιὰ πρώτη φορά βρέθηνες ἀπέναντι τόσο κόσμου νὰ ταραχτῆς. Δὲ τὸ βρῖσκω καὶ τόσο τραγικὸ τὸ πρᾶγμα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Κουνῶντας περίλυπα τὸ κεφάλι*). Ἐχεις δίκαιο. Βέβαια, ἓνας καλὸς φίλος ἔτσι θὰ μιλοῦσε σὲ μιὰ τέτοια περίσταση. Ἐχάσες ὅμως πὼς ἔχασα τὸ καθηγητηλῆκι. Ἐχάσες πὼς λίγο ἔλειψε ν’ ἀποδοκιμαστῶ ἀπ’ τ’ ἀκροατήριό μου. Ἐχάσες τὰ γεμάτα ἀπὸ εὐχαρίστηση μειδιάματα τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐχάσες πὼς ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ στενοχώρια του καὶ πὼς ἂν δὲν ἔφυγε ἐπιδεικτικὰ ἀπ’ τὴ μέση τῆς ὀμιλίας μου, τὸ ἔκανε

ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐγένεια. Ἄν ὅλ’ αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε, ποῖδ τότε λέγεται τραγικὸ δυστύχημα ; Καὶ νὰ σκεφθῆ κανένας πόσο καλὰ μελετημένα εἶχα τὸ θέμα μου. Πόσο καλὰ τὸ εἶχα κατατάξει... Ναί, περὶμένα θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία, τὴ θέση τῆ θεωροῦσα ἐξησφαλισμένη, στὴ τσέπη μου μέσα εἶχα τὸ διορισμό μου, ἐπερὶμένα οἱ ἐφημερίδες ν’ ἀσχοληθοῦν ἡμέρες γιὰ μένα, κι’ ἐδιάβασες, νομίζω, τί ἐγράψανε. πὼς ἡ ὀμιλία μου δὲν εἶχε εἰσιμό, πὼς δὲν ἤξερα τί ἔλεγα !..

ΜΑΡΚΟΣ

Ποτέ μου δὲ λογάριασα τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες. Στὴ νεανικὴ μου ἡλικία ἔκανα λίγο καιρὸ τὸ δημοσιογράφο καὶ ξέρω πὼς κι’ ἀπὸ ποιούς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γράφονται οἱ περισσότερες κριτικές.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κι’ ὅμως οἱ ἐφημερίδες εἶνε κείνες ποὺ σχηματίζουν τὴ κοινὴ γνώμη. Ἐπειτα τί τὰ θέλεις ὅλ’ αὐτὰ. Τὴ θέση τοῦ καθηγητοῦ τὴ πῆρε ἄλλος ; Τί νὰ τὶς κάνω τίς ἐφημερίδες καὶ τὰ καλά σου λόγια. (*Σὲ λίγο*). Δὲ μοῦ λές, Μάρκο, σὲ ζηλεύει ἡ γυναῖκα σου ;

ΜΑΡΚΟΣ

(*Μόνος*). Καλὰ τὸ κατάλαβα ἄν πὼς κάτι εἶχε προσηγηθῆ (*Στὸ Γεώργο*). Τί ἐρώτηση εἶν’ αὐτὴ ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς ποὺ ἐπεμβαίνω σὲ ζητήματα ἐντε-

λῶς οἰκογενειακῆς φύσεως, σὲ παρακαλῶ ὁμως νὰ
μοῦ συγχωρήσῃς αὐτὴ μου τὴν ἀδιακρισία.

ΜΑΡΚΟΣ

Ὅχι, δὲν εἶνε διόλου ζήτημα οἰκογενειακῆς φύ-
σεως μέχρι τοῦ ὅπου νὰ μὴ μπορῇ νὰ φθάσῃ τὸ
ἐνδιαφέρον...

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ ἀδιακρισία λέγε...

ΜΑΡΚΟΣ

Ἡ περιέργεια, ἀφοῦ δὲ σ' ἀρέσει ἢ λέξη, ἐνός
οἰκογενειακοῦ φίλου... Ὅχι, φίλε μου, ἡ γυναῖκα μου
δὲ μὲ ζηλεύει καθόλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Οὔτε σὺ τὴ ζηλεύεις ;

ΜΑΡΚΟΣ

Ἄ, νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου. Ἄν ἐπρόκειτο
παντρευόμενος ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα κι' ἀπὸ για-
τρὸς πὺν εἶμαι ὅλου τοῦ κόσμου νὰ γινόμεν χωρο-
φύλακας γιὰ νὰ φυλάω τὴ γυναῖκα μου, δὲ θ' ἀπο-
φάσιζα ποτέ μου νὰ παντρευτῶ. Ἄν ἦταν ἔτσι κα-
τατασόμενα στὴ χωροφυλακὴ κι' ἔπειρα καὶ μι-
σθό. Ἐχῶ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα
μου, κι' εἶμαι βέβαιος πὺς κι' αὐτὴ ποτέ της δὲ θὰ
θελήσῃ νὰ κάνη κατάχρηση αὐτῆς. Καὶ τώρα, μοῦ
ἐπιτρέπεις ν' ἀντιστρέψω τὴν ἐρώτησιν;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Δὲν ἀπαντᾷ. Σὲ λίγο ὅαν νὰ συνέρχεται.) Τί
μ' ἐρώτησες;

ΜΑΡΚΟΣ

Ἡ ἐρώτησή σου μοῦ κέντησε τὴν περιέργεια νὰ
σ' ἐρωτήσω μήπως τυχαίνει νὰ ζηλεύῃς σὺ τὴ γυ-
ναῖκα σου;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐγὼ νὰ ζηλέψω τὴ γυναῖκα μου! Ὅχι, δὲ τὴ
ζηλεύω...

ΜΑΡΚΟΣ

Τότε καὶ σὺ δὲν εἶσαι λιγώτερον εὐτυχισμένος
στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ μένα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εὐτυχισμένος!... Μάρκο, εἶμ' ὁ δυστυχέστερος
ἄνθρωπος τοῦ κόσμου... Ἄν δὲ ζηλεύω ἐγὼ τὴ γυ-
ναῖκα μου μὲ ζηλεύει ἐκείνη, φοβερὰ, ἀπελπιστικά,
ἐγκληματικά!... Τοῦ τελευταίου μου παθήματος ξε-
ρεις ποιὸς εἶν' ὁ αἴτιος; Ἡ γυναῖκα μου. Naί, ναί
ἡ γυναῖκα μου μὲ τὴ ζήλεια της τὴν ἀδικαιολόγητη.
Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς μου ἀποκαλύφθηκε ἡ γυ-
ναῖκα μου.

ΜΑΡΚΟΣ

Κι' ὁμως φαίνεται νὰ σ' ἀγαπᾷ πολὺ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὶ νὰ τὴ κάνω τὴν ἀγάπη της! Ἀγάπη πὺν σκο-
τώνει ἀντὶ νὰ δίνῃ ζωὴ, πὺν καίει ἀντὶ νὰ ὀρο-
σίξῃ, πὺν πνίγει ἀντὶ νὰ ξεκουράξῃ, δὲν εἶν' ἀγάπη.
Ὅ,τι δὲ κατώρθωσαν νὰ μοῦ κάνουν οἱ μεγαλύ-
τεροι ἐχθροί μου μὲ τίς μελέτες τους καὶ μ' ὅλα τ'
θνήθιμα μέσα πὺν κατέφυγαν, τὸ ἔκανε ἡ γυναῖκα

μου με την αγάπη της. Τι λοιπόν να τη κάνω τέτοια αγάπη;

ΜΑΡΚΟΣ

(*Μόνος.*) Εἶνε δυστυχισμένος ὁ καυμένος! (*Στὸ Γεῶργο.*) Τὰ παραβλέπεις τραγικὰ τὰ πράγματα, Γεῶργο. Δὲ σ' ἀδικῶ ὅμως γιατί ἀκόμη βρίσκεσαι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πρώτων, ὄχι εὐχαρίστων, τ' ὁμολογῶ, ἐντυπώσεων. (*Βλέπει τὸ ρολόγι του.*) Τὸ τέταρτο πέρασε καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω. Θάρθω ἀργότερα γιὰ νὰ πάρω τὴ γυναῖκα μου, κι' ἂν ἔχῃς ὄρεξη συνεχίζουμε τὴ κουβέντα γιὰ νὰ σ' ἀποδείξω πὼς τὰ παραβλέπεις τραγικὰ καὶ μαῦρα τὰ πράγματα. Λοιπὸν au revoir.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Au revoir. (*Ὁ Μάρκος φεύγει.*) Παραβλέπω τὰ πράγματα τραγικὰ! Ἔχει δίκαιο! Ὅποιος εἶν' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια ξέρει. Κ' ἐγὼ νόμουν στὴ θέση του αὐτὰ θάλαγα. (*Ἔρχεται ὁ Πέτρος*)

ΠΕΤΡΟΣ

Καλημέρα σας, κ. Φραντῆ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Λοιπὸν; Τί λέει ὁ κόσμος; Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ γελᾷ εἰς βάρος μου;

ΠΕΤΡΟΣ

Τί λέτε, κ. Φραντῆ; Γιατὶ νὰ γελᾷ εἰς βάρος σας;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιατὶ δὲν εἶν' ὅλοι φίλοι μου, οὔτε μ' ἀγαποῦν ὅλοι γιὰ νὰ κλαῖνε γιὰ τὸ πάθημά μου.

ΠΕΤΡΟΣ

Σὰς βεβαιόνω, κ. Φραντῆ, πὼς δὲν εἶν' ὅσο νομίζετε τραγικὰ τὰ πράγματα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τέλος πάντων ἄς παραδεχτοῦμε πὼς εἶν' εὐχάριστα πολὺ. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Ἄμα καμμιά φορὰ ἀποφασίσῃς νὰ παντρευτῆς σ' ἓνα πράγμα νὰ προσέξῃς. Ἄς εἶνε φτωχὴ ἢ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρῃς, ἄς εἶν' ἀσχημὴ, ἄς εἶνε γοργά, ἄς μὴν ἔχῃ οὔτε δόντι, οὔτε μαλλί, οὔτε μάτια δικὰ της. Νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρα μόνο. Ἦσουν αὐτόπτης κι' αὐτήκοος μάρτυς τῶν σκηνῶν ποὺ προηγήθησαν τῆς ομιλίας μου. Ἐ, αὐτὲς λοιπὸν δὲν ἦσαν τίποτ' ἀπέναντι ἄλλων. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς σὲ λίγο πέφτει, γίνεται ἀρνάκι, κλαίει ζητάει συγγνώμη. Τί τ' ὄφελος ὅμως; Εἶμαι δυὸ χρόνια παντρεμένος καὶ μιὰ μέρα δὲν ἔφαγα ψωμί εὐχάριστο... Ἡ γυναῖκα!.. Ἐ, φίλε μου, εἶνε φοβερὸ πράγμα. Μπορεῖ ν' ἀγωνίζεσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ νὰ φτειάσῃς καί κι' αὐτὴ νὰ σοῦ τὸ γκρεμίση μ' ἓνα λόγο της. Κι' ἂν δὲ σὲ ζηλεύῃ θὰ εἶνε σπάταλη, θὰ ἔχῃ φίλους, θὰ εἶνε κακονοικοκυρά. Ὅποιος εἶν' ἀνύπαντρος καὶ θέλει νὰ παντρευτῆ, εἶν' ἡλίθιος. Μάλιστα, φίλε μου, μάθε το ἀπὸ μένα αὐτὸ τὸν ἀρχιηλίθιο... Ἐκείνος ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐφεύρῃ ἓνα τρόπο γιὰ νὰ

καταστήση άχρηστη τή γυναίκα για τή διαιώνιση του άνθρωπίνου γένους, θα είν' ο μεγαλύτερος ευεργέτης τής ανθρωπότητος. Γυναίκα και καταστροφή είνε δυο πράγματα συνώνυμα. Στο λέω εγώ που κατεστράφηκα άπ' τή γυναίκα.

ΠΕΤΡΟΣ

(Μόνος). Δε το λέω όμως κ' εγώ που περιμένω τή σωτηρία άπ' τή γυναίκα. (Στο Γεώργο.) Δε νομίζω, κ. Φραντς, πως έχστ' άπόλυτο δίκαιο. Έν πρώτοις υπερτραγικοποιείτε το δικό σας πάθημα κι' όταν ή βάση είν' έξογκωμένη, μπορείτε να φανταστήτε πόσον άδικοι, κατά το πλείστον, είν' οι άφορισμοί σας κατά των γυναικών. (Έρχεται ή Κατίνα κρατώντας επίσημηπτήριο. Το δίνει στο Γεώργο ο οποίος το πέρνει και το διαβάζει.)

ΚΑΤΙΝΑ

Περιμένει στο γραφεϊο.

ΓΕΩΡΓΟΣ

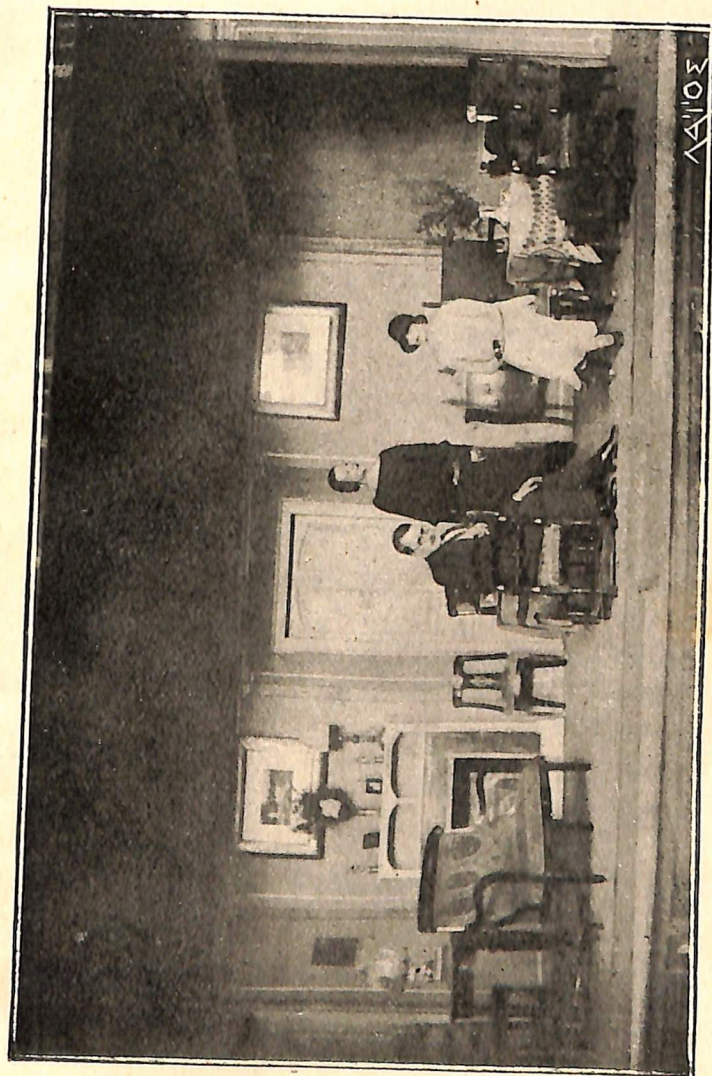
Καλά! (Στο Πέτρο). Με συγχωρείτε μιá στιγμή (φεύγει.)

ΚΑΤΙΝΑ

(Κάνει δυι φεύγει, αλλά ξαναγυρίζει και βλέποντας με φόβο γύρω της προχωρεϊ στο Πέτρο.)

ΠΕΤΡΟΣ

Σήμερα είσαι στις άμορφίες σου πάλι σύ. Φαντάσου να βγάλης και τή ποδιά και τή λευκή σκουφίτσα τής καμαριέρας.

ΚΑΤΙΝΑ

Ἄφρησέ με, καυμένη. Δὲν ὑποφέρεται παιὰ αὐτὴ ἢ ξωή. Ἡ κυρία ζηλεύει τὸν ἄντρα της καὶ σὲ μένα ξεσπάζει. Φαντάσου, ἔχει τὴ βλακεία νὰ νομίζῃ πὼς εἶνε δυνατὸν ποτὲ ἐγὼ νὰ κοιτάξω τὸν ἄντρα της.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄνοησίες.

ΚΑΤΙΝΑ

Ἄνοησίες ὅμως ποὺ ξεσπάζουν σὲ μένα. Φαντάσου πὼς τώρα ἔβγαλε νέο σχέδιο. Ἐν ὄσῳ, λέει, στὸ σαλονάκι εἶν' ἐπισκέψεις κι' ὁ κύριος μένει στὸ γραφεῖο νὰ ἔρχομαι, λέει, νὰ στέκω ἔξω ἀπ' τὴ πόρτα ἐδῶ.

ΠΕΤΡΟΣ

Γιατί;

ΚΑΤΙΝΑ

Δὲ καταλαβαίνεις; Γιὰ νὰ μὴ μένω στὸ γραφεῖο μὲ τὸν κύριο. Λοιπὸν, νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς, Πέτρο. Αὐτὴ ἢ γυναῖκα θὰ τρελλαθῆ. Γιὰ τὸν κύριο δὲ λέω τίποτε, γιὰτ' αὐτὸς ξεκουτιάστηκε. Τὸν εἶδες πὼς στέκει. Νὰ ἔτσι.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν ἔχει ὅμως κι' ἄδικο νὰ σὲ ζηλεύῃ. Εἶσαι τόσον ὠραία! Λοιπὸν, εἴμαστε σύμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΚΑΤΙΝΑ

Μ' ἀγαπᾶς στ' ἀληθινά;

ΠΕΤΡΟΣ

Τι άνοησίες είν' αυτές; Μιά όμορφη, ήσυχη, καθαρή φολίτσα μās περιμένει. Θα είς' ή κυρία του σπιτιού κ' ή βασίλισσα ή δική μου.

ΚΑΤΙΝΑ

Θά με πηγαίνης και στο θέατρο, δέν είν' έτσι;

ΠΕΤΡΟΣ

Μόνο στο θέατρο; Παντού. Θα είμ' ή σκιά σου και σύ θα είς' ό ήλιος που θα με φωτίσης και θα με θεομαίνης.

ΚΑΤΙΝΑ

Και θα ζήσουμε πάντα μαζί;

ΠΕΤΡΟΣ

Πάντα, πάντα, άφοϋ θά είς' ή γυναίκα μου.

ΚΑΤΙΝΑ

Με στεφάνι όμως.

ΠΕΤΡΟΣ

Δε σοϋ είπα, καλή μου γυναικούλα, μόλις πάρω τη συγκατάθεση του πατέρα μου, άμέσως, την ίδια στιγμή θα γίνουν οι γάμοι μας. Αυτό άλλωστε απαιτεί το συμφέρο μας. "Αν θέλεις κάνουμε το γάμο μας κι' αύριο, άλλ' ό πατέρας μου θα με κάνη άπό-παιδο. Θα μ' άποκληρώση. Και τότε πώς θα μπορέσω να πάρω όραία φορέματα για την όραία μου;

ΚΑΤΙΝΑ

(*Σάν άφηρημένη.*) Θα τη κάνω να σιάση.

ΠΕΤΡΟΣ

Ποιάν;

ΚΑΤΙΝΑ

Την κυρία, ποιάν άλλη; Φαντάσου να γίνης σύ καθηγητής και γώ καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο. Να έχω τα σαλόνια μου, τη καμαριέρα μου, τον ύπηρέτη μου. (*Κάθεται στο καναπέ.*) Θα του φωνάζω, Γιάννη, κάνε μου ένα καφέ!

ΓΙΑΝΝΗΣ

(*"Ερχεται τη στιγμή αυτή κι' άκούει τα τελευταία λόγια της Κατίνας*) Πώς τον πίνετε, δεσποινίς, τον καφέ σας;

ΚΑΤΙΝΑ

(*Μή έχοντας αντίληψη της πραγματικότητος.*) Τι ρωτάς, βρε ζωο. Τόσο καιρό κι' άκόμη δέν έμαθες πώς πίνω τον καφέ μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ

(*Μόνος.*) Τρελλάθηκε! (*Στην Κατίνα*) "Ε, ψίτ, σοΰστριψε;

ΚΑΤΙΝΑ

(*Συνερχομένη.*) Πάλι σϋ μπροστά; Τι θέλεις; ΓΙΑΝΝΗΣ

(*Είρωνικά.*) Με διέταξες να σοϋ κάνω ένα καφέ και σε ρώτησα πώς τον πίνεις, βαρό ή γλυκό; "Αν και περίττενε ή ερώτηση, γιατί κατά το μεθύσι που έχεις σύ, ό καφές πρέπει να γίνη έντελώς σκέτος για να συνέλθης.

ANNA

Όταν δὲν πηγαίνει τὸ βουνὸ στὸ Μωάμεθ, πηγαίνει ὁ Μωάμεθ στὸ βουνό... Νομίζω πὸς ἔχω κάθε δικαίωμα νὰ σὲ παρεξηγήσω. Ἐνα μῆνα ἔχεις νὰ πατήσης σπίτι μου.

ΦΑΝΗ

Γιὰ νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσης θὰ πῆ πὸς ξέρεις πὸς σ' ἀγαπῶ... Πὼς εἶσθε κ. Στέφανε ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ κυρία. *(Κάθεται).*

ΦΑΝΗ

(Χτυπάει τὸ κουδοῦνι ἔρχεται ἡ Κατίνα, στὴν ὁποία λέει ιδιαίτερα). Ποιὸς εἶνε μέσα στὸ γραφεῖο ;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὁ κύριος.

ΦΑΝΗ

Μόνος ;

ΚΑΤΙΝΑ

Ἐχει κάποια ἐπίσκεψη

ΦΑΝΗ

Γυναῖκα εἶνε ;

ΚΑΤΙΝΑ

Ὁχι. Ἐνας ἀντρακλας ὧς ἐκεῖ πάνω μὲ κάτι θεώρατα μουστάκια.

ΦΑΝΗ

Καλά, πήγαινε. Ἐλα δῶ. Ἄπ' ἔξω ἀπ' τὴ πόρτα

νὰ καθήσης μήπως σὲ χρειαστῶ τίποτε. *(Ἡ Κατίνα φεύγει μουρμουρίζοντας).* Τί νέα λοιπόν, ἀγαπητὴ Ἄννα ;

ANNA

Τίποτε τὸ σπουδαῖο... ζέστη φοβερὴ ἐπιασε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Εἶνε κι' ὁ καιρὸς της. Δὲ θὰ κάνετε ἐξοχὴ φέτος ;

ΦΑΝΗ

Σὲ λίγες μέρες θ' ἀνεβοῦμε στὴ Κηφισσιά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Καίτη δὲν εἶν' ἐδῶ ;

ΦΑΝΗ

Θὰ ἔρθη ἀμέσως *(Χτυπάει τὸ κουδοῦνι).* Δὲ τὸ ξέρει πὸς εἶσαστ' ἐδῶ... *(Ξαναχτυπάει τὸ κουδοῦνι).* Ἐπρόκειτο νὰ βγῆ ἔξω γιὰ κάποια πρόβα, ἀλλ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ κάνη κι' αὐριο. *(Ξαναχτυπάει τὸ κουδοῦνι ιδιαίτερα).* Στὸ γραφεῖο θὰ τριγυρίζη. *(Ἐρχεται ἡ Κατίνα.)* Τί ἔγινες, δὲ μοῦ λές ; Τὸ ἔσπασα τὸ κουδοῦνι. Ποῦ ἦσουνα ; Δὲ σοῦ εἶπα νὰ περιμένης ἔξω ἀπ' τὴ πόρτα ! Ὅλο στὸ γραφεῖο τριγυρίζεις. Τόσο σ' ἀρέσουν τὰ βιβλία ;

ΚΑΤΙΝΑ

(Μὲ θυμὸ). Τί θέλετε ;

ΦΑΝΗ

Εἰδοποίησε τὴ Λα Καίτη πὸς ἦρθε ὁ κ. Στέφανος μὲ τὴν ἀδερφή του. *(Ἡ Κατίνα κάνει νὰ φύγῃ).*

Ἄκου, Κατίνα... Ἔλα δῶ. Ἄπ' ἔξω ἀπ' τῆ πόρτα
νὰ καθήσης... (*Ἡ Κατίνα φεύγει μουρμουρίζον-
τας*). Τί ἔλεγες λοιπὸν Ἄννα;

ANNA

Ἐγὼ τίποτε, ὁ κ. Πέτρος μᾶς διηγεῖται μιὰ νό-
στιμη ἱστορία.

ΦΑΝΗ

Σχετικῶς μὲ τί;

ANNA

Μὲ τὴν γιορτὴ πού ἐτοιμάζουν οἱ ἐρασιτέχναι
γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

ΦΑΝΗ

Ἄ, δὲ σᾶς εἶπα. Θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Καίτη.
Μὲ παρεκάλεσαν μάλιστα νὰ τοὺς ἐπιτρέψω νὰ γί-
νουν οἱ δοκιμὲς στὴ βίλλα πού νοικιάσαμε γιὰ τὸ
καλοκαίρι στὴ Κηφισσιὰ. (*Ἐρχεται ἡ Καίτη*).

ΚΑΙΤΗ

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού σᾶς βλέπω, γιατί
ἀν ἐρχόσαστε λίγο ἀργότερα δὲ θὰ μὲ βρῖσκατε ἔδῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῆ πὼς πρέπει καὶ νὰ
ἀναβάλλετε τὴν πρόβα σας.

ΚΑΙΤΗ

Τί λῆτε καλέ; Τὴν πρόβα τὴ βρῖσκει κανεὶς κι'
αὐριο, ἐνῶ μιὰ τέτοια συντροφιά πολὺ ἀπάνια...
Πολὺ ἀκριβοθώρητη μᾶς ἔγινε, δεσποινίς Ἄννα.

ANNA

Πές μου το γιὰ νὰ μὴ στὸ πῶ. Ἐέρεις πόσο
καιρὸ ἔχεις νᾶρθῃς σπίτι;

ΚΑΙΤΗ

Εἴκοσι μέρες. Τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό;

ANNA

Ἐχει νὰ κάνῃ πὼς ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐλάβετε
ὄχι τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ τὴν περιέργεια νὰ ρωτήσετε,
ἐννοῶ καὶ τὴ Φανῆ, ἀν ζῶ ἢ πέθανε.

ΦΑΝΗ

Ἄπ' τὸ κ. Στέφανο μαθαίναμε πὼς ὄχι μόνον
ζῆς ἀλλὰ καὶ θριαμβεύεις. (*Χτυπάει τὸ κουδοῦνι,
φαίνεται ἀμέσως στὴν πόρτα ἡ Κατίνα*). Αὐτοῦ εἶ-
σαι; Καλά, δὲ σὲ θέλω τίποτε. (*Ἡ Κατίνα φεύγει*).
Ὁ κ. Στέφανος μᾶς κάνει συχνὰ τὴν εὐχαρίστηση
νὰ πέρνῃ τὸ τσάι μαζί μας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁ Γεώργιος δὲν εἶν' ἔδῶ;

ΚΑΙΤΗ

Εἶνε στὸ γραφεῖο του.

ΦΑΝΗ

Κατεβλήθημε πολὺ ὁ καυμένος. Τοῦ κόστους
πολὺ φαίνεται τὸ πάθημά του.

ΚΑΙΤΗ

Δὲν ἦταν καὶ μικρό.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄν δὲν συνεπληρώνητο ἡ ἔδρα, τὸ κακὸ δὲ θὰ

ήταν και τόσο μεγάλο. Βοήξαν όμως ευκαιρία απ' το πάθημα του κ. Γεώργου κ' έβαλαν άμέσως το δικό τους. (*Έρχεται ο Γεώργος*).

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καλημέρα, Στέφανε. Πώς είσθε, δεσποινίς Άννα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλημέρα, Γεώργο.

ANNA

Έχω και με σās παράπονο, κ. Γεώργο. Ένάμιση μήνα έχετε να πατήσετε το πόδι σας σπίτι μου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τί να με κάνετε νάρθω; Γιατί εγώ όπου κι' αν πάω φέρνω την πλήξη μαζί μου.

ANNA

Σωπάτε δά, μη ψαρεύετε κομπλιμέντα σαν πρωτόβγαλτη δεσποινίς.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κομπλιμέντα εγώ; Να τὰ κάνω τί; Να μου κολακεύσουν φιλοδοξία ποιά; Δεν στέκει ένα κορίτσι έξυπνο σαν και σās να ειρωνεύεται τόσο σκληρά ένα δυστυχισμένον άνθρωπον...

ANNA

Άπορώ, μα την αλήθεια, πώς ένας άνθρωπος με τη δική σας ευφυα και μόρφωση...

ΦΑΝΗ

(*Διακόπτοντας.*) Καλέ τι εκπυρσοκοφίσεις κομπλιμέντων είν' αυτή;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δεν άντελήφθηκα να έκανα κανένα κομπλιμέντο στη δεσποινίδα Άννα.

ANNA

Ή Φανή θα έννοή, φαίνεται, που με είπατε έξυπνη.

ΦΑΝΗ

Ά, όχι... Ξέρετε μου έκανε έντύπωση πώς ο άντρας μου, δυο χρόνια τώρα που είμαστε παντρεμένοι, ούτε μιὰ φορά, έτσι από κομπλιμέντο, δέ με είπε έξυπνη... Ή μήπως δέ λέω αλήθεια, Γεώργο;

ΠΕΤΡΟΣ

Σεις τι φρονεΐτε για τον κ. Γεώργο, πώς είνε ή δέν είν' έξυπνος;

ANNA

Για να τον παντρευτή θα πη πώς τον θεωρεΐ έξυπνο.

ΠΕΤΡΟΣ

Τότε κι' ο κ. Γεώργος για να πάρη τη κ. Φανή θα πη πώς τη θεωρεΐ έξυπνη.

ANNA

Μπράβο, μπράβο σας, κ. Πέτρο. (*Στη Φανή*). Αυτή λέγεται αποστομωτική απάντηση.

ΦΑΝΗ

(*Χτυπάει το κουδοῦνι και μπαίνει ή Κατίνα.*) Κατίνα, πήγαινε έξω κι' αν σε χρειαστώ θ' ακούσης το κουδοῦνι.

ΚΑΤΙΝΑ

Πολύ καλά. (φεύγει μουρμουρίζοντας.)

ΦΑΝΗ

(*Σηκώνεται και πλησιάζει την Κατίνα.*) Δέ μου λές, τί μουρμουρίζεις σὺ αὐτοῦ;

ΚΑΤΙΝΑ

Δέ μουρμουρίζω τίποτα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ἰδιαίτερα στὴ Φανῆ.*) Τί σοῦ φταίει τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι καὶ τὸ προσβάλλεις ἔτσι;

ΦΑΝΗ

Μέ συγχωρεῖτε γιατί σᾶς πρόσβαλα τὸ κορίτσι!.. Ὡς καὶ στίς ὑπηρέτριες ἀκόμη ἔφρασες...

ΚΑΤΙΝΑ

(*Ἡ ὁποία στέκει διστακτικῆ, πέρνει ἀπόφαση καὶ λέει δυνατά.*) Ἐέρετε λοιπὸν ἕνα πρᾶγμα; Πὼς μοῦ παραμπήκατε στὴ μύτη! Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὸν ἄντρα σας νὰ τὰ καταπίνω ὅλα... Τὸν λυπᾶμαι ὅμως τὸν κακομοίρη γιατί θὰ τὸν πεδάνης. (*Βγάζει τὴν ποδιά της καὶ τὴν πιεῖ ἐπάνω σὲ μιὰ καρτέλα.*) Νὰ χαθῆς, γεουσουζα.

ΦΑΝΗ

Καλὲ εἶδατε ἀναίδεια!.. Δέ φταίει ὅμως αὐτή... Ἄς εἶνε... (*Στὸ Γεώργο ἰδιαίτερα.*) Ἐπέπρωτο νὰ στραπατσιριστῶ ἀπὸ μιὰ ὑπηρέτρια! (*Χτυπάει τὸ κουδοῦνι ἐρχεται ὁ Γιάννης.*) Γιάννη, κοίταξε νὰ ἴδῃς ἂν ἔγινε τὸ νερό γιὰ τὸ τσαί.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Κίν' ἢ Κατίνα, κυρία.

ΦΑΝΗ

Ἡ Κατίνα ἔφυγε.

ΓΙΑΝΝΗΣ

(*Ἰδιαίτερα, κοιτάζοντας τὸν Πέτρο.*) Τὴ ξεπόρτισε ὁ ἄτιμος. (*Στὴ Φανῆ.*) Πολύ καλά, κυρία (φεύγει.)

ANNA

Φοβερὴ μᾶστιξ κατήντησαν αὐτὲς οἱ ὑπηρετρίες.

ΚΑΙΤΗ

Νὰ μέ συγχωρεῖτε, πρέπει νὰ ρίξω μιὰ ματιά. (φεύγει.)

ANNA

Σηκώθηκαν τὰ πόδια καὶ χτυποῦν τὸ κεφάλι. Ἐκεῖ καταντήσαμε.

ΦΑΝΗ

Ἐκεῖ μέ κατήντησαν νὰ λέτε καλύτερα, γιατί αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἐδῶ πρὸ ὀλίγου δέ πιστεύω νὰ συνέβη σὲ κανέναν ἄλλον. Τέλος πάντων...

ANNA

Ἄ, ὄχι μὴ τὸ λέτε αὐτό. Δὲν ὑπάρχει σήμερα ὑπηρετρία ποὺ νὰ ἔσρη τὴ θέση της. Ὅλοι γινήκαμε ἴσοι. Δὲν εἶδατε ποὺ ἔκαναν καὶ σύλλογο; (*Ἐρχεται ὁ Γιάννης.*)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τὸ τσαί εἶν' ἑτοιμο. (φεύγει.)

ΦΑΝΗ

(*Σηκώνεται.*) Περνούμε, ἂν θέλετε, στή τραπέζα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐμένα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τελειώσω τὸ ποῦρο μου. Εἶνε Ἀβάνας καὶ νὰ σᾶς πῶ λυπᾶμαι νὰ τὸ ἀφίσω στή μέση... (*Φεύγουν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Στέφανου, ὁ ὁποῖος ξαπλώνεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, πέρνει ἓνα περιοδικὸ ποῦ εἶν' ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ διαβάζει.*)

ΚΑΙΤΗ

(*Μπαίνει σὲ λίγο.*) Γιατὶ μόνος ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καθὼς βλέπετε ἔχω συντροφιά τὸ βιβλίον αὐτό.

ΚΑΙΤΗ

(*Κάνει πὼς θὰ φύγη.*) Μὲ συγχωρεῖτε τότε γιατί σᾶς διακόπτω ἀπ' τὸ διαβασμὰ σας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(*Ἀφίνοντας τὸ βιβλίον.*) Ποιὸς σᾶς εἶπε πὼς μοῦ εἶν' εὐχάριστη ἡ συντροφιά τοῦ βιβλίου αὐτοῦ; Δὲ σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ κάνετε συντροφιά μ' ἓναν ἀνθρώπο ποῦ σᾶς πλήττει ; Ἐλάτε, ἐλάτε καθήστε.

ΚΑΙΤΗ

Μέσα πέρνουν τσάι, σεῖς δὲ θὰ πάρετε ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐξήγησα τὴν ἄδεια νὰ καπνίσω τὸ ποῦρο μου, τὸ ὁποῖον, καθὼς βλέπετε, κοντεύει νὰ τελειώσῃ, ἐνῶ ἔχω νὰ σᾶς πῶς τόσα πολλά.

ΚΑΙΤΗ

Ναί; Σὰν τι ἐπὶ τῇ ὑποθέσει; (*Κάθεται.*)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πὼς σήμερα εἰσθε ἐκτάκτως ὠραία.

ΚΑΙΤΗ

Αὐτὸ ἦταν ὄλο; (*Σηκώνεται.*) Κ' ἐγὼ νόμιζα πὼς θὰ μοῦ λέγατε κάτι ἐνδιαφέρον,

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δὲν ἔχει λοιπὸν γιὰ σᾶς ἐνδιαφέρον τὸ ἂν εἰσθε ὠραία ἢ ὄχι ;

ΚΑΙΤΗ

Μοῦ τὸ ἔχουν πῆ τόσες φορές !

ΣΤΕΦΑΡΟΣ

Ἵστε δὲ σᾶς κάνει ἐντύπωση, πλέον [ἢ πεισθήκατε ;

ΚΑΙΤΗ

Οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀπλούστατα βαρέθηκα νὰ τ' ἀκούω. Λοιπὸν ; Τελείωσε τὸ ποῦρο σας;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καθὼς βλέπετε ὑπάρχει ἀκόμη... Καθῆστε λοιπὸν. Ὅχι στὴν ἄλλη ἄκρη... Οὔτ' αὐτοῦ. (*Δείχνοντας τὴ πολυθρόνα ποῦ εἶνε κοντά του.*) Νὰ ἐδῶ... Μά, γιατί φοβόσαστε ; Ἐχετε λάβει ἀφορμὴ νὰ μὲ νομίζετε ἀνθρωποφάγο ; Ἐλάτε λοιπὸν.

ΚΑΙΤΗ

(*Ἐρχεται καὶ κάθεται κοντά του.*) Ὅριστε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θαυμάσια.

ΚΑΙΤΗ

Λοιπόν ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Είστε ωραία.

ΚΑΙΤΗ

Πάλι τὰ ἴδια ; Δὲ ξέρετε τίποτ' ἄλλο ἢ δὲ σᾶς
ἐμπνέω καμμιά ἄλλη ἐντύπωση ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(*Σηκώνεται ἀπότομα καὶ φιλεῖ τὴν Καίτη*).
Ξέρω κι' αὐτὸ ποὺ λέει πολλά.

ΚΑΙΤΗ

(*Πετιέται ἀπ' τὸ κάθισμά της*). Αὐτὸ δὲν εἶνε
καθόλου εὐγενικὸ ποὺ κάνετε, τὸ ξέρετε ;

ΣΤΑΦΑΝΟΣ

Σᾶς βεβαιώνω πὼς δὲν εἶμαι διόλου ὑπεύθυνος
γι' αὐτὴ τὴν, ἄς τὴ ποῦμε, ἀγένεια μου.

ΚΑΙΤΗ

Κοντεύετε τώρα νὰ πῆτε πὼς φταίω ἐγώ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

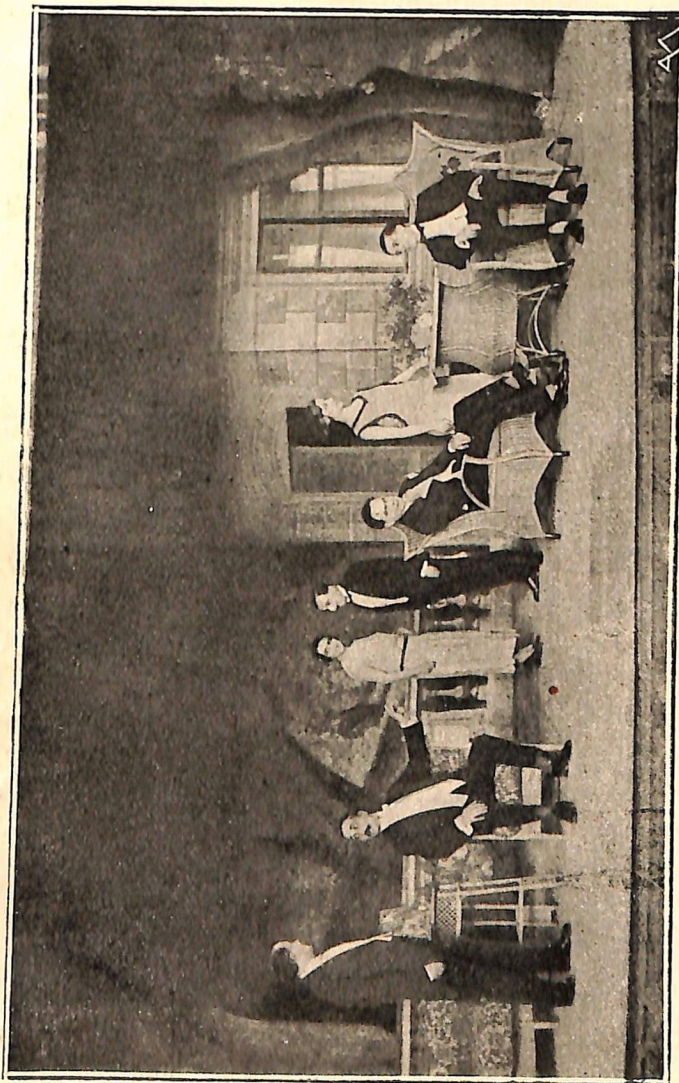
'Ακριβῶς... 'Ελάτε ἄς τ' ἀφίσουμε ποιὸς φταίει
κι' ἄς μιλήσουμε σοβαρά. Καθῆστε... Πάλι μακρυνά!..
'Ελάτε κοντά.

ΚΑΙΤΗ

'Εχω τόσο λεπτή τὴν ἀκοὴ ὥστε νὰ μπορῶ νὰ
σᾶς παρακολουθῶ καὶ ἀπ' ἐδῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μὰ δὲ μπορῶ νὰ βγάλω λόγῳ... "Ὅχι, ἐλάτε...

ΜΕΡΟΣ Γ'

Κώστας — Πῶς τὴν λέει τὴν κοιλία αὐτή ;

Φοβόσαστε μήπως σᾶς ξαναφιλήσω; Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου.

ΚΑΙΤΗ

Θὰ κάψετε τὰ δάκτυλά σας. Ἐτελείωσε τὸ ποῦρο. Μὴ ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσή σας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(*Βγάνει ἄλλο ποῦρο ἀπὸ τῆ ταμπакέρα του*). Μπορεῖ νὰ ἐτελείωσε αὐτό, ὑπάρχει ὅμως ἄλλο. (Τὸ ἀνάβει). Ἐλάτε λοιπὸν κοντά...

ΚΑΙΤΗ

(*Πλησιάζει καὶ κάθεται κοντά*). Εἶμαι ὄλη αὐτιά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σήμερα θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ ζητήσω τὸ χέρι σας ἀπ' τὴν ἀδερφή σας.

ΚΑΙΤΗ

(*Μὲ συγκίνηση*). Εὐχαριστῶ, εἶσθε πολὺ καλός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλὸς ὄχι, εὐτυχὴς ναί. (*Σημιώνεται καὶ τὴ φιλεῖ στὰ μαλλιά*). Ἔτσι δὲ θὰ μὲ ἐμπλήττετε, οὔτε θὰ μὲ λέτε ἀγενῆ, ὅταν σᾶς φιλῶ.

ΚΑΙΤΗ

Ἵστε αὐτὸ μόνο θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(*Σφιγμοντάς τὴν στήν ἀγκυλιά του*). Τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν εὐτυχία μου· αὐτὸ θέλω νὰ ἐξασφαλίσω.

Μέσα σ' αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ φιλιὰ. Ἔχεις μήπως
καμμὴν ἀντίρρηση;

ΚΑΙΤΗ

Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ τοῦ λένε ἔλα νὰ γίνης
εὐτυχῆς κ' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ὄχι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σ' ἀγαπῶ πολὺ.

ΚΑΙΤΗ

Κ' ἐγώ.

ΠΕΤΡΟΣ

(*Φαίνεται στὴ πόρτα*). Οἱ κυρίες ἐρωτοῦν δὲ τε-
λείωσε ἀκόμη τὸ ποῦρο;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Μόλις τᾶρχισα.

ΠΕΤΡΟΣ

Μοῦ εἶπαν νὰ μὴ γυρίσω στὴ τραπεζαρία χωρὶς
ἑσᾶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἐπειδὴ καταλαβαίνω πὼς δὲ θὰ σᾶς εἶνε διόλου
εὐχάριστο νὰ μένετε δῶ μέσα ἕως ὅτου τελειώσω τὸ
ποῦρο μου καπνίζοντάς το, τὸ τελειώνω ἀποκεφα-
λίζοντάς το. (*Τὸ σβύνει στὸ τασάκι τῶν τσιγάρων*).
Σᾶς ἀκολουθῶ. Ἡ μᾶλλον ἀκολουθῶ τὴ δεσποινίδα
Καίτη. (*Φεύγουν*).

ΦΑΝΗ

(*Μπαίνει θυμωμένη*). Μ' αὐτὸ εἶνε φοβερό·
εἶν' ἐγκλημα. Ἄν μπροστὰ στὰ μάτια μου γίνονται

αὐτὰ, μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ τί θὰ κάνη ἄμ α
λείπω. Αὐτὸ εἶνε πλέον ἀσθένεια. (*Χτυπάει τὸ κου-
δοῦνι*). Ἔρχεται ὁ Γιάννης).

ΓΙΑΝΝΗΣ

Διατάξατε.

ΦΑΝΗ

Εἰδοποίησε τὸν κύριο νὰ ἔρθη μιὰ στιγμή ἐδῶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀμέσως, κυρία. (*Μπαίνει στὴ τραπεζαρία*).

ΦΑΝΗ

Ἐξυπνη... Ἔχει χάρη... Διαβάζει πολὺ... Οἱ
μελαχρινὲς εἶν' ἐνδιαφέροντες τύποι... Κι' αὐτὰ ὅλα
μπροστὰ μου! (*Ἔρχεται ὁ Γεώργος*).

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ἐνῶ μπαίνει*). Μὲ ζήτησε κανεὶς;

ΦΑΝΗ

Ναί, σὲ ζήτησα ἐγώ. Ἔχουμε νὰ ποῦμε μερικὰ
πράγματα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Σὰν τί;

ΦΑΝΗ

Καταλαβαίνεις πολὺ καλά... Γεώργο, νομίζω πὼς
δὲ μπορεῖ νὰ παραταθῇ περισσότερο αὐτὴ ἡ ἱστο-
ρία. Δὲν ἀντέχω πλέον. (*Κλαίει*).

ΓΕΩΡΓΟΣ

Περὶ τίνος πρόκειται πάλι; Δὲ μπορῶ νὰ ἐν-
νοήσω.

ΦΑΝΗ

Περισσότερο μὲ πεισματώνει ἢ ὑποκρισία σου, παρὰ τὰ ἔργα σου... Δὲ φταῖς ὅμως σύ... Ὁ φωνιᾶς εἶνε πάντοτε ὀλιγώτερο φταίχτης. Ἐκεῖν' ἢ ξετσιπότη !

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ποῖδ εἶν' ἢ ξετσιπότη;

ΦΑΝΗ

(*Χτυπάει τὸ πόδι.*) Θὰ ξεφωνίσω.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ποῖδ δυνατὰ ἀκόμη. Μὰ τί τρέχει ἐπὶ τέλους;

ΦΑΝΗ

Βέβαια, ἐγὼ δὲν εἶμαι μελαχρινή. Εἶμαι ξανθιά. Δὲν ἔχω χάρες. Δὲν εἶμ' ἐνδιαφέρων τύπος. Ἐγὼ δὲ διοβάζω. Ἄλλες ἔχουν τὴ χάρη νὰ εἶν' ἔξυπνες. Γαργαντούα! Ἄν ἦταν δυνατὸν νὰ φᾶς ὅλες τίς γυναῖκες. Παντρομένες καὶ κορίτσια, κυρίες καὶ ὑπηρέτριες.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄφησε τοῦλάχιστον νὰ φύγουν οἱ ἄνθρωποι καὶ συνεχίζεις τὸ καταστρεπτικὸ σου ἔργο.

ΦΑΝΗ

Τὸ περίμενα. Τὸ περίμενα τὸ γλυκὸ σου τὸ λογάκι. Τὸ καταστρεπτικὸ μου ἔργο! Ἐγὼ εἶμ' ἢ αἰτία τῆς καταστροφῆς σου. Ἡ Φούλα δροσίζει τίς ψυχές. Ἡ Καίτη εἶνε μελαχρινή. Εἶν' ἐνδιαφέρων τύπος. Ἐγὼ καταστρέφω, εἶμαι ξανθιά.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐέρεις ποῖα εἶν' ἢ μεγαλύτερη ἀνανδρία; Νὰ χώνη κανεῖς τὸ μαχαῖρι του στὶς σάρκες ἐνὸς πτώματος. Σεβάσου λοιπὸν τὴν κατάστασή μου καὶ πηγαινέ νὰ περιποιηθῆς τοὺς προσκεκλημένους σου.

ΦΑΝΗ

Τὰ πτώματα κ' οἱ νεκροὶ δὲ κάνουν τὸ μάτι τους τόσο ἅμα βλέπουν γυναῖκα. Κι' αὐτὴ ἢ ἀδιάντροπη!.. Σὲ βρίσκει ἐξόχως συμπαθητικό! Ἐπαρὰ νὰ πηγαῖνω σπῖτι της μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ πάψη κι' αὐτὴ νὰ ἔρχεται στὸ δικό μου. Δὲ βαρύνεσαι. Κι' ἐκεῖνος ὁ βλάκας; ὁ ἀδερφός της!... Δὲ θέλω νὰ ἔρχεται καμμιά γυναῖκα στὸ σπῖτι μου. Τ' ἀκούς; Δὲ θέλω καμμιά. Νὰ φύγη κ' ἢ ἀδερφή μου. Κι' αὐτὴ γυναῖκα εἶνε. Νὰ φύγουν ὅλοι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κάνε μιὰ δήλωση στὶς ἐφημερίδες. Εἶν' ὁ ἀπλούστερος τρόπος.

ΦΑΝΗ

Γεῶργο, θὰ σκάσω... Ὅχι, θὰ φύγουμε ἐμεῖς. Θὰ λάμε σ' ἓνα μέρος ποὺ νὰ μὴν ἔχη γυναῖκες.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πᾶμε στὸ Ἅγιον Ὅρος.

ΦΑΝΗ

Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ γυναῖκες;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Οὔτε μία.

ΦΑΝΗ

Στὸ Ἅγιον Ὄρος λοιπὸν θὰ πᾶμε, καὶ μάλιστα αὐριο... (ἀφοῦ σκεφθῆ λίγο.) Ἄφοῦ δὲν εἶνε καμμιὰ γυναῖκα στὸ Ἅγιον Ὄρος, πῶ; θὰ πάω ἐγώ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Παναγίας. Δὲ πιστεύω νὰ ἔχουν ἀντίρρηση οἱ καλόγεροι νὰ δεχθοῦν μιὰ τέτοια ἅγια γυναῖκα.

ΦΑΝΗ

Μὲ βρίζει!... Μὲ εἰρωνεύεται!... Ναι, λοιπὸν εἶμαι ἅγια γυναῖκα. Δὲν εἶμαι σᾶν καὶ σένα. Πίθηκε!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Θὰ σ' ἀκούσουν μέσα.

ΦΑΝΗ

Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ. Νὰ μ' ἀκούσουν. Δὲ θέλω κανένα σπίτι μου. Νὰ φύγουν ὅλοι. Θέλω νὰ μείνω ἡσυχη μὲ τὸν ἄντρα μου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐπάρχει ἓνα σημεῖο στὸ ὁποῖο ἅμα φτάνει ἡ ὑπομονὴ ἐξαντλεῖται.

ΦΑΝΗ

Ὡστε μ' ἀπειλεῖς!... Θὰ μὲ δεῖρῃς ἔτσι γιατί σ' ἀγαπῶ. Γιατί σὲ θέλω δικό μου. Εἶν' ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀγάπης μου αὐτή. Ὄχι, λοιπὸν. Δὲ φοβᾶμαι τίς ἀπειλές σου. Ἐχω τὸ δίκαιο μαζί μου. Εἶμ' ἡ καταστροφὴ σου, γιατί δὲν ἔγινες καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄφησε αὐτὴ τὴν ἱστορία, σὲ παρακαλῶ.

ΦΑΝΗ

Ἔτσι λές. Ἡ καταστροφὴ σου γιατί δὲ θὰ μπορῆς νὰ κάνῃς πειράματα μὲ τίς φοιτήτριες.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Φανῆ!

ΦΑΝΗ

Πρέπει νὰ ξεκαθαριστοῦν ὅλ' αὐτὰ πλέον. Δὲ μπορῶ νὰ μένω ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς τῆς κατηγορίας. Τὶ θὰ λήη κι' ὁ κόσμος γιὰ μένα. Πῶς εἶμαι μιὰ γυναῖκα γκρινιάρη, ζηλιάρη, πληκτικὴ!... Ἄν θέλῃς νὰ ἐργαστῆς ἰδοὺ τὰ γυμνάσια. Πῆς νὰ σὲ διορίσουν καθηγητὴ σ' ἓνα γυμνάσιο. Νέος εἶσαι.. Κ' ἔπειτα δὲ μποροῦν νὰ γίνουν ὅλοι καθηγηταὶ στὸ Πανεπιστήμιο, οὔτ' εἶνε καὶ καμμιὰ ἐξαιρετικὴ θέση.

ΚΑΙΤΗ

(Φαίνεται στὴ πόρτα.) Ἐδῶ 'σαι, Φανῆ; Μὰ τί ἔπαθες κι' ἄφησες τόσο κόσμο μόνο, ἀφοῦ ξέρεις πὼς δὲν ἔχεις καὶ καμαριέρα.

ΦΑΝΗ

Σ' ὁποῖον ἀρέσει, σ' ὁποῖον δὲν ἀρέσει νὰ ἦ πόρτα.

ΚΑΙΤΗ

Τὶ τρόπος εἶν' αὐτός; θὰ σ' ἀκούσουν.

ΦΑΝΗ

Λίγο μ' ἐνδιαφέρει!... Ἄκου, Καίτη, νὰ πῆς στὴ

κυρία αὐτή, τὴ φιλενάδα σου, πὼς δὲ θέλω νάρθῃ ἄλλη φορὰ σπῖτι μου. Δὲ θέλω ἐπισκέψεις. Θὰ γίνω καλογορηά. Δικαίωμα μου εἶνε, νομίζω, νὰ κάνω ὅ,τι θέλω σπῖτι μου. Τώρα νὰ τῆς τὸ πῆς, γιατί θὰ τῆς τὸ πῶ ἐγώ.

ΚΑΙΤΗ

Πάλι τὰ ἴδια; Πολὺ καλά, θὰ τῆς τὸ πῶ. Προηγούμενος ὅμως θέλει νὰ σοῦ πῆ κάτι ὁ κ. Στέφανος... Ἐλα τώρα πάμε μέσα. Εἶνε ντροπή.

ΦΑΝΗ

(Ἐνῶ φεύγει.) Ἄλλα πράγματα πὺν γίνονται ἐδῶ μέσα εἶνε ντροπή. (Φεύγουν.)

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Ἀνάβει τσιγάρο, κάνει δυὸ τρεῖς βόλτες καὶ ξαπλώνεται σκεπτικὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐρχεται ὁ Γιάννης.)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ὁ κ. Φαρῖδης.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὁδήγησε τὸν κύριο. (Ἐρχεται ὁ Κώστας. Μετόκοπος. Φαίνεται ἡ προσπάθεια πὺν καταβάλλει νὰ δείχνηται νεώτερος ἀπ' ὅ,τι εἶνε, καθὼς καὶ ἡ προσπάθεια σὺν νύσιμό του.)

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Πηγαίνει καὶ τὸν ὑποδέχεται σὴ πόρτα.) Ὁ Θεὸς σὲ στέλνει.

ΚΩΣΤΑΣ

Δὲ πιστεύω ὁ Θεὸς νὰ ἔχη τὸν καιρὸ ν' ἀσχολῆται καὶ μὲ μένα πὺν ζῶ τόσο ἀθόρυβα. Μόνος ἐρχομαι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὶ γίνεσαι, ἀδερφέ; Νὰ εἶσαι τόσες ἡμέρες στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μὴν ἔρθῃς νὰ μᾶς δῆς... Νὰ τὸ μάθω ἀπὸ ξένους πὼς γύρισες, ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸ πὺν βρῖσκεσαι στὴν ξενητεία. Καὶ καθὼς μάθαινα ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ δὲ πῆγε χαμένος. Τὸ πουγγιγεμάτο. ἔ; Μπράβο, Κώστα, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος πὺν σὲ ξαναβλέπω.

ΚΩΣΤΑΣ

Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀρκετὰ ἐργάστηκα κ' ἔταλαιπωρήθηκα ὡς τώρα. Ἐγύρισα σχεδὸν ὅλο τὸν κόσμο, ἔκανα ὅλες τις δουλειᾶς πὺν μπορεῖς νὰ φανταστῆς. Δίκαιον ἦτο ν' ἀναπνεύσω καὶ γώ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἀλήθεια, τὶ κάνει ἡ γυναίκα σου;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Ἄνεφα.) Καλὰ 'ναι.

ΚΩΣΤΑΣ

Γιατὶ αὐτὸ τὸ ὕφος; Μήπως σοῦ συμβαίνει τίποτα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄ, ὄχι καλά 'ναι.

ΚΩΣΤΑΣ

Τὰ κέφια σου ὅμως δὲ τὰ βλέπω καὶ πολὺ καλά.

Σὺ ἄλλοτε διαρκῶς γελοῦσες. Τώρα μὲ τὸ τσιγκέλι προσπαθῶ νὰ σοῦ βγάλω τὴ λέξη ἀπ' τὸ στόμα... Δὲ μοῦ εἶπες, ἔγινες καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο; Θυμᾶμαι ἀπὸ τότε πὼς τὸ εἶχες βάλλει πρόγραμμα. Λοιπὸν; Τελείωσε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὶ ἄλλα νέα μᾶς φέρνεις ἀπ' τὸ ταξεῖδι σου; Θὰ μείνεις μαζί μας ἢ θὰ ξαναγυρίσης πίσω;

ΚΩΣΤΑΣ

Βρὲ Γεώργο, μοῦ φαίνεται πὼς τάχεις χαμένα. Ἄλλα σὲ ρωτάω κι' ἄλλα μ' ἀπαντᾷς. Ἐγὼ σὲ ρωτάω ἂν ἔγινες καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο καὶ σὺ μοῦ λὲς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, Κώστα. Σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ κόρη μὴ μοῦ ξαναμιλήσης ἄλλη φορὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ἐχουμε τόσ' ἄλλα νὰ ποῦμε.

ΚΩΣΤΑΣ

Ὅπερ ἔστι μεθερμηνυόμενον δὲ τὸ κατώρθωσες ἀκόμη... Ὁ ἐπιμένων ἐν τούτοις νικᾷ. Πρὸ παντὸς ἓνα πράγμα νὰ προσέξῃς νὰ μὴ σὲ πάρῃ ἀπὸ κάτω ἢ ἀπογοήτευση. Σὲ πῆρε; Χάθηκες... Δυὸ πράγματα πρέπει νὰ προσέξῃ ὁ ἄντρας στὴ ζωὴ του νὰ μὴ τὸν κυριεύσουν. Ἡ ἀπογοήτευση κ' ἡ γυναῖκα. Δὲ σοῦπα ἀλήθεια... παντρολογιέμαι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μιλᾷς σοβαρὰ ;

ΚΩΣΤΑΣ

Σοβαρώτατα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Σκέφτηκες προτοῦ ἀποφασίσῃς νὰ κάνῃς αὐτὸ τὸ πράγμα ;

ΚΩΣΤΑΣ

Ἦρθα μὲ τὴν ἀπόφαση τὰ παντρευτῶ. Ἄρκετὰ ἔζησα μονάχος. Σὲ λίγες μέρες βροῖμα καὶ τὴ νύφη καὶ πιθανότατα αὔριο ν' ἀναγγελθοῦν ἐπισημῶς οἱ ἀρραβῶνες... Δὲ μοῦ λὲς; Γνωρίζεις τὴν οἰκογένεια τοῦ Μαρτίου ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τοῦ Νίκου ;

ΚΩΣΤΑΣ

Ναί, τοῦ Νίκου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πολύ, εἶνε πρώτης τάξεως οἰκογένεια. Ἐχουν καὶ μιὰ κόρη ποὺ περιμένουν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ νᾶρθῃ νὰ τὴν πάρῃ.

ΚΩΣΤΑΣ

Τὸ βασιλόπουλο λοιπὸν ἦρθε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὡστε τοῦ Μαρτίου τὴ κόρη φέρνεις; Πολὺ καλὸ κορίτσι. Μπράβο, Κώστα. Δὲ φοβάσαι ὅμως ;

ΚΩΣΤΑΣ

Τί νὰ φοβηθῶ ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὴ σὲ πάρῃ ἀπὸ κάτω... Μὴ σὲ ξηλεύῃ...

ΚΩΣΤΑΣ

Νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κάτω!.. Πόσο φαίνεσαι πὼς δὲ μὲ ξέρεις. Ὅσον ἀφορᾷ τῇ ζήλεια δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τῆς δώσω ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ ἐλάττωμά της αὐτό, ἂν ὑποτεθῇ πὼς τὸ ἔχει.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κι' ἂν σὲ ζηλεύῃ ἄδικα ;

ΚΩΣΤΑΣ

Θὰ προσπαθοῦσα νὰ τὴ φέρω σὲ θεογνωσία.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κι' ἂν δὲ τὸ κατώρθωνες ;

ΚΩΣΤΑΣ

Ἄν δὲ τὸ κατώρθωνα μὲ τὰ λόγια θὰ τὸ κατώρθωνα μὲ τὰ ἔργα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δηλαδή ;

ΚΩΣΤΑΣ

Δηλαδή, ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ λόγος πίπτει ἡ ράβδος.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄλλ' αὐτὸ εἶν' ἀγριότης.

ΚΩΣΤΑΣ

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, Γεώργο. Ἐχω γυρισμένο ὅλο τὸ κόσμο. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ φανταστῆς πόσα πράγματα εἶδαν τὰ μάτια μου καὶ πόσ' ἄκουσαν τ' αὐτιά μου. Ἐ, λοιπὸν ξέρεις ποῦ ἐδράκίμασα τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία ; Στὴ Ταταρία, γιατί ἔφτασα κι'

ὡς ἐκεῖ. Ἄς λένε λοιπὸν ὅσο θέλουν τοὺς Τάταρους ἄγριο λαό. Εἶν' οἱ περισσότερο πολιτισμένοι ἄνθρωποι ποὺ γνώρισα. Ξέρεις λοιπὸν πὼς ὁ Τάταρος μεταχειρίζεται τὴ γυναῖκα του ; Σὰν ζῶο. Μάλιστα σὰν ζῶο, ποὺ μόνο προορισμὸ ἔχει νὰ ὑπηρετῇ τὸν ἄντρα. Σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο, Εὐρώπῃ κι' Ἀμερικῇ, ὁ ἄντρας ἀπὸ κακῶς ἐννοουμένην εὐγένεια ἔδωσε θέση καὶ δικαιώματα στὴ γυναῖκα. Ξέρεις τί θὰ πῇ ἓνας ἄνθρωπος — ἂν κ' ἐγὼ ἀμφισβητῶ κι' αὐτὸ τὸν ἀνθρωπισμὸ στὴ γυναῖκα — ποὺ δὲν ἔχει καμμιά ἀξία νὰ βρεθῇ μὲ κάποια δύναμη στὰ χέρια ; Γίνεται σατράπης. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὴ γυναῖκα. Σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀμερικῇ εἶνε σατράπης τοῦ ἀντρός. Αὐτὴ διατάσσει κι' ὁ ἄντρας ἐπιτελεῖ. Τί τάχ' ἂν ἡ διαταγὴ της λέγεται χαμόγελο ἢ γλυκὰ μάτια. Τὸ γεγονός εἶνε πὼς ὁ ἄντρας ὑποδουλώθηκε στὴ γυναῖκα. Φαντάσου τώρα ἡ γυναῖκα αὐτῆ, κοντὰ στ' ἄλλα, νὰ τύχη νὰ ζηλεύῃ. Ἐ, λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἐγὼ τότε γίνουμαι Τάταρος, δηλαδή πολιτισμένος ἄνθρωπος, καὶ μ' ἓνα δυνατὸ ξύλο ὑπενθυμίζω στὴ γυναῖκα ποιά εἶν' ἡ θέση της καὶ ποιά εἶν' ἡ ἀποστολὴ της.

ΚΑΙΤΗ

(Φαίνεται στὴ πόρτα καὶ στέκει λίγο σὰν νὰ σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ προχωρήσῃ.)

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐλα, ἔλα, Καίτη. Προχώρησε νὰ χαιρετήσης

Ένα παλιό μας φίλο που ἔχεις χρόνια νὰ τὸν ἴδῃς.
(*Ἡ Καίτη προχωρεῖ ἐνῶ ἐξετάζει συγχρόνως μὲ τὰ βλέμματά της τὸν Κώστα.*) Δὲ τὸν γνωρίζεις;

ΚΑΙΤΗ

Ὁχι.

ΚΩΣΤΑΣ

Ποῦ νὰ μὲ γνωρίσῃ. Ἡ δ)νὶς Καίτη ὅταν ἔφυγα ἐγὼ ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἦταν ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, καὶ τώρα τὴ βρίσκω κοτζάμ γυναῖκα. Μήπως ἂν τὴν ἔβλεπα ἐγὼ ἔξω θὰ τὴ γνώριζα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιὰ θυμήσου καλά, Καίτη.

ΚΑΙΤΗ

Ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Νὰ σοῦ βοηθήσω ἐγὼ τὴ μνήμη. Τὴν ἐκδρομὴ μὲ τὸ βαποράκι, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ ἔπεφτες στὴ θάλασσα... Ποιὸς σὲ κράτησε τότε, θυμᾶσαι;

ΚΑΙΤΗ

Ἄ, ὁ κ. Κώστας. Καλέ, σεῖς ἀλλάξατε.

ΚΩΣΤΑΣ

Καὶ σεῖς ἀλλάξατε. Μεγαλώσατε, ὁμορφίνατε γινήκατε ἐντελῶς ἀγνώριστη.

ΚΑΙΤΗ

Λένε πὼς οἱ γυναῖκες μεγαλώνουν γρηγόρα...
Κ' ἦρθατε γιὰ νὰ φύγετε πάλιν ἢ θὰ μείνετε;

ΚΩΣΤΑΣ

Ὁχι θὰ μείνω. Νὰ ξέρατε πόσα κουράστηκα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ ταξείδευα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μποροῦμε, νομίζω, νὰ τὸ ποῦμε στὴ Καίτη. Θὰ χαρῆ πολὺ, ἀφοῦ ἄλλωστε πρόκειται γιὰ φιλενάδα της.

ΚΑΙΤΗ

Τί, παντρευόσατε μήπως;

ΚΩΣΤΑΣ

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ κρύψῃ κανεὶς ἀπὸ σᾶς, ἀφοῦ ἄλλωστε θὰ τὸ διαβάσετε αὔριο στὶς ἐφημερίδες.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὁ Κώστας ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν Δ)δα Μαράτου.

ΚΑΙΤΗ

Τὴ Μαίρη;

ΚΩΣΤΑΣ

Μάλιστα δεσποινίς, τὴ Μαίρη.

ΚΑΙΤΗ

(*Ἰδιαίτερα.*) Ὁ πρίγκηψ ποὺ περίμενε νάρθῃ νὰ τὴ πάρῃ. (*Στὸ Κώστα*) Πολὺ καλὸ κορίτσι, ἔκτακτο.

ΚΩΣΤΑΣ

Κ' ἐγὼ ἔκτακτος εἶμαι.

ΚΑΙΤΗ

Τρέχω νὰ τὸ πῶ τῆς Φανῆς. Θὰ χαρῆ πολὺ. Θε-

λετε να περάσετε μέσα να δῆτε τὴ Φανῆ καὶ νὰ πάρετε ἓνα τσαΐ;

ΚΩΣΤΑΣ

Θὰ δοκιμάσω μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ σφίξω τὸ χέρι τῆς κ. Φραντῆ καὶ νὰ τσουξῶ ἓνα φλυτζάνι τσαΐ. *(Προχωροῦν στὴ πόρτα.)*

ΚΑΙΤΗ

(Γυρίζει βιαστικὰ καὶ ρωτᾷ τὸ Γεώργιο.)
Ἔχει χρήματα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πολλὰ φαίνεται.

ΚΑΙΤΗ

Τώρα ἐξηγεῖται τὸ συνοικέσιο. *(Φεύγει μὲ τὸ Κώστα.)*

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Μόνος.) Νὰ ἓνας ἀκόμη πού ἐνῶ εἶν' εὐτυχής, θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ.

ΓΙΑΝΝΗΣ

(Ἀπὸ τὴν πόρτα.) Ἡ κ. Μαρίνη. *(Ὁ Γεώργιος σηκώνεται νὰ φύγῃ, προφθάνει ὅμως καὶ μπαίνει ἡ Φούλα.)*

ΦΟΥΛΑ

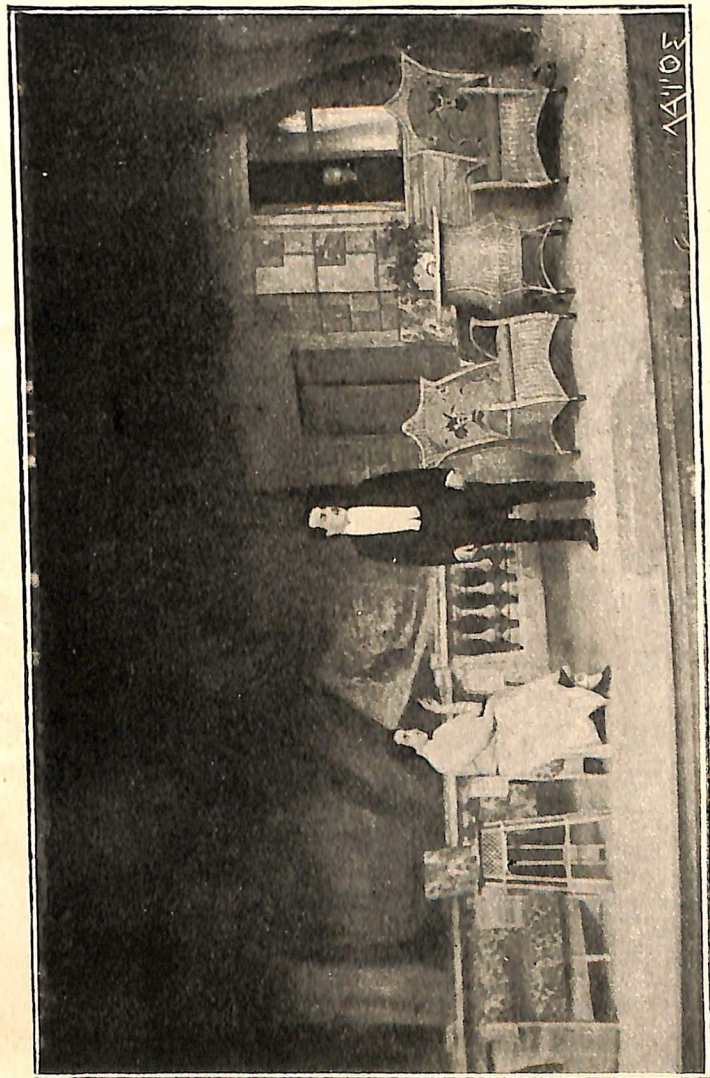
Φεύγετε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε αὐτό;

ΦΟΥΛΑ

Ἔτσι τουλάχιστον μοῦ φάνηκε. Μοῦ ἐπιτρέπετε

ΜΕΡΟΣ Γ'
Φούλα — Γιὰ δέτε στὸ παρόντρο. Κατασκοπεύομαστε!

νά καθήσω γιατί' είμαι κουρασμένη. Έκανα τοῦ κόσμου τις κοῦρσες. (Κάθεται.) Δέν εἶνε κανένας ἄλλος ἐδῶ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πέρουν τσαί μέσα.

ΦΟΥΛΑ

Ὁ ἄντρας μου ἦρθε ἀπ' ἐδῶ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐχει καμμιά ὥρα. Θὰ ξαναγερίση ὅμως μοῦ εἶπε γιὰ νὰ σᾶς πάρη.

ΦΟΥΛΑ

Καὶ σεῖς γιατί κάθεσθε μόνος ἐδῶ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐξαλιστηκα ἀπ' τις φωνές μέσα καὶ θέλησα νὰ ξεκουραστώ λίγο.

ΦΟΥΛΑ

Γιατί δὲ κάθεσθε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Κάθεται.) Ἐκαθόμουν τόσην ὥρα!..

ΦΟΥΛΑ

Μοῦ ἐπιτρέπεται μιὰ ἐρώτηση. Γιατί ἔχετε αὐτὸ τὸ ὄφρα; Μοιάζετε σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶν' ἀπογοητευμένος, κουρασμένος, ποὺ δὲ τοῦ ἀρέσει τίποτε. Γιατί αὐτὴ ἡ μεταλλαγή μέσα σὲ τόσο χρονικὸ διάστημα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄπ' τις ἀλλεπάλληλες εὐτυχίες... Σᾶς φαίνον-

ται παράδοξα ἴσως τὰ λόγια μου, κι' ὅμως ἀρκοῦν λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ σωριαστῇ κάτι σ' ἐρείπια πὸν ἀγωνίζεται κανεὶς χρόνια ὀλόκληρα νὰ τὸ φτιάξῃ. Εἰσθε παληά μου φιλενάδα, στὴν ὁποία μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα, χωρὶς φόβο νὰ παρεξηγηθῶ, κι' ἄς εἴσαστε καὶ γυναῖκα.

ΦΟΥΛΑ

Εἶνε τρομερὸ λοιπὸν γιὰτ' εἶμαι γυναῖκα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πολύ. Ὅλα τὰ κακὰ πὸν εἶνε στὸ κόσμο ἀπ' τὴ γυναῖκα προήλθαν.

ΦΟΥΛΑ

Δὲν εἰσθε ὁ πρῶτος πὸν τὸ λέτε αὐτὸ κ' ἐπομένως δὲ μὲ παραξενεύει καὶ τόσο πολὺ. Μοῦ κάνει ὅμως κατάπληξη πὸς συμβαίνει ὥστε σεῖς πὸν ὡς τὰ προχτὲς ἀκόμη μιλούσατε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὶς γυναῖκες νὰ ἐκφράζεσθε σήμερα μὲ τόση περιφρόνηση γι' αὐτές.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Περιφρόνηση ὄχι. Ἐχθρα μάλιστα.

ΦΟΥΛΑ

Ὅστε ἀναγνωρίζετε κάποια ἀξία στὶς γυναῖκες γιὰ νὰ τὶς ἐχθρεύεσθε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὴν ἀξία τῆς καταστροφῆς.

ΦΟΥΛΑ

(Ἰδιαίτερα.) Καλὰ λοιπὸν τὸ εἶχα ἐννοήσει ἐγώ.

(Στὸ Γεῶργο.) Ἄν ρωτήσετε ὅμως τὸν ἄντρα μου δὲ θὰ βρῆτε νὰ ἔχη τὴν αὐτὴ γυναικὶ μὲ σᾶς.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν.

ΦΟΥΛΑ

Ὅστε καὶ τὸ δικό μου τὸ πέρασμα ἀφίνει πίσω τὴν καταστροφή; (γελαῖ.) Κι' ὅμως ὁ ἄντρας μου μὲ θεωρεῖ ὡς θεμελιωτὴ τῆς εὐτυχίας του.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὴ γνώμη αὐτὴ εἶχα κ' ἐγὼ ὡς τὰ προχθὲς ἀλλά...

ΦΟΥΛΑ

Γιὰ ποιάν, γιὰ μένα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιὰ σᾶς; Πὸς μποροῦσα νὰ ἔχω τὴ γνώμη αὐτὴ γιὰ σᾶς;

ΦΟΥΛΑ

Ἀλλὰ τότε γιὰ ποιάν;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιὰ τὴ γυναῖκα μου. Ναί, γιὰ τὴ Φανῆ. Εἶδατε τὸ πάθημά μου στὴν ὀμιλίς μου; Ξέρετε τὴν αἰτία; Δὲν εἶν' ἐκεῖνοι πὸν θεωροῦσα ἀντιπάλους μου. Ὅχι. Ἦταν ἡ γυναῖκα μου. Ναί, ἡ γυναῖκα μου...

ΦΟΥΛΑ

Κι' ὅμως ἡ κ. Φανῆ σᾶς ἀγαπᾷ πολὺ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὶ νὰ τὴν κάνω τὴν ἀγάπη της. Θὰ προτιμοῦσα

νάταν ἔχθρός μου, γιατί τότε θάξερα νά φυλαχτῶ ἀπ' αὐτήν. Ἐνῶ τώρα...

ΦΟΥΛΑ

Δέ θά μέ παρεξηγήσετε νά σᾶς ρωτήσω κάτι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μιά παιδική φίλη δέν ἔχει τὸ δικαίωμα νά τὴ παρεξηγή κανεὶς.

ΦΟΥΛΑ

Ἡ γυναῖκα σας σᾶς ζηλεύει, δέν εἶν' ἔτσι ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐγκληματικά.

ΦΟΥΛΑ

Θά μοῦ συγχωρήσετε ἀκόμα καὶ μιὰ γυναικεία περιέργεια ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δέν εἶμαι προδιατεθειμένος νά συγχωρήσω τίποτε τὸ γυναικεῖο.

ΦΟΥΛΑ

Τότε ἐπιτρέπετε σὲ μιὰ παιδική σας φίλη νά σᾶς ρωτήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἐνδιαφέρον κι' ὀλιγώτερο ἀπὸ γυναικεία περιέργεια, τ' εἶν' ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὴ γυναῖκα σας νά σᾶς ζηλεύῃ ; Τῆς ἐδόσατε ποτὲ καμμιάν ἀφορμὴ ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Νά τῆς δώσω λέει ἀφορμὴ ; Οὔτε κατὰ φαντασίαν. Ζηλεύει κάθε πρᾶγμα ποὺ δέν εἶν' ἀρσενικό. Ὅλες τὶς γυναῖκες ἀδιακρίτως.

ΦΟΥΛΑ

Ἐπομένως καὶ μένα ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐφ' ὅσον εἶσθε γυναῖκα.

ΦΟΥΛΑ

Ὅστε καλὰ τὸ εἶχα ἐννοήσει. Κ' ἡ ζήλεια τῆς φυσικὰ γιὰ μένα θά εἶν' μεγαλύτερη γιατί μᾶς συνδέουν καὶ κάτι ἀναμνήσεις.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἀθῶες πάντοτε.

ΦΟΥΛΑ

Δέ μᾶς ἀκούει ἡ γυναῖκα σας, ὥστε νά σπεύσετε νά δώσετε χαρακτηρισμὸ στὶς ἀναμνήσεις ποὺ μᾶς συνδέουν... Ὅστε μέ τὸ νά ἔρχομαι σπίτι σας γίνομαι ἀφορμὴ ν' αὐξάνῃ ἡ δυστυχία σας.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ δυστυχία ἡ δική μου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε νά μὴ μπορῇ νά γίνῃ μεγαλύτερη μέ τὸ νᾶρχεσθε σεῖς σπίτι μου.

ΦΟΥΛΑ

Κι' ὅμως σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε τὴ γυναῖκα σας, δέν εἶν' ἔτσι ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Αὐτὴ τὴ στιγμή δέν εἶμαι εἰς θέσῃ νά σᾶς δώσω συνειδητὴ ἀπάντησιν.

ΦΟΥΛΑ

Ἡ Φανῆ εἶν' ὄραία καὶ τὶς ὄραϊες δὲ παύει κανεὶς εὐκολὰ νά τὶς ἀγαπᾷ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐκεῖνο πού κρατεῖ δέσμιο ἕναν ἄνθρωπο δίπλα σέ μιὰ γυναῖκα δὲν εἶν' ἡ ὁμορφιά τῆς μορφῆς τῆς, ἀλλ' ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς τῆς. Καί, μὴ πρὸς κακοφρανισμό σας, τὴν ὁμορφιά τῆς ψυχῆς πολὺ λίγες γυναῖκες τὴν ἔχουν. Ἴσως καὶ καμμιά. Ἡ γυναῖκα εἶνε γυναῖκα. Καὶ γυναῖκα θὰ πῆ καταστροφή. Λοιπὸν ἂν εἶχα τὴ δύναμη θὰ σκότωνα ὅλες τὶς γυναῖκες.

ΦΟΥΛΑ

Καὶ μένα μαζί ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μήπως καὶ σεῖς δὲν εἴσθε γυναῖκα ;

ΦΟΥΛΑ

Καὶ δὲ θὰ λυπόσαστε διόλου γι' αὐτό ; Ἄμα θὰ μὲ βλέπατε νεκρὴ μὲ τὰ μάτια κλειστά ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Σὰν ἀφηρημένος.*) Ναι, ἡ γυναῖκα μου λέει πὼς ἔχετε ὠραία μάτια.

ΦΟΥΛΑ

(*Ἰδιαίτερα.*) Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε.

ΓΙΑΝΝΗΣ

(*Ἀπὸ τῆ πόρτα.*) Ὁ κ. Μαρίνης. (*Φεύγει.*)

ΦΟΥΛΑ

Ὁ ἄντρας μου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Φοβόσαστε μήπως μᾶς δὴ μόνους;

ΦΟΥΛΑ

Τὸ μόνο πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ποτέ του δὲν ἐνδιαφέρθηκε. (*Ἐρχεται ὁ Μάρκος.*)

ΜΑΡΚΟΣ

Ἐδῶ 'σαι, Φούλα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιατὶ ἄργησες νᾶρθης;

ΜΑΡΚΟΣ

Ἐμπλέξα κάπου.

ΦΟΥΛΑ

Ἄν ὅλοι οἱ δρόμοι ἦσαν στρωμένοι μὲ δίχτυα κι' ὁ Μάρκος ἦταν πουλάκι, πάλι δὲ θὰ ἔμπλεκε τόσο, ὅσο μπλέκει σήμερα πού οἱ δρόμοι εἶνε στρωμένοι μὲ ἄσφαλτο καὶ μεταξὺ αὐτεῦ καὶ τῶν πουλιῶν δὲν ὑπάρχει καμμιά σχέση.

ΜΑΡΚΟΣ

Τὶ ἐλέγατε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐπουσιῶδη πράγματα.

ΦΟΥΛΑ

Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Γεῶργο. Ἐπουσιῶδες λοιπὸν βρίσκετε τὸ ἂν τὰ μάτια μου εἶν' ὠραία ἢ ὄχι;

ΜΑΡΚΟΣ

Σᾶν δὲ βαρύνεσθε μὲ τόση ζέστη νὰ μιᾶτε γιὰ μάτια πᾶσι καλά... Ποῦ εἶν' οἱ ἄλλοι; Πεθαίνω γιὰ ἕνα ποτῆρι κρύο νερό.

ΦΟΥΛΑ

Μέσα στή τραπεζαρία.

ΜΑΡΚΟΣ

Σᾶς ἀφίνω νὰ ἐξακολουθήσετε τὴ τόσο ἐνδιαφέ-
ρουσα ὁμιλία σας. *(Πηγαίνει στὴ τραπεζαρία.)*

ΦΟΥΛΑ

Κάνω κάθε πρᾶγμα γιὰ νὰ κεντίσω τὴ ζηλοτυ-
πία του. Ἀδύνατον.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πόσον εἴσθε εὐτυχισμένη!

ΦΟΥΛΑ

Τὴν ἀδιαφορία τοῦ ἀντρὸς πρὸς τὴ γυναῖκα του
τὴ θεωρεῖτε σεῖς εὐτυχία γιὰ τὴ γυναῖκα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιὰ φανταστήτε ὁμως νὰ σᾶς ζήλευε;

ΦΟΥΛΑ

Τὸ προτιμοῦσα. Τοῦλάχιστον θὰ ἤξερα ὅτι μ'
ἀγαπᾶ. Ἐνῶ τώρα;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ναί, ἀλλ' ἡ ζήλεια σκοτώνει.

ΦΟΥΛΑ

Κι' ἡ ἀδιαφορία ὄχι λιγώτερο. Ὡστε ἀπ' τὴ
γυναῖκα σας περιμένατε νὰ σᾶς πῆ ἂν τὰ μάτια μου
εἶν' ὠραῖα ἢ ὄχι;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ τὸ εἶχα προσέξει. *(Τὴ βλέπει στὰ μάτια).*
Ναί, εἶν' ἀλήθεια πὼς τὰ μάτια σας εἶν' ὠραῖα.

Ἄλλὰ μήπω: δὲν εἶν' ὠραῖα καὶ τὰ λόγια ποὺ λέει
ὁ παπᾶς σιὸ κατάδικο ποὺ τὸν ὀδηγεῖ στὴ καρμα-
νιόλα;

ΦΑΝΗ

*(Ἐρχεται ἀνήσυχη στὴ θέα τοῦ Γεώργου, ποὺ
μιλάει μὲ τὴ Φούλα, σταματᾷ ἀπότομα κι' ἀλλά-
ζει ὕφος· ἕνα βιασμένο μείδιμα ἀνθίζει στὰ
χείλη της).* Τί λέει τὸ ζευγαράκι;

ΦΟΥΛΑ

Ποιὸ ζευγαράκι;

ΦΑΝΗ

Σεῖς μὲ τὸ Γεῶργο. Δυὸ δὲν εἴσθε; Ζευγαράκι
λοιπὸν δὲν εἴσθε! Ἄν δὲν ἤρχετο ὁ ἀντρας σας νὰ
μᾶς πῆ πὼς εἴσαστε ἐδῶ, θὰ ἐνόμιζα ἀκόμη πὼς δὲν
εἶχατ' ἔρθη.

ΦΟΥΛΑ

Ἦμουν κουρασμένη ὅταν ἤρθα κ' ἐκάθησα
λίγο ἐδῶ.

ΦΑΝΗ

Τόσο κουρασμένη εἴσαστε, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖτε,
μιὰ κι' ἀνεβήκατε τόσα σκαλοπάτια, νὰ κάνετε κι'
ἄλλα δυὸ βήματι γιὰ νὰ μπῆτε μέσα στὴ τραπεζα-
ρία, ποὺ εἶνε κ' οἱ ἄλλες κυρίες; Ἡ δική σας ἡ
κούραση μοῦ θυμίζει ἕνα ὠραῖο ἀνέκδοτο ποὺ ἐδιά-
βαζα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Μοῦ ἐπιτρέπετε βεβαίως
νὰ καθίσω. *(Κάθεται).* Θέλετε νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ;
Ἄ, εἶνε πολὺ διασκεδαστικό. Μιὰ ἡμέρα ὁ Σουλ-

τάνος θέλοντας νὰ λάβῃ ἰδέα τί πράγμα εἶν' αὐτοὶ οἱ τεμπέληδες, πὺν ἄκουγε νὰ λένε πὼς εἶχαν μάζευτῆ στὸ τεμπελχανιό, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τοῦ φέρουν δυὸ ἀπ' αὐτοὺς στὸ Γιλδίτζ. Σουλτανικὴ διαταγὴ ἦταν αὐτὴ, δὲν ἦταν ἀστεῖα. Τὴν ὠρισμένη ἡμέρα οἱ δυὸ τεμπέληδες εἶχαν μεταφερθῆ στ' ἀνάκτορα. Ὅταν ὁ Σουλτάνος ἐμπῆκε μέσα, κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲν ἐσηκώθη νὰ τὸν χαιρετίσῃ. Θέλοντας τότε ὁ Σουλτάνος νὰ βεβαιωθῆ μέχρι ποίου σημείου ἔφτανεν ἡ τεμπελιά τους τοὺς ρωτᾷ. Δὲ μοῦ λέτε, παιδιά, πόσο καιρὸ θέλετε γιὰ νὰ πάτε μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο; Καὶ τοὺς ἔδειξε, προσέξατε, ἓνα δωμάτιο πὺν δὲν ἀπεῖχε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀπέχει τὸ δωμάτιο αὐτό, νὰ πούμε, ἕως τῆ τραπεζαρία μέσα. Ὁ ἓνας βαρέθηκε ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ ἄλλος σήκωσε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ κεφάλι του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο κ' εἶπε: ὦ, ἕξ μῆνες. Δὲν ἐπρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του κ' ἐδέχτηκε ἓνα μπάτσι ἀπ' τὸ σύντροφό του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε συγχρόνως: Πουλί εἶσαι βρὲ σύ;

ΦΟΥΛΑ

Δὲ βρίσκω νὰ ὑπάρχῃ καμμιά σχέσι μεταξὺ τῶν λόγων μιν καὶ τοῦ ἀνεκδότου σας.

ΦΑΝΗ

Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, κρίνοντας ἀπ' τὸ πρόσωπό σας, πὼς ἡ κούρασή σας εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε ἂν σᾶς ρωτοῦσε κανεὶς, πόσο καιρὸ χρειάζε-

στε γιὰ νὰ ξεκουραστῆτε, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ ἔρθετε μέσα στὴ τραπεζαρία, θ' ἀπαντούσατε, ὅπως κι' ὁ ἥρωας τοῦ ἀνεκδότου, πὺν σᾶς διηγήθηκα : ὡς ἕξ μῆνες.

ΦΟΥΛΑ

(*Ἰδιαιτέρα.*) Θὰ μονομαχήσουμε λοιπόν, ἀγαπητῆ μου, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

ΦΑΝΗ

(*Ἰδιαιτέρα βλέποντας τὴ Φούλα στὰ μάτια.*) Ἔχει τόσο ὠραῖα μάτια!

ΦΟΥΛΑ

Γιατὶ μὲ κυττᾶτε ἔτσι στὰ μάτια;

ΦΑΝΗ

Τὰ θαυμάζω. Εἶνε τόσο ὠραῖα!

ΦΟΥΛΑ

Εἶσθε ἡ πρώτη πὺν μοῦ τὸ λέτε αὐτό.

ΦΑΝΗ

Ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν γυναικῶν βέβαια, γιὰτὶ δὲ νομίζω νὰ μὴ τὸ ἀκούσατε αὐτὸ ἀπὸ κανένα ἄντρα.

ΦΟΥΛΑ

Ὅταν ἤμουν ντεμουαζέλλα πολλὲς φορὲς κι' ἀπὸ πολλούς.

ΦΑΝΗ

Ἄρα κι' ἀπ' τὸ Γεῶργο, μὲ τὸν ὁποῖον τόσες ἀναμνήσεις σᾶς συνδέουν!

ΦΟΥΛΑ

“Α, όχι, ό κ. Γεώργος για πρώτη φορά μου τὸ εἶπε πρὸ ὀλίγου, ἀλλ’ ὡς γνώμη δική σας.

ΦΑΝΗ

(*Ἀγριοκοιτάζοντας τὸ Γεώργο, ὁ ὁποῖος ἔχει ταραχθῆ*). Δὲ μπορῶ ἐν τούτοις νὰ ἐξηγήσω γιατί ὁ Γεώργος, προκειμένου νὰ ἐκφράσῃ τὸ θαυμασμό του γιὰ τὰ μάτια σας, ἐζήτησε τὴ δική μου μαρτυρία καὶ δὲ σᾶς ἔλεγε ἀπροκάλυπτα : Κυρία Μαρίνη, κυρία Φούλα, Φούλα, Φούλα μου, τέλος πάντων, ἂν ἐνόμιζε πὸς ἔπρεπε νὰ σᾶς πῆ ἔτσι, ἔχεις πολὺ ὠραία μάτια.

ΦΟΥΛΑ

Φούλα μου, βεβαίως δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ πῆ. Σᾶς βεβαιώνω ὅμως πὸς ἂν μοῦ ἔλεγε γιὰ δική του γνώμη πὸς τὰ μάτια μου εἶν’ ὠραία, θὰ ἐκολακευόμουν λιγώτερο, γιὰτ’ οἱ ἄντρες πολλές φορές προκειμένου νὰ κάνουν ἓνα κοπλιμέντο σὲ μιὰ κυρία, θυσιάζουν τὴν ἀλήθεια, ἐνῶ μιὰ γυναίκα, κατ’ ἀρχήν, οὐδέποτε ἀναγνωρίζει κάτι καλὸ σὲ μιὰ ὁμόφυλό της. Γιὰ νὰ βρεθῆτε λοιπὸν σεῖς στὴν ἀνάγκη νὰ πῆτε πὸς τὰ μάτια μου εἶν’ ὠραία, ἔχω κάθε δικαίωμα νὰ πιστεύω πὸς πραγματικὰ εἶν’ ὠραία.

ΦΑΝΗ

(*Ἰδιαίτερα.*) Ἀδιάντροπη! (*Ἐρχεται ὁ Μάρκος μετὸν Κώστα.*)

ΚΩΣΤΑΣ

“Αν δὲ βρισκότανε ἐδῶ καὶ μιὰ τρίτη θὰ ὄχι-

ζύμωνα πὸς περισσότερο ἀγαπημένο ἀντρόγυνο δὲν ὑπάρχει σ’ ὅλο τὸν κόσμο ἀπ’ τὸ Γεώργο καὶ τὴ Φανῆ. Γιατὶ μόνο δυὸ π’ ἀγαποῦνται τρελλὰ μποροῦν νὰ ξεχάσουν τοὺς προσκεκλημένους των.

ΦΑΝΗ

Καθὼς βλέπετε ὅμως ὑπάρχει καὶ ἡ τρίτη.

ΜΑΡΚΟΣ

Φούλα, νὰ πηγαίνουμε.

ΦΑΝΗ

Μᾶς φεύγετε; Γιατὶ τόσο νωρίς; (*Στὸ Γεώργο*) Νὰ τη διώξῃς, τὸ θέλω. τὸ ἀπαιτῶ.. Θὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια. Εἶν’ ἀναιδέστατη, ξετσιπωτή θὰ τὴ ξεσχίσω...

ΚΩΣΤΑΣ

Δὲν εἶνε καθόλου ἐνωρίς.

ΦΑΝΗ

(*Στὸν Κώστα.*) Σᾶς, δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σᾶς κρατήσω, γιὰτὶ ξέρω ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σας.

ΚΩΣΤΑΣ

“Στὴ μνηστή... Καληνύχτα σας, κ. Φανῆ· Γεώργο, καληνύχτα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καληνύχτα, Κώστα. Μὴ μᾶς ξεχνᾶς.

ΚΩΣΤΑΣ

“Οχι, όχι, καληνύχτα.

ΦΟΥΛΑ

(*Στὴ Φανῆ.*) Ἀγαπητὴ κυρία, ποτέ μου δὲ θὰ

ξεχάσω τὸ ὄμορφο ἀπόγευμα ποὺ πέρασα σπíti σας.

ΦΑΝΗ

Ὡστε ξεκουραστήκατε τόσο γρήγορα!

ΜΑΡΚΟΣ

Κυρία Φραντῆ, καληνύχτα σας. Καληνύχτα, Γεῶργο.

ΦΟΥΛΑ

(Στὸ Γεῶργο.) Κύριε Γεῶργο, ἐλπίζω πὺς σ' ἄλλη συνάντηση θὰ σᾶς εὕρω περισσότερο αισιόδοξο καὶ λιγώτερο σκεπτικό. (Ἡ Φανῆ τοὺς συνοδεύει ὡς τὴ πόρτα. Μόλις φύγουν κλείνει τὴ πόρτα πλησιάζει τὸ Γεῶργο καὶ τοῦ λέει.)

ΦΑΝΗ

Ὡστε εἶν' ὠραῖα τὰ μάτια τῆς Φούλας!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐσὺ φταῖς! Σὺ μοῦ εἶπες νὰ τὰ προσέξω καὶ νὰ ἰδῶ πὺς πραγματικὰ εἶν' ὠραῖα.

ΦΑΝΗ

Ὡστε ἐγὼ τὰ φταίω πάλι ὅλα... Δὲ θέλω κανένα σπíti μου. Νὰ φύγουν ὅλοι... Ἄμα δῆς γυναῖκα λύνεται ὁ γλωσσόδότης σου. Τόσα χρόνια παντρεμένη δὲν ἄκουσα ἓνα γλυκὸ λόγο ἀπ' τὸ στόμα σου... Ἡ μιὰ εἶν' ἔξυπνη... Εἶνε μελαχρινή... Ἄνδιαφέρων τύπος... Ἡ ἄλλη ἔχει ὠραῖα μάτια... Ὑψητέρια δὲ μπορεῖ νὰ καθίση σπíti μου... Γυναῖκα νὰ εἶνε κι' ἄς βρωμάει κουζίνα. Τὸ ἴδιο ἔκανες πέρυσι καὶ με τὴ

προκωμμένη τὴ Λίτσα. Αὐτὴ δὲ λέγεται ζωή. Εἶνε μαρτύριο. (Ἐρχεται ἡ Ἄννα.)

ANNA

(Ἐνῶ φαίνεται στὴ πόρτα.) Κύριε Γεῶργο, ετοιμάστητε γιὰ μιὰ ἔκπληξη... Ποῦ εἰσθε; Γιατὶ μᾶς στερήσατε τόσην ὥρα τὴ συντροφιά σας;

ΦΑΝΗ

Ὁ κ. Γεῶργος εἶνε παντρεμένος, κι' ἂν πρέπει νὰ κρατᾶει συντροφιά σὲ κάποια, αὐτὴ εἶν' ἡ γυναῖκα του... Τὶ ἔκπληξη μπορεῖτε νὰ κάνετε σεῖς, ἓνα κορίτσι, σ' ἓνα παντρεμένο;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μη τὴ συναιρίζεσθε, δεσποινίς. Εἶνε τρελλή.

ANNA

Καλὰ, τρελλή, ἀλλὰ τὶ τῆς ἔκανα ἐγώ; (Κλαίει.)

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Ἐψώνοντας τὸ χέρι του.) Στὴ Ταταρία.... (Ἀφίνοντας νὰ πῶσθι ἄτονα τὸ χέρι του.) Ἄ, ὄχι εἶν' ἀναντρο... (Φαίνονται στὴ πόρτα τῆς τραπέζαρίας ὁ Στέφανος με τὴν Κατὴ πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια. Εἶν' εὐτυχισμένοι.)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἡ κρίσιμος ὥρα ἔφτασε. (Πλησιάζει τὴ Φανῆ.) Κυρία Φανῆ.

ΦΑΝΗ

(Στρέφει ἀπότομα.) Ἐδῶ εἰσθε καὶ σεῖς; Νὰ μαζέψετε, κύριε, τὴν ἀδερφή σας. Δὲν εἶν' ὠραῖα

πράγματα οὐτὰ πού γίνονται. Νέοι, ἄλλο τίποτε.
Δὲ ζητῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σᾶς, παρὰ νὰ μ' ἀφίσετε
ἤσυχη στὸ σπίτι μου. Τὸν ἄντρα μου θέλω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε. (Στὴν Ἄννα.)
Κλαῖς; Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους;

ANNA

Στέφανε, πᾶμε, πᾶμε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Στέφανε, σοῦ ζητῶ συγγνώμη. Τίποτ' ἄλλο δὲ
μπορῶ νὰ σοῦ πῶ.

ΦΑΝΗ

Δὲ θέλω κανένα σπίτι μου. Θέλω νὰ μείνω μόνη,
μὲ τὸν ἄντρα μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σὲ μιὰ κυρία, δὲ χωράει καμμιά ἄλλη ἀπάντηση
ἀπ' τὴ περιφρόνηση. Ἄννα, πᾶμε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

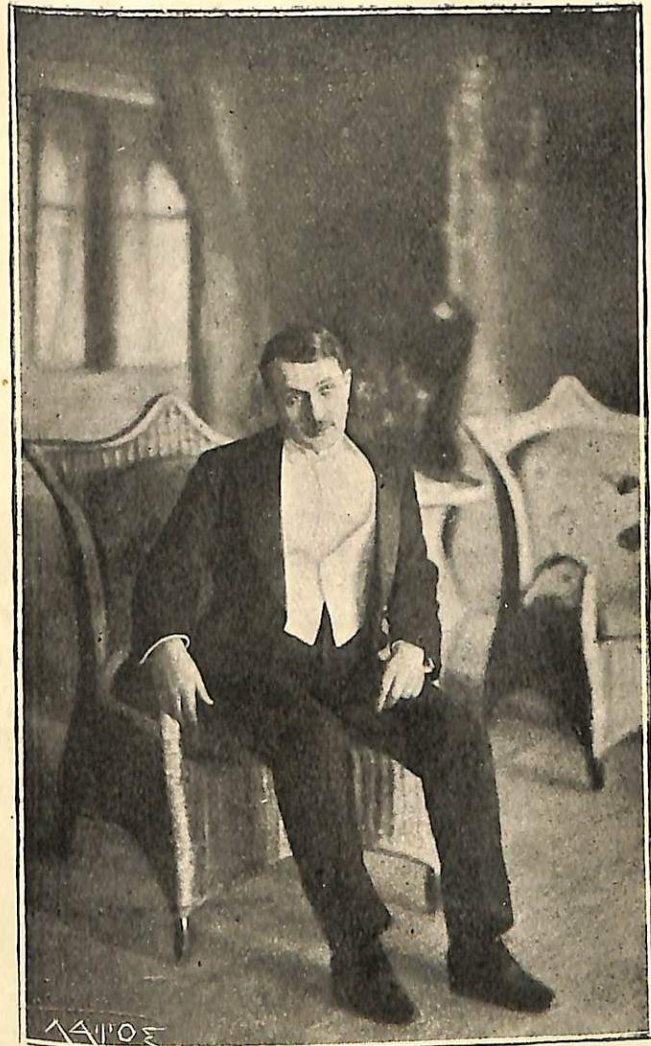
Ὅταν μάθετε λεπτομέρειες θὰ δῆτε πὼς ἂν
ὑπάρχει κάποιος πού νὰ εἶν' ἄξιος οὔκτου σ' αὐτὴ
τὴ περίσταση, αὐτὸς εἴμ' ἐγώ. (Ὁ Στέφανος κ'
ἡ Ἄννα φεύγουν.)

ΚΑΙΤΗ

Ἔφυγε!... (Κλαίει.)

ΦΑΝΗ

Μὴ μὲ παρεξηγήσης, Γεώργο μου. Σ' ἀγαπῶ
πολύ, εἶμαι τρελλή, δὲν εἶμ' ὅμως κακιά.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Γεώργος — Κάποιος εἶπε πὼς μιὰ καλὴ γυναῖκα, ἕνα καλὸ
μουλάρι καὶ μιὰ καλὴ κατοικία εἶνε τρία κακὰ ζῶα.

ΚΑΙΤΗ

Είσαι κακούργα.

ΦΑΝΗ

Φύγε και σύ. Δὲ θέλω κανένα σπίτι μου. Ἄς
εἶσαι κι' ἀδερφή μου. Γυναῖκα εἶσαι και σύ. Νὰ
φύγης.

ΚΑΙΤΗ

Ποῦ νὰ πάω τώρα! Ἐρχόταν νὰ με ζητήση σὲ
γάμο και σὺ τὸν ἔδιωξες!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄλλος ἕνας νεκρός!

ΔΥΛΑΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

(Στὴ Κηφισιά, στὴν ἑπαυλὴ τῆς Νέλλης Μαρ-
ράτου τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τῆς κόρης τῆς Μα-
ρῆς μὲ τὸν Κώστα Φαρίδη. Βεράντα στὸ βάνθος δε-
ξιά, ἡ ὁποία ἔχει πόρτα σ' ἐξώστη πλημμυρισμένο
ἀπὸ ἀνδρῶν. Ὁ ἐξώστης ἔχει δυὸ σκαλοπάτια πρὸς
τὸν κήπο ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει τὴ μισὴ οἰκονή.
Ψάδινα καθίσματα στὸ κήπο κι' ἄλλα στὸν ἐξώστη.
"Ἀμ' ἀνοιξὴ ἢ ἀύλαα ὁ Πέτρος μὲ τὴν Ἄννα κα-
θισμένοι γύρω σ' ἓνα τραπεζάκι τοῦ κήπου συζη-
τοῦν. Ἄλλοι προσκεκλημένοι, κύριοι καὶ κυρίες,
ἐπάνω στὸν ἐξώστη.)

ANNA

"Ὠραία ἢ νύφη ὅμως.

ΠΕΤΡΟΣ

"Ὠραία δηλαδὴ ὄχι, χαριτωμένη.

ANNA

(*Εἰρωνικά*). Κι' ὁ γαμπρὸς ἐπίσης χαριτωμένος!
Φανταστῆτε πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐγύρισε ὅλο τὸν
κόσμο. Πόσα πράγματα ἐπομένως δὲ θὰ εἶδε. Κι'
ὅμως ἔκανε ἓνα πράγμα πού δὲ θὰ τὸ ἔκανε οὐτ'
ὁ μωρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐννοεῖτε τὸ γάμο του;

ANNA

Ἄκριβῶς. Αὐτὸς ὑπερπληγητάρης; καὶ διάλεξε
γιὰ γυναῖκα ἓνα κοριτσάκι εἴκοσι χρόνων. Ἐπειτα
δὲν εἶν' ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας μόνον. Ἐκεῖνος ἓνας
ἀγριάνθρωπος, ἐκείνη μιὰ σαλονικὴ κόρη λεπτὴ κ'
εὐγενικὴ.

ΠΕΤΡΟΣ

Κι' ὅμως ἡ σαλονικὴ κ' εὐγενικὴ κόρη κατώρ-
θωσε νὰ δαμύση τὸν ἀγριάνθρωπον αὐτόν.

ANNA

Ἄστειεύεστε.

ΠΕΤΡΟΣ

Καθόλου.

ANNA

Ἐῖχατε καιρὸ νὰ δῆτε τὸν κ. Φαρίδη;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄπ' τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἀπόγευμα στὸ σπίτι τῆς
κ. Φραντῆ δὲν τὸν ξαναεἶδα πλέον.

ANNA

Μὴ μοῦ θυμίζετε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ ἀπόγευμα
ἐκεῖνο. Μοῦ κάνει πολὺ κακό.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲ ξαναεῖδατε ἀπὸ τότε τὴν κ. Φραντῆ;

ANNA

Ὅχι.

ΠΕΤΡΟΣ

Εἶν' ἐδῶ, τὴν εἶδατε;

ANNA

Αὐτὴν ὄχι, ἐκεῖνον τὸν δυστύχισμένον ἄντρα τῆς
ἐπῆρε κάπου τὸ μάτι μου.

ΠΕΤΡΟΣ

Νὰ ξέρατε πόσο καλὸς εἶνε!

ANNA

Τὶ νὰ τὴ κίνω τέτοια καλωσύνη. Ἄντρας ποῦ
δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῆ στὴ γυναῖκα του, καὶ μάλι-
στα σὲ μιὰ τέτοια ἐπικίνδυνη γυναῖκα, σὰν τὴ Φανῆ,
δὲ κάνει οὔτε για ζήτω.

ΠΕΤΡΟΣ

Τὸν πῆρε ἀπὸ κάτω ἢ ἀπογοήτευση μετὰ τὸ
πάθημά του. Δὲν εἶδατε πὼς σκύβει τὸ κεφάλι του
στὸ μοιραῖο.

ANNA

Μὴ μοῦ λέτε γιὰ μοιραῖο, σᾶς παρακαλῶ, γιατί
νομίζω πὼς μὲ βρίζετε. Τὴν τύχη του ὁ καθένας τὴν
κρατᾷε στὰ χέρια του. Ἄν μὲ λυπῆ καίτι εἶνε πὼς

πάει χαμένος ἕνας ἐπιστήμων πρώτης τάξεως...
Γιατὶ μὲ κοιτάζετε ἔτσι;

ΠΕΤΡΟΣ

Μοῦ κάνει ἐντύπωση πὼς ἕνα κορίτσι σκέπτεται
καὶ μιλάει σὰν ἑκατὸ ἄντρες μαζί.

ANNA

Μὰ τί νομίζετε; Καίτι γυναῖκες σὰν τὴ Φανῆ
ἔχουν δυσφημίσει τὸ γυναικεῖο φύλο σὲ σημεῖο,
ὥστε νὰ κάνετε σεῖς πὼς ἐκπλήττεσθε τάχα σήμερα
γιατὶ λέω μιὰ ἀπλούστατη ἀλήθεια. (*Κατεβαίνει ἀπὸ
τὸν ἐξώστη ὁ Μάρκος καὶ πλησιάζει τὸν Πέτρο
καὶ τὴν Ἄννα.*)

ΜΑΡΚΟΣ

Ζέστη κάνει σήμερα.

ANNA

Ἐγὼ ζεστάθηκα πολὺ μέσα καὶ βγήκα νὰ πάρω
λίγο ἀέρα. Εἶνε τόσος κόσμος μέσα!

ΜΑΡΚΟΣ

Τελείωσε ἄραγε τὸ μυστήριον;

ANNA

Κι' αὐτοὶ οἱ παπάδες δὲ κόβουν καὶ μερικά. Ἐν-
νοοῦν νὰ μὴ παραλείψουν οὔτε μιὰ λέξη.

ΜΑΡΚΟΣ

Ἐχουν τὸ λόγο τους. Ὅσο περισσότερα λένε,
τόσο μεγαλύτερη θὰ εἶν' ἡ πληρωμὴ τους. Θὰ ἔχετε
ἀκούσει φυσικὰ γιὰ τὴ χήρα ἐκεῖνη ποῦ ἐκάλεσε τὸν
παπᾶ νὰ ψάλλῃ μιὰ δέηση γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ ἀντρός

της. Είχε ὀρίσει ἐκ τῶν προτέρων νὰ τοῦ δώσῃ γιὰ ἀμοιβή δυὸ δραχμῆς. Ὅσο ὅμως ἐπερνοῦσε ἡ ὥρα κι' ὁ παπᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάλλῃ ἔβαζε κι' ἀπὸ μιὰ νέα δραχμὴ στὸ χέρι της, ποὺ κρατοῦσε τὸ δίφραγκο. Ἔτσι, ὅταν ὁ παπᾶς εἶπε τὸ ἀμήν, στὸ χέρι τῆς χήρα, εἶχαν μαζευτῆ δέκα πέντε δραχμῆς, οἱ ὅποιες, μ' ἓνα φιλιὸ στὸ ἄπλυτο χέρι του, εὐρέθη-
καν στὴν παλιὰ μὴ τοῦ παπᾶ... Βλέπω κίνηση. Ἀδί-
κως, φαίνεται, κατοργωσάμε τοὺς παπάδες. Θὰ
τελείωσῃ τὸ μυστήριον... Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ συγχα-
ροῦμε.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐγὼ γιὰ νὰ εἶμ' εἰλικρινής, βιάζομαι νὰ κατα-
βροχθίσω τρία ὀλόκληρα παγωτὰ γιὰ νὰ δροσιστῶ
λιγάκι. (Ὁ Μάρκος φεύγει.)

ANNA

Τόσο πολὺ ζεσταίνεστε ;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ φωτιά ποὺ καίει ἐμένα εἶνε τόσο μεγάλη,
ὥστε δὲ μπορεῖ τίποτε νὰ τὴ σβύσῃ.

ANNA

Εἶνε γοῦστο νὰ εἶστ' ἐρωτευμένος;

ΠΕΤΡΟΣ

(Ἰδιαίτερα). Τὸ σταυρό μου καὶ μπροστά,
(Στὴν Ἄννα). Εἶχα τὴν ἀφέλεια νὰ νομίζω πὼς
θὰ τὸ εἶχατε ἐννοήσει.

ANNA

Δὲν ἔλαβὰ καμμιά ἀφορμὴ.

ΠΕΤΡΟΣ

(Ἰδιαίτερα). Ὁ Θεὸς βοηθός. (Στὴν Ἄννα).
Ἐάν, δεσποινίς, σᾶς ἔλεγα πὼς σᾶς ἀγαπῶ πολὺ,
τρελλά, τί θ' ἀπαντούσατε ;

ANNA

Μὲ μιὰ ἐρώτηση.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ ὁποία θὰ ἔλεγε τί ;

ANNA

Ἀπὸ πότε τὸ ἐπάθατε αὐτό ;

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅπου γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἀποδεικνύεται πὼς
οἱ σοφοὶ δὲ λένε πάντα τὴν ἀλήθεια. Ἄν ἡ ψυχὴ
σας εἶχε τὸ ἓνα χιλιοστὸ τῆς καλωσύνης ποὺ ἀπλώ-
νεται στὸ πρόσωπό σας, ἡ ἀπάντησή σας θὰ ἦταν
περισσότερον εὐσπλαχνική.

ANNA

Ζητᾶτε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀγαπήσω ἀπὸ φιλανθρω-
πία ;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐστὼ κι' αὐτό.

ANNA

Τὸ ξέρω, θὰ μὲ πῆτε πάλι κακιὰ· αὐτὴ ὅμως
εἶμαι. Ὅσες φορὲς ἔκανα μιὰ φιλανθρωπία ἔκανα
κι' ἓνα ἀχάριστο, κι' ἐπειδὴ δὲ θέλω ν' αὐξήσω τὸν

τρομακτικό ἀριθμὸ τῶν ἀχαρίστων ἔστω καὶ κατὰ ἓνα, ἀρνοῦμαι νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἀγάπη μου.

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅστε ἀπορρίπτετε τὸν ἔρωτά μου ;

ANNA

Μὰ δὲ νομίζω νὰ ἔδωσε ἐξετάσεις ὁ ἔρως σας καὶ ν' ἀπέτυχε γιὰ νὰ τὸν ἀπορρίψω. Τί λέτε ; πηγαίνουμε νὰ συγχαροῦμε τοὺς νεονύμφους ; (*Φεύγει*)

ΠΕΤΡΟΣ

(*Μόνος*). Μὰ τί διάβολο ἔχω καὶ δὲν ἀρέσω σὲ καμμιά γυναῖκα ; (*Φεύγει. Βγαίνουν ἀπὸ τὴ βεράντα διάφοροι προσκεκλημένοι. Ἄλλοι κἀθονται στὸν ἐξώστη κι' ἄλλοι κατεβαίνουν στὸ περιβόλι... Ὁ Στέφανος συνοδεύοντας τὴ Νέλλη κατεβαίνει στὸ περιβόλι. Ἔως ὅτου νὰ φθάσουν στὰ καθίσματα συνομιλοῦν*).

ΝΕΛΛΗ

Ὅχι, ὄχι ὑπερβολές.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολή. Εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς ὠραιότερες νύφες ποὺ εἶδα ὡς τώρα. Δὲ μποροῦσε ἄλλως τε νὰ γίνῃ καὶ διαφοροτικά. Τὸ μῆλο κάτω ἀπ' τὴ μηλιὰ θὰ πέσῃ.

ΝΕΛΛΗ

Εἶσθε πολὺ καλός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄν ἀλήθεια σημαίνῃ καλωσύνη, τότε παραδέχομαι πὼς εἶμαι καλός.

ΝΕΛΛΗ

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἡ Μαίρη μοῦ μοιάζει σὰ πολλά. Ἄπ' τὸ μπαμπᾶ της δὲ πῆρε παρὰ μόνο τὴν εὐκολία στὴν ἐκμάθησι ξένων γλωσσῶν. Ξέρετε, ἡ Μαίρη μιλάει τέσσερες γλώσσες ἐκτὸς τῆς μητρικῆς της. Τῆς ἔδωσα μιὰ πρώτης τάξεως μόρφωση. Νὰ τὴν ἀκούσετε νὰ παίξῃ πιάνο θὰ νομίζετε πὼς ἀκούετε μεγάλη καλλιτέχνη. Ἀφίνω πιά τὴ φωνή της. Ἀηδόνι! Ἡ καθηγήτριά της μένει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Εἶνε τέλειο κορίτσι μὲ τὰ ὅλα του.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κι' ὁ κύριος Κώστας φαίνεται πολὺ καθὼς προεπεί κύριος.

ΝΕΛΛΗ

Πρώτης τάξεως κύριος. Ἐχει γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ἀπὸ οἰκογένεια μεγάλη! Μιλάει κι' αὐτὸς ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου. Ἄ, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ Μαίρη ἦταν πολὺ τυχερή. Θὰ μπορῇ νὰ συνεννοῆται σ' ὅποια γλώσσα θέλει μὲ τὸν Κώστα. Ξέρετε, εἶνε κάτι κι' αὐτό. Φανταστήτε τι φιγούρα θὰ κάνουν κι' οἱ δύο τους στὶς διπλωματικὰς συγκεντρώσεις. (*Κατεβαίνουν τὴ σκάλα ἡ Καίτη κι' ὁ Κώστας*). Δέτε τους, ἔρχονται. Μὰ εἶνε χαριτωμένο ζευγαράκι. Κοκό, ἐλάτε ἀπ' ἐδῶ. Μαίρη, ἐδῶ εἴμαστε.

ΚΩΣΤΑΣ

(*Καταβάλλοντες προσόψθεια γιὰ νὰ φανῇ κομπὸς καὶ νέος*). Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος νὰ πάρῃ.

ἔσκασα μέσα σ' αὐτὸ τὸ γιάλινο κλουβί. Μὲ στενεύουν κοὶ τὰ παπούτσια μου τ' ἄτιμα καὶ νόμιζα πὼς μουῦβαλαν ἀναμένα καρφιὰ στὰ μάτια. Μὲ τὴν ἄδεια σας νὰ καθίσω. (*Κάθεται καὶ βάζει τὸ ἓνα πόδι ἐπάνω στ' ἄλλο*). Πῶ, πῶ, πῶ, τί πόνος εἶν' αὐτός. (*Πιέζει μὲ τὸ χέρι του τὸ παπούτσι του*). Ἐδῶ μὲ σφίγγει τὸ ἄτιμο!

ΝΕΛΛΗ

Κοκό, κατέβασε τὸ πόδι σου.

ΚΩΣΤΑΣ

(*Ἐνῶ τὸ κατεβάζει*). Κι' αὐτὸ ἀκόμη εἶν' ἄσχημο; Κι' ὅμως τί θὰ ἔδινα νὰ μπορούσα νὰ φοροῦσα τίς παντοῦφλες μου αὐτὴ τὴν ὥρα... Κι' αὐτὸ τὸ κολλάρο! . Μ' ἐπνίξε... Οὔφ...

ΝΕΛΛΗ

(*Στὸ Στέφανο*). Τί ἀφελής, καλέ, τί ἀφελής!

ΜΑΙΡΗ

(*Ἰδιαίτερα στὸν Κώστα μὲ αὐστηρότητα*) Κοκό!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἄπο σήμερα, κ. Κώστα, μπαίνετε σὲ καινούργια ζωή.

ΚΩΣΤΑΣ

Νὰ σοῦ πῶ δὲ λυπᾶμαι γι' αὐτό. Ἐγλέντησα ἀρκετὰ τὴ ζωὴ μου. Καὶ τί δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου! Τὸ γυναικεῖο ζήτημα τ' ἀφίνω πειὰ κατὰ μέρος. Τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται.

ΜΑΙΡΗ

Κοκό!

ΚΩΣΤΑΣ

Κι' αὐτὸ ἄσχημο;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὡστε δὲν ἤμουν καθόλου ὑπερβολικός, κ. Νέλλη, ὅταν πρὸ ὀλίγου σᾶς ἔλεγα πὼς ἡ κ. Μαίρη ἦταν μιὰ ἀπ' τίς ὠραιότερες νύφες ποὺ εἶδα. Γιὰ νὰ γυρίση ὁ κ. Κώστας ὅλο τὸν κόσμο καὶ νὰ μὴν εὔρη μιὰ γυναῖκα νὰ διαλέξη γιὰ σύντροφό του, θὰ εἶπη πὼς δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο πολλὲς σὰν τὴν κ. Μαίρη.

ΚΩΣΤΑΣ

Ἐρεῖς τί λέει μιὰ παροιμία; Παπούτσι ἀπ' τὸ τόπο σου κι' ἄς εἶν' καὶ μπαλωμένο. Ἐπειτα ὅσες γυναῖκες γνώρισα ἴσαμε τώρα ἦταν χοντρές καὶ μένα δὲ μ' ἀρέσουν οἱ χοντρές... Οὔφ!... ζέστη νὰ πάρη ὁ διάβολος. (*Ἐσκουμπώνει τὸ γελέκο του*). Κι' αὐτὸ τὸ παπούτσι!

ΝΕΛΛΗ

Πὼς βρίσκετε, κ. Στέφανε, τὴ βίλλα τῆς Μαίρης;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Θαῦμα.

ΝΕΛΛΗ

Εἶνε τὸ γαμήλιο δῶρο τοῦ Κοκοῦ αὐτό. Διακόσιες ὀγδόντα χιλιάδες.

ΜΑΙΡΗ

Διακόσιες ὀγδόντα δύο γιὰ τὴν ἀκρίβεια.

ΝΕΛΛΗ

Κι' αὐτὸ δακζιόν.

ΚΩΣΤΑΣ

Μπρόκολα δακζιόν! (*Ἡ Μαίρη κι' οἱ ἄλλοι δυσφοροῦν.*)

ΝΕΛΛΗ

Τὴ λέξη αὐτὴ τὴ συνηθίζουν πολὺ στὴν Ἰσπανία. Ὅλοι οἱ ἀριστοκράτες τὴν ἔχουν διαρκῶς στὸ στόμα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Χαρακτηριστικὴ λέξη. (*Φαίνεται στὴν ἄκρη τῆς σκάλας ὁ Γεῶργος.*)

ΚΩΣΤΑΣ

Νὰ κι' ὁ Γεῶργος... Γεῶργο, ἔλα νὰ σὲ δοῦμε καὶ μεῖς λίγο... Καθῆστε, γιατί δὲν κάθεστε κ. Στέφανε;

ΝΕΛΛΗ

Ἐγὼ πηγαίνω νὰ περιποιηθῶ τοὺς προσκεκλημένους μου. (*Ἀνεβαίνει στὴ ταράτσα κι' ἀφοῦ ἀνταλλάξει μερικὲς λέξεις μὲ τοὺς προσκεκλημένους τῆς μπαίνουν ὅλοι στὴ βεράντα. Ὁ Στέφανος κ' ἡ Μαίρη μιλοῦν ἰδιαίτερα.*)

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐδῶ 'σαι, Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ

Ἐδῶ 'μαι καὶ ξεροψήνουμαι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κ' εἶν' ἡ πρώτη ἀκόμη ἡμέρα τοῦ γάμου σου αὐτῆ!

ΚΩΣΤΑΣ

Μὲ συγχωρεῖς. Δὲ ξεροψήνουμαι ἀπ' τὸ γάμο ἀλλ' ἀπὸ τὴ ζῆστη.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἶς' εὐτυχισμένος λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ

Δὲν ἔχω λόγους νὰ μὴ τὸ πιστεύω.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιατὶ κάνεις ἔτσι;

ΚΩΣΤΑΣ

Πονῶ. Μὲ πεθαίνουν τὰ παπούτσια μου, εἶνε στενά.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ τὰ δοκίμασες;

ΚΩΣΤΑΣ

Τὰ δοκίμασα καὶ τὸ ἀντελήφθηκα ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς. Ἐλα ὅμως ποὺ ἡ Μαίρη εὔρισκε ὅτι μοῦ κάνουν κομπὸ πόδι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Συνήθως οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν τὸ ἔργο τους ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀντρός. Τὸ χτυποῦν ἀλύπητα μὲ τὰ λόγια τους ἕως ὅτου νὰ τὸ ξεκουτιάσουν. Ἄμα τὸ κατορθώσουν αὐτὸ τὰ παρακάτω εἶν' εὐκόλα. Ἡ δική σου γυναῖκα παραδόξως ἀρχισε ἀπ' τὰ πόδια.

Σήμερα στά έβαλε σέ δυò στενά παπούτσια, αύριο θά σοῦ τὰ βάλῃ καὶ τὰ δυò σ' ἕνα παπούτσι.

ΚΩΣΤΑΣ

Ἔ, τί νά γίνῃ! Στίς γυναῖκες ἀρέσει βλέπεις ἢ κομπότης.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Στή Ταταρία...

ΚΩΣΤΑΣ

(*Διακόπτοντας.*) Στή Ταταρία δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ κομπότητα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐπομένως, θέλεις νά πῆς, δὲ σοῦ δόθηκε εὐκαιρία νά μάθῃς τί θά ἔκανε ἕνας Τάταρος, ὅταν διατάσσοτο ἀπ' τὴ γυναῖκα του νὰ κομποποιήσῃ τὰ πόδια του φόρῳντας στενά παπούτσια.

ΚΩΣΤΑΣ

Ἀκριβῶς. (*Κατεβαίνει ἀπὸ τὴ ταράτσα ἢ Φούλα καὶ πλησιάζει τὴ Μαίρη μὲ τὸν Στέφανο.*) Πῶς τὴ λένε τὴν κυρία αὐτή; Δέκα φορές μοῦ τὴν ἔχουν συστήσει καὶ δὲ μπορῶ νά θυμηθῶ τ' ὄνομά της.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Κυρία Μαρίνη.

ΚΩΣΤΑΣ

Γιατρός, νομίζω, εἶν' ὁ ἀίτρας της;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιατρός, κι' ἀπ' τοὺς καλοὺς μάλιστα.

ΚΩΣΤΑΣ

Ἐραῖα μάτια ἔχει.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἔτσι λέει κ' ἡ γυναῖκα μου.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΕΚΑΗΜΕΝΗ

(*Ἀπὸ τὴ ταράτσα.*) Καλέ, εἰ ἔγινε ἡ νύφη; (*Τὴ βλέπει κάτω στὸ περιβόλι.*) Ἐραῖα, κυρία νύφη. Μᾶς ἄφησες μόνους ἐμᾶς.

ΜΑΙΡΗ

Καθῶς βλέπετε κρατῶ συντροφιά σ' ἄλλους.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΚΕΚΑΗΜΕΝΟΣ

(*Ἀπὸ τὴ ταράτσα.*) Μὴ φοβᾶστε καὶ δὲ φεύγει ὁ κ. Κώστας. Ἀπὸ σήμερα εἶνε δικός σας. Μὴ τὸν κυνηγᾶτε λοιπὸν ἀπὸ πίσω.

ΝΕΛΛΗ

(*Βγαίνει ἀπὸ τὴ βερίντα.*) Ποῦ προτιμᾶτε νά πάρομε τὸ παγωτό; Μέσα ἢ ἐδῶ;

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΕΚΑΗΜΕΝΗ

Θι' ἔλεγα μέσα ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀκούσουμε λίγο τραγοῦδι.

ΠΕΤΡΟΣ

(*Ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει προχωρήσει στὰ σκαλοπάτια τῆς ταράτσας.*) Ἐραῖα ἰδέα. Ποιὸς θά τραγουδήσῃ ὅμως;

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΕΚΑΗΜΕΝΗ

Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὴ δεσποινίδα Μαίρη.

ΟΛΟΙ

Ἐραῖα! ὦραῖα!

ΝΕΛΛΗ

Παρακαλέστε την τότε σεῖς, γιατί ἔμένα δὲ θὰ μ' ἀκούση.

ΠΕΤΡΟΣ

(Πλησιάζει στὸν ὄμιλο ποὺ εἶνε ἡ Μαίρη). Δεσποινίς Μαίρη, κατὰ γενικὴ παρακλήση θὰ μᾶς τραγουδήσετε καὶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Δεσποινίς, μὴν ἐπιχειρήσετε ν' ἀρνηθῆτε γιατί θὰ ζητήσουμε τὴν ἐπέμβαση τοῦ κ. Κώστα. (Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Φούλα εὐρίσκει εὐκαιρία καὶ πλησιάζει στὸ μέρος ὅπου κάθεται ὁ Γεώργιος μετὰ τὸν Κώστα).

ΜΑΙΡΗ

Ὅταν λέτε πὼς θὰ ζητήσετε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Κώστα ἐννοεῖτε πὼς ὁ Κώστας θὰ μὲ διατάξῃ κ' ἐγὼ θὰ ὑπακούσω;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

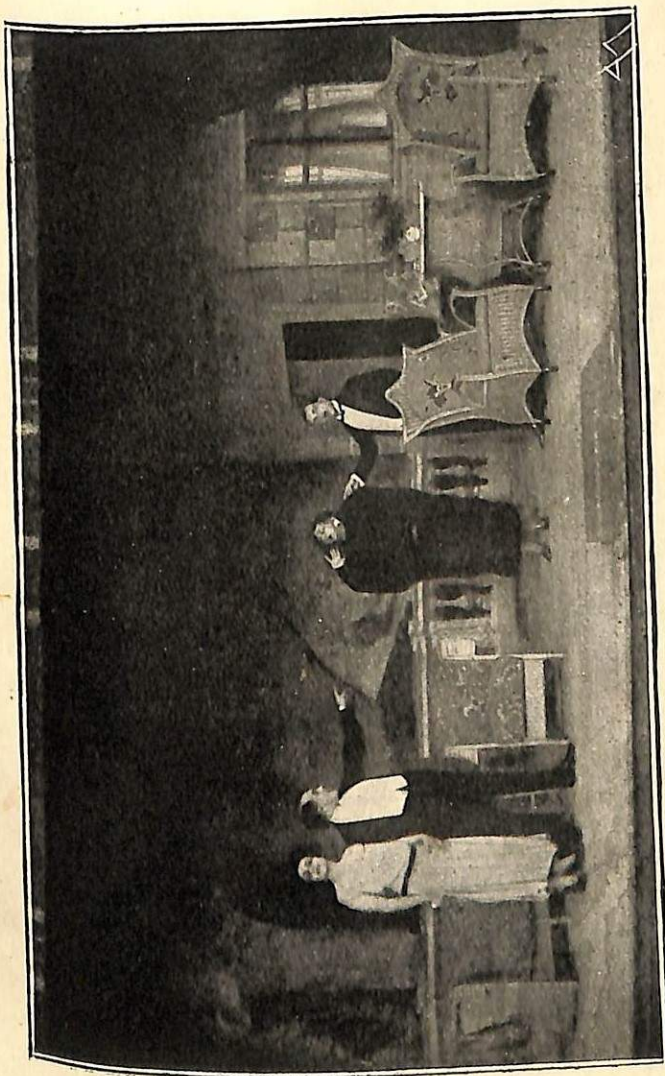
Νὰ σᾶς διατάξῃ ὄχι, νὰ σᾶς πῆ, πὼς νὰ τὸ πῶ, νὰ σᾶς συστήσῃ.

ΜΑΙΡΗ

Θὰ τραγουδήσω, μόνον γιατί ἔχω ὄρεξη νὰ τραγουδήσω. Κοκό... Κοκό... (Ὁ Κώστας ἐξακολουθεῖ νὰ μιλάει μετὰ τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Φούλα. Ἡ Μαίρη χτυπᾷ τὸ πόδι). Κοκό.

ΚΩΣΤΑΣ

(Ξαφνιζόμενος.) Ἐγὼ ἔμαι ὁ Κόκος. Τ' εἶν' ἀγάπη μου;

ΜΕΡΟΣ Γ'

Γεώργιος — Ἡσὺ γαίης! ...

ΜΑΙΡΗ

Θά τραγουδήσω.

ΚΩΣΤΑΣ

Χαίρω πολύ έδῶ;

ΜΑΙΡΗ

Πῶς έδῶ; Ὑπάρχει πιάνο έδῶ;

ΚΩΣΤΑΣ

Ἄ, βέβαια, δὲν ὑπάρχει έδῶ πιάνο. Τότε μέσα.
Θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω, ἀγάπη μου;

ΜΑΙΡΗ

Αὐτὸ εἶν' τὸ καθήκον σου.

ΚΩΣΤΑΣ

(*Στὸ Γεῶργο καὶ στὴ Φούλα.*) Δὲν ἔχετε
μέσα; Θά τραγουδήσῃ ἡ Μαίρη. (*Φεύγουν.* Ὁ Γε-
ῶργος σηκώνεται καὶ αὐτὸς νὰ φύγῃ όταν ἡ
Φούλα τοῦ λέει.)

ΦΟΥΛΑ

Φοβάστε τὴ γυναῖκα σας;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ταρασσόμενος.*) Πῶς αἶς ἦρθε νὰ μοῦ κάνετε
αὐτὴ τὴν ἐρώτηση;

ΦΟΥΛΑ

Εἶδα πὼς μόλις ἀντιληφθήκατε πὼς ὑπάρχει
κίνδυνος νὰ μείνουμε μόνοι, ἀμέσως σηκωθήκατε
νὰ φύγετε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποῦ
σηκώθηκα νὰ πάω μέσα.

ΦΟΥΛΑ

Εἴσθε ὁ μόνος ὅμως ποῦ ἔχετε ὠρισμένο λόγο,
γιὰ τὸν ὁποῖον σηκωθήκατε νὰ πάτε μέσα.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὸ λόγο ν' ἀκούσω τὸ τραγοῦδι τῆς Διδος
Μαίρης.

ΦΟΥΛΑ

(Κάθεται.) Ἄν ἦταν αὐτό, νομίζω πὼς θὰ μπο-
ροῦσε κανεὶς ν' ἀπολαύσει τὸ τραγοῦδι κι' ἀπὸ δῶ, χω-
ρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἰδρωκοπήσῃ μέσα. Ἡ ἔχετε ἀν-
τίρηση;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καμμιά. (Κάθεται).

ΦΟΥΛΑ

Σὰς ὠφέλησε ἡ Κηφισσιά, τὸ ξέρετε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ μοῦ τὸ εἶπε κανεὶς αὐτὸ ἴσαμε τώρα.

ΦΟΥΛΑ

Πῶς, σεῖς δὲν ἀντιληφθήκατε καμμιά δια-
φορά;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ μοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ τὸ προσέξω.

ΦΟΥΛΑ

Τόσο ἀπορροφημένος λοιπὸν εἴσθε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἀπορροφημένος! Σὲ τί;

ΦΟΥΛΑ

(Κοιτάζοντας τὸ Γεῶργο στὰ μάτια). Στὴν εὐ-
τυχία σας!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὴ μὲ κοιτάζετε ἔτσι, σὰς παρακαλῶ.

ΦΟΥΛΑ

Ἄ, ξέχασα πὼς σὰς ζηλεύει ἡ γυναῖκα σας.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὴ μιλάτε, σὰς παρακαλῶ, ἔτσι γιὰ τὴ γυναῖκα
μου. Εἶνε πολὺ καλὴ ἡ γυναῖκα μου.

ΦΟΥΛΑ

Δὲν ἀμφισβήτησε κανεὶς τὴν καλωσύνη τῆς κ.
Φανῆς. Πραγματικά εἶνε καλὴ. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκρι-
βῶς, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ καλὴ, πρέπει νὰ πηγαίνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὶ θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό;

ΦΟΥΛΑ

Δὲν ἀξίζει, νομίζω, κ. Γεῶργο, νὰ κρυβόμαστε
πίσω ἀπ' τὸ δάχτυλό μας. Ἡ γυναῖκα σας μὲ ζη-
λεύει.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ζηλεύει ὅλες τίς γυναῖκες.

ΦΟΥΛΑ

Μὲ νομίζει ἱκανὴ νὰ φέρω μεγάλη καταστροφή.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ἀφηρημένος.*) Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ μεγαλύτερη καταστροφή;

ΦΟΥΛΑ

Ὅχι, κ. Γεώργο. Δὲν ἀξίζει καὶ τόση ἀπογοήτευση. Εἴσθε νέος ἀκόμη, ἔχετε μπροστά σας τὸ χρόνο τὸν ἀπαιτούμενο γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἐκεῖνο πού νομίζετε πὸς ἔχασατε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄ, ὄχι. Δὲν ἔχω τίποτε μπροστά μου. Δὲν εἶνε τὰ χρόνια ἐκεῖνα πού γερνοῦν τὸν ἄνθρωπο. Ὑπάρχουν γέροι πού εἶν' ἀκόμη παιδιὰ καὶ νέοι, στὴν ἡλικία τῆ δική μου, πού εἶνε γέροι. Εἴμ' ἕνας παληόγερος, ἀχρηστος, ἀνίκανος γιὰ κάθε ἀνώτερη προσπάθεια. Τίποτε δὲ μ' εὐχαριστῆ. Τίποτε δὲ μὲ ἱκανοποιεῖ... Κάνετε μου τὴ χάρη μὴ με κοιτᾶτε ἔτσι.

ΦΟΥΛΑ

Σὰς κάνει κακό;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄ, ὄχι κακό, δὲ ξέρω... Μέσα στὰ μάτια σας βλέπω κάτι σὰν ν' ἀνασταίνεται. Κάτι πού μοῦ θυμίζει περασμένες ἡμέρες... Ὠραῖες... εὐτυχισμένες. Μὴ με κοιτάζετε, σὰς παρακαλῶ.

ΦΟΥΛΑ

Φοβᾶστε λοιπὸν ν' ἀντικρύσετε τὴν εὐτυχία;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ναί, φοβᾶμαι.

ΦΟΥΛΑ

Θέλετε νὰ φύγω, ἢ νὰ βλέπω ἄλλοῦ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Συγχωρῆστε με. Φοβᾶμαι! Εἶν' ἀνοησία, τὸ ξέρω... Φοβᾶμαι τὰ μάτια σας, γιατί εἶν' Ὠραῖα!

ΦΟΥΛΑ

Πρώτη φορὰ βλέπω ἄνθρωπο πού νὰ φοβᾶται τὸ Ὠραῖο.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τὰ θαυμάζω... Δὲ τὸ εἶχα προσέξει πὸς εἶν' Ὠραῖα... Ἡ γυναῖκα μου μοῦ τὸ εἶπε .. Σὰς βρίσκει πολὺ Ὠραῖα ἢ γυναῖκα μου... Ὁμολογῶ πὸς δὲ τὸ εἶχα προσέξει. Μπορεῖ καὶ νὰ εἴσθε... Ἄλλὰ τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχη αὐτὸ γιὰ μένα;.

ΦΟΥΛΑ

Τὸ λέτε αὐτὸ ἐπειδὴ εἶμαι παντρεμένη;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό... Τὸ Ὠραῖο γιὰ νὰ τὸ χαρῆ κανένας πρέπει νὰ εἶνε ὄχι μόνον δυνατός ἀλλὰ καὶ παρασκευασμένος... Ἐνας ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα, χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς πόθους, ἕνας ἄνθρωπος σκιά... (*Ὁ Γεώργος ἐνῶ λέει αὐτὰ ἔχει σηκωθεί καὶ βηματίζει.*)

ΦΟΥΛΑ

(*Τὸν διακόπτει καὶ δέλχνει τὴ σκιά τοῦ Γεώργου.*) Κοιτᾶτε κεῖ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τι είνε;

ΦΟΥΛΑ

Δὲ βλέπετε τίποτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὅχι.

ΦΟΥΛΑ

Ἐνα πράγμα πὸν κινεῖται; Δὲ βλέπετε τὴ σκιά πὸν σχηματίζει τὸ σῶμα σας.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄ, ναι τὴ βλέπω· καὶ τί μ' αὐτό;

ΦΟΥΛΑ

Δὲ σᾶς κάνει ἐντύπωση πὸς ἕνας ἄνθρωπος σκιά, ὅπως λέτε τοῦλάχιστον πὸς εἶσθε, σχηματίζει σκιά; Εἶδατε ποτὲ σκιά νὰ κἀνὴ σκιά;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μήπως τὰ ἐρείπια δὲν κἀνουν σκιά; Κι' ὅμως ζῶν δὲν ἔχουν.

ΦΟΥΛΑ

Μὴ ξεχνᾶτε ὅμως πὸς ἐπάνω στὰ ἐρείπια μπορεῖ ν' ἀνθίσῃ νέα ζῶν... Ἔπειτα τί τὰ θέλετε αὐτά; (*Ἀκούεται ἀπὸ μέσα ὁ Κώστας πὸν προσπαθεῖ νὰ τραγουδήσῃ.*) Ποιὸς κάνει ἔτσι;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὁ Τάταρος πὸν θὰ δίνῃ ξύλο στὴ γυναῖκα του! Ἀκόμη δὲν τὴν πῆρε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τραγουδήσῃ. Αὐτὸ θὰ τὸν κρεμάσῃ ἀνάποδα σὰν σφαγμένο ἀρνί. ...Μεγάλο θηρίο τέλος πάντων ἢ γυναῖκα!

ΚΩΣΤΑΣ

(*Ἀπὸ μέσα*). Δὲν ἔχω φωνή...δὲ μπορῶ νὰ τραγουδήσω.

ΜΑΙΡΗ

(*Ἀπὸ μέσα*). Πολὺ ὠραῖα τὸ λές. (*Φαίνεται στὸ παράθυρο ἡ Φανὴ ἀνήσυχη νὰ παρακολουθεῖ τί γίνεται στὸ περιβόλι*).

ΦΟΥΛΑ

Εἶδατε πὸς εἶχα δίκαιο, ὅταν ἔλεγα πὸς ἡ γυναῖκα σας μὲ φοβᾶται πολὺ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ξαφνιζόμενος*). Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό;

ΦΟΥΛΑ

Γιὰ δέτε στὸ παράθυρο. Κατασκοπευόμαστε. Ἄρα ἕναν ἀπ' τοὺς δύο μας, ἂν ὄχι καὶ τοὺς δύο, θεωρεῖ ἐπικίνδυνο.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἴσως νὰ ἔχετε δίκαιο. (*Βλέπει στὸ παράθυρο*).

Ἔφυγε.

ΦΟΥΛΑ

Δὲν ἔφυγε, ἔρχεται. (*Ἐν τῷ μεταξὺ βγαίνουν μερικοὶ προσκεκλημένοι στὴ βεράντα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Φανὴ*). Εἶδατε πόσον εἶχα δίκαιο; (*Ἡ Φανὴ κατεβαίνει καὶ πλησιάζει*).

ΦΑΝΗ

Γεώργο, πᾶμε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Σηκώνεται*). Πᾶμε.

ΦΑΝΗ

Δὲ λυπᾶσαι πού ἀφίνεις μόνη τὴν κ. Φούλα ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲ νομίζω νὰ μένη μόνη. Εἶνε τόσος κόσμος ἐδῶ.

ΦΟΥΛΑ

Πάντοτε εἶχα τὴν ἰδέα πὼς εἶσθε πολὺ εὐγενική.

ΦΑΝΗ

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς σᾶς διέκοψα τὸ τὲτ ἄ τὲτ σας. Δὲν ἀμφιβάλλω οἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος θ' ἀποτελοῦσαν τὴν συζήτηση τοῦ παρόντος.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐδῶ δὲν εἶν' τὸ σπίτι μας.

ΦΑΝΗ

Ὡστε μόνον στὸ σπίτι μας μιλάτε γιὰ τὶς ἀναμνήσεις σας ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὅχι, ἀλλὰ στὸ σπίτι του κανεὶς μπορεῖ ν' ἀσχημονῇ ὅσο θέλει.

ΦΑΝΗ

Παραδέχεστε λοιπὸν πὼς ἀσχημονοῦσατε ; Κυρία Φούλα, ἀκοῦτε τί λέει ὁ φί . . . ὁ Γεῶργος. Φανταστῆτε παρ' ὀλίγο νὰ πῶ ὁ φίλος σας.

ΦΟΥΛΑ

Δὲ θὰ ἐλέγατε καὶ καμμὴν ἀνακρίβεια.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πᾶμε στὸ σπίτι μας κ' ἐκεῖ ἀποτελειώνεις ἐκείνο πού ἄρχισες τώρα ἐδῶ.

ΦΑΝΗ

Ὅχι καλύτερα νὰ τελειώνουμε ἐδῶ. Χρειάζεται κάποια ἐξήγηση. Δὲν τὸ νομίζετε κ. Φούλα ; Καθῆστε.

ΦΟΥΛΑ

Καθὼς βλέπετε δὲν ἔπαυσα νὰ εἶμαι καθισμένη. Ἴσως θέλετε σεῖς νὰ καθῆσετε. Καθῆστε παρακαλῶ.

ΦΑΝΗ

(Ἰδιαίτερα). Μ' αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ. (Κάθεται). Σᾶς ἀρέσει ἡ δροσιὰ φαίνεται ;

ΦΟΥΛΑ

Εἶμαι εἰλικρινής, τὴν προτιμῶ ἀπ' τὴ ζέστη.

ΦΑΝΗ

Γι' αὐτὸ ἐπροτιμήσατε νὰ καθῆσετε ἔξω τὴν ὥρα τοῦ γάμου. Μέσα ἔκανε μεγάλη ζέστη !

ΦΟΥΛΑ

Περίεργον ! Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς θὰ εἶχατε τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἐξακριβώσατε πού βρισκομαι. Ὅχι, ἀγαπητὴ κυρία. Μόλις μετὰ τὸ τέλος τῶν γάμων ἐβγήκα ἔξω. Ἄλλο τίποτε ;

ΦΑΝΗ

Ἐνδιαφέρον, γιατί ;

ΦΟΥΛΑ

Ἐχθροὶ σας δὲν εἶμαι ;

ΦΑΝΗ

(Μ' ἔξαψη). Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπ' αὐτό ; Ἄν εἶ-

σαστε ἐχθρά μου δὲ θὰ μ' ἐνδιέφερε διόλου γιατί
θὰ ἤξερα νὰ φυλαχτῶ ἀπὸ σᾶς· ἐνῶ τώρα παρου-
σιάζεστε μὲ ἀξιώσεις φίλης.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ἐνῶ σηκώνεται*). Κυρία Φούλα, σᾶς παρακαλῶ,

ΦΑΝΗ

᾽Ωστε τὴν κυρία Φούλα νομίζεις πὸς πρέπει νὰ
παρακαλέσης ;

ΦΟΥΛΑ

(*Ἐνῶ σηκώνεται*). Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σε-
βαστῶ τὸ ξέγο σπίτι.

ΦΑΝΗ

Πηγαίνετε νὰ χτίσετε σ' ἄλλη γωνιά τὴν ἐρω-
τικὴ φώληά σας ; Ἀκοῦτε νὰ σᾶς πῶ. Μπορεῖ νὰ
εἶνε μικρὰ τὰ χέρια μου, νὰ μὴν εἶνε τόσον ὠραῖα
ὅσο τὰ δικὰ σας χέρια, ἔχουν ὅμως τὴ δύναμη
νὰ ὑψωθοῦν ἀπειλητικὰ ἐναντίον καθενὸς ποῦ θὰ
θελήσῃ νὰ μοῦ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία μου.

ΦΟΥΛΑ

Εἶσθε λοιπὸν εὐτυχής ! Παράδοξο ! Κι' ὅμως ὁ
κ. Γεῶργος ἔχει τὸ ὕφος πολὺ δυστυχισμένου ἀν-
θρώπου.

ΦΑΝΗ

Γι' αὐτὸ ἀναλάβετε σεῖς νὰ τὸν κάνετε ν' ἀλλάξῃ
ἕφος ! Θέλετε νὰ τὸν κάνετε εὐτυχῆ ; Δὲν εἶν' ἔτσι ;
(*Ὁ Γεῶργος ἐπιχειρεῖ νὰ φύγῃ*). Ἔλα δῶ, μὴ
φεύγεις.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ἡ ἐξωρηθὴ φωνὴ ὑψώνοντας λίγο τὸ χέρι*).
Στὴ Ταταρία...

ΦΑΝΗ

Ἔ, τί κάνουν στὴ Ταταρία ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Μ' ἀβουλία ἀφίνοντας νὰ πέσῃ τὸ χέρι του*).
Τίποτε...

ΦΑΝΗ

Δὲν ὑπάρχουν ἄντρες ποῦ νὰ περιφρονοῦν τὴ
γυναῖκα τους γιὰ τὴ πρώτη τυχοῦσα ἄλλη. Αὐτὸ δὲν
ἤθελες νὰ πῆς ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Αὐτό.

ΦΟΥΛΑ

Δὲν ἔχουμε, νομίζω, ἀγαπητὴ κυρία, νὰ ποῦμε
τίποτ' ἄλλο ;

ΦΑΝΗ

᾽Οχι, ἔχω ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ ἢ μᾶλλον νὰ σᾶς ὑπεν-
θυμίσω κάτι. Πὼς ὁ Γεῶργος εἶνε παντρεμένος.
Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Καὶ πὼς καὶ σεῖς εἶσθε παν-
τρεμένη.

ΦΟΥΛΑ

Σᾶς εὐχαριστῶ. Μοῦ τὸ ὑπενθυμίζετε ἐγκαίρως,
γιὰ νὰ σᾶς ἀφίσω μὲ τὸν ἄντρα σας καὶ νὰ πάω καὶ
ἄγῳ νὰ ἰδῶ ποῦ βρίσκεται ὁ δικός μου. Μοῦ ἐπιτρέ-
πετε ; (*Φεύγει*.)

ΦΑΝΗ

Εστσίλωτη! (Στὸ Γεῶργο.) Πᾶμε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πᾶμε.

ΦΑΝΗ

Στὸ σπίτι;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Στὸ σπίτι.

ΦΑΝΗ

Δὲν ἔχεις καμμιὰν ἀντίρρηση;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καμμιάν. Βλέπεις πὼς ἀφίνω τὸν ἑαυτό μου νὰ ὀδηγηθῆ χωρὶς τὴν ἐλαχίστη διαμαρτυρία ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν.

ΦΑΝΗ

ὦ! τὸ ἄκακο, τὸ ἀθῶο, κ' ἀπονήρευτο πρόβατο! (Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη περνοῦν δυὸ κυρίες ἀπ' τὶς προσκεκλημένους τὶς ὁποῖες ὁ Γεῶργος παρακολοῦθεῖ μὲ τὰ βλέμματα. Ἡ Φανὴ τοῦ γυρίζει ἀπότομα μὲ τὸ χέρι τῆς τὸ κεφάλι.) Ἐδῶ βλέπε. Μόλις εἶδες γυναῖκα ἀγρίεψε τὸ μάτι σου. Πίθηκε! Πᾶμε. (Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ταράτσα ἡ Νέλλη καὶ τοὺς πλησιάζει.) Γι' τρυφερότητες εἴκοσιν ἡμερῶν συζύγων εἶν' αὐτές; Βοήκατε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεμοναχιαστῆτε νὰ τὰ πῆτε. Ὅμι καὶ τόσο πολὺ ἔρωσ' βλάπτει, τὸ ξέρετε;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἰσθε πολὺ καλή, γιατί προσπαθεῖτε νὰ διακρίνετε ὁμορφιὰς ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχουν.

ΦΑΝΗ

Δὲ νομίζετε πὼς πρέπει νὰ συγχαρῆτε τὸν ἄντρα μου γιὰ τὴν τόση εἰλικρίνειά του;

ΝΕΛΛΗ

Καμμιά φορὰ κάτω ἀπὸ τὰ φαινομενικῶς πιὸ ἀνειλικρινῆ λόγια ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερη εἰλικρίνεια ... Πῆρατε παγωτό;

ΦΑΝΗ

Πῆραμε καὶ τώρα μάλιστα φεύγουμε.

ΝΕΛΛΗ

Φεύγετε; Νὰ πᾶτε ποῦ;

ΦΑΝΗ

Σπίτι μας, ποῦ ἄλλοῦ;

ΝΕΛΛΗ

Καλέ, τί λέτε; Νὰ φύγετε ἀπὸ τώρα; Ἄ, ὄχι δὲ πρέπει νὰ κάνετε τὴν κακὴ ἀρχή. Εἶνε πολὺ νωρὶς ἄκόμα. Ὅχι ὄχι, δὲ θὰ φύγετε, κύριε Γεῶργο. Τὸ ἀπαιτῶ.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἡ γυναῖκα μου ἔχει τὸ γενικὸ πρόσταγμα.

ΝΕΛΛΗ

Ἄ, ὄχι, κ. Φανῆ, δὲ θὰ φύγετε ἀκόμη. Πηγαίνουμε μέσα. Ἄρχισε ὁ χορός.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὲ τόση ζέστη!

ΦΑΝΗ

Ἔνας λόγος λοιπὸν νὰ καθήσης ἔξω, γιατί μέσα κάνει φοβερὴ ζέστη. (*Ἰδιαίτερα.*) Ἐνόμιζε πὼς...

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲν ἔχω καμμιάν ἀντίρρηση.

ΦΑΝΗ

(*Ἰδιαίτερα.*) Ἐγὼ ξέρω ἂν ἔχῃς ἀντίρρηση ἢ ὄχι. (*Ἡ Νέλλη μὲ τὴ Φούλα φεύγουν.*)

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Λιέφτει ἄτονα μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Σὲ λίγο.*) Κάποιος εἶπε πὼς μιὰ καλὴ γυναῖκα, ἓνα καλὸ μουλάρι καὶ μιὰ καλὴ κατσίκα εἶνε τρία κατὰ ζῶα. Εἶμαι περίεργος νὰ ἤξερα τὶ θὰ ἔλεγε ἂν ἐγνώριζε τὴ γυναῖκα τὴ δική μου. (*Βγαίνουν ἀπὸ τὴν βεράντα ἡ Φούλα μὲ τὸν Πέτρο καὶ κατεβαίνουν σιγά, σιγὰ κουβεντιάζοντας στὸ περιβόλι.*)

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲ φταίω ἐγὼ ἂν σὰς χόρεψα τόσην ὥρα. Χορεύεστε τόσο ἐλαφρά! Σωστὴ πεταλούδα.

ΦΟΥΛΑ

Χωρὶς φτερά ὅμως.

ΠΕΤΡΟΣ

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγκεται καὶ τὸ ἑξαιρετικὸ, ὅτι φτερουγάτε χωρὶς νὰ ἔχετε φτερά... Φοβερὴ ὅμως.

ζέστη. (*Βλέπει τὸ Γεώργο.*) Νὰ κι' ὁ Βερνάρδος ὁ ἐρημίτης.

ΦΟΥΛΑ

Ἄ, ναὶ ὁ κ. Γεώργος. Στὴν ἴδια θέση ἀκόμη! Τί κρίμα. Ἀλήθεια, γιατί τὸν εἶπατε Βερνάρδος ὁ ἐρημίτης;

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲ ξέρω, γιατί μοῦ θυμίζει τὸ μαλάκιο ἐκεῖνο, ποὺ ἐπειδὴ ἡ φύση τὸ ἔκανε χωρὶς ὄστρακο, ὁποῖο ξένο ὄστρακο βρῆ χώνεται μέσα σ' αὐτὸ καὶ κεῖ περνάει μονάχο τὴ ζωὴ του. Ἡ φύση τὸν ἔκανε χωρὶς θέληση ποὺ στὸν ἀνθρωποεῖνε τὸ ὄστρακο πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀντιμετωπίζει τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς. Τώρα εἶνε στὴ περίοδο τοῦ ψαξίματος. Ψάχνει νὰ βρῆ ἓνα ξένο ὄστρακο μέσα στὸ ὁποῖο νὰ ζητήσῃ καταφύγιο.

ΦΟΥΛΑ

Εἶσθε βέβαιος πὼς; πράγματι ψάχνει;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἶνε φυσικὸ αὐτό, διαφορετικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη αὐτοκτονήσει.

ΦΟΥΛΑ

Μήπως δὲν τὸ ἔκανε αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ

Λησμονεῖτε, φαίνεται, πὼς ὑπάρχουν καὶ νεκροφάνειες... Μὲ συγχωρεῖτε: ἔχω ὑποσχεθῆ τὸ πρῶτο φῶξ τρὸτ στὴν ὠραία νύφη. Δὲ θὰ περᾶστε μέσα;

ΦΟΥΛΑ

Ἄφοῦ ἀναπνεύσω λίγο δροσερὸ ἀέρα ἀκόμη.
(Ὁ Πέτρος φεύγει. Ἡ Φούλα πλησιάζει σιγά,
σιγὰ στὸ μέρος πού κάθεται ὁ Γεώργιος κάνοντας
πὼς βλέπει τὰ λουλούδια. Ὁ Γεώργιος μόλις τὴν
ἀντικρύζει σηκώνεται ἀπότομα καὶ ἐπιχειροῦ νὰ
φύγῃ). Ἦρθε τὸ φόβητρο;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὅχι, ὁ κίνδυνος.

ΦΟΥΛΑ

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια προτιμῶ κίνδυνος παρὰ
φόβητρο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Τί σημασία ἔχουν οἱ λέξεις;

ΦΟΥΛΑ

Μεγάλη. Γιατὶ ἅμα πειστήτε πὼς ὁ κίνδυνος
εἶνε φανταστικός; Ἐγώ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, δὲ φο-
βάμαι τίποτ. Θέλετε νὰ πᾶτε μέσα, μὴ σᾶς ἐμπο-
δίσω.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἄλλὰ μήπως καὶ μέσα δὲν εἶνε γυναῖκες;

ΦΟΥΛΑ

Εἴτ' ἐδῶ, εἴτε μέσα ἐπομένως τὸ ἴδιο κάνει.
αὐτὸ δὲ θέλετε νὰ πῆτε;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Γιὰ τὴ γυναῖκα μου τοῦλάχιστον.

ΦΟΥΛΑ

Ἐνῶ γιὰ σᾶς;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Γιὰ μένα; Τί σημασίαμποροῦν νὰ ἔχουν τὰ
γοῦστα τὰ δικά μου; Ἐνας δυστυχισμένος ἀνθρω-
πος! (Ἡ Φούλα κάθεται. Στὸ διπλανὸ κάθισμα
κάθεται καὶ ὁ Γεώργιος).

ΦΟΥΛΑ

Πόσο μοῦ θυμίζετε μὲ τὰ λόγια σας τὴ μητέρα
ἐκείνη πού ἐνῶ ἔβλεπε τὸ τσεκούρι νὰ κρέμεται,
ἔτοιμο νὰ πέσῃ, ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ
τῆς παιδιοῦ, πού κοιμώταν κάτω ἀπ' αὐτό, ἀντὶ νὰ
σηκώσῃ τὸ χέρι τῆς καὶ νὰ πάρῃ τὸ τσεκούρι ἢ νὰ
μεταφέρῃ τοῦλάχιστον τὸ παιδί τῆς μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ,
καθόταν καὶ μοιρολογοῦσε τὸ παιδί τῆς πού θὰ πέ-
θαινε ἅμα θὰ ἔπεφτε στὸ κεφάλι του τὸ τσεκούρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Ἀνήσυχα καὶ περιέργα.) Τὶ θέλετε νὰ πῆτε μ'
αὐτό;

ΦΟΥΛΑ

Πὼς κάθε ἀνθρώπος κρατᾷ τὴν τύχη του, τὸ
μέλλον του καὶ τὴν εὐτυχία του στὰ χέρια του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Τὸ λέτε σεῖς αὐτό, πού εἴσθε ἐλπίσῃς παντρε-
μένη;

ΦΟΥΛΑ

Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ εἶμαι παντρεμένη τὸ λέω αὐτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὡστε, ἂν ὑπετίθετο πὼς ὁ ἀντρας σας θὰ σᾶς
ἔδινε κάποια ἀφορμή;

ΦΟΥΛΑ

Θα ἔκανα ὅ,τι κάνω τώρα... Μὴ σᾶς παραξενεύει ἡ εἰλικρινείά μου. Ὁ ἄντρας μου εἶνε καλός, ἀλλ' ἐγωῖστίς. Ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν ἔχει συγκεντρῶσει στὸν ἑαυτό του. Πέρα ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο. Ἐγώ, ἡ γυναῖκα του, δὲν εἶμαι ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς του, ἀλλ' ἓνα ἐπιπλοῦ πού τὸ πῆρε γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς κρεβατοκάμαράς του. Γιατὶ ἔξω ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρά του δὲν ὑπάρχω γι' αὐτόν. Εἶμ' ἐλεύθερη νὰ πάω ὅπου θέλω, νὰ βγῶ περίπατο μ' ὅποιον θέλω, νὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι ἢ τὸ βράδυ σπίτι μου ὅ,τι ὥρα θέλω. Ποτέ του δὲ μὲ ρώτησε ποῦ ἤμουνα μὲ ποιὸν ἤμουνα καὶ γιατί ἄργησα. Αὐτὸ λέγεται ἀδιαφορία, καὶ δὲν εἶνε μόνο ἡ ζήλεια ποὺ σκοτώνει, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδιαφορία.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Γιατὶ ἀδιαφορία κι' ὄχι ἐμπιστοσύνη;

ΦΟΥΛΑ

Κουροφέξαλα. Ἐμπιστοσύνη! Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως κολακεύει τὸν γυναικεῖο ἐγωῖσμό εἶν' ἡ προσοχὴ, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ἀγρίεμμα καμμιά φορὰ τοῦ ἀνδρός... Αὐτὸ δὲν τὸ βρήκα στὸν ἄντρα μου, ὅπως καὶ σεῖς δὲ βρήκατε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δικῆς σας γυναίκας τὴν ἡσυχία, τὴν ἀνάπαυση, τὴν ξεκούραση.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Ἐνωῦ μιλάει ἡ Φούλα ὁ Γεώργος βλέπει τὸ

χέρι τῆς σὲ λίγο τὸ πιάνει καὶ τὸ παρατηρεῖ προσεκτικῶς.) Ἀκόμη ὑπάρχει τὸ σημαδάκι αὐτό... Καὶ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε!

ΦΟΥΛΑ

Ναί, τ' ἀγκάθι τῆς τριανταφυλλιάς! Θυμόσαστε; Ἦταν πολὺ μεγάλο κ' αἰχμηρό, καὶ τὸ τρύπημά του ἄφησε μεγάλο σημάδι... Θυμόσαστε πῶς ἔγινε; Θέλησα νὰ κόψω ἓνα τριαντάφυλλο γιὰ νὰ σᾶς τὸ δώσω...

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἶμαστε παιδάκια τότε...

ΦΟΥΛΑ

Καὶ γερατσουνίστηκα!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Πόσο αἷμα ἔτρεξε ἀπ' τὴν πληγὴ. Θυμόσαστε;

ΦΟΥΛΑ

Καὶ σεῖς τότε, ἐπειδὴ πονοῦσα, θυμόσαστε; ὅπως ἦταν ματωμένο ἔτσι τὸ χέρι μου, τὸ φιλήσατε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ναί πολλές φορές... Εἶμαστε παιδάκια τότε...

ΦΟΥΛΑ

Ἄ, ὄχι καὶ πολὺ μικρά. Ἦμουν μιὰ κοπέλλα σὲ ηλικία ποὺ νὰ αἰσθάνεται τις ἡδονικὲς φρικιᾶσεις ποὺ προκαλεῖ τὸ φιλεῖν τοῦ ἀνδρός, ἔστω κι' ἂν δίνε-ται στὸ χέρι... Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἐφύγατε γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ὅταν γυρίσατε, ἤρθατε μ' ἄλλες ιδέες.

Μ' ἀφίσατε ἓνα κορίτσι μὲ κοτσίδα καὶ γυρίσατε ἓνας κύριος μὲ μουστάκι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ναί, σὰς βρῆκα γυναῖκα ὄριμη, γεμάτη ζωὴ καὶ δροσιά.

ΦΟΥΛΑ

Σὲ λίγο παντρευτήκατε... Τότε παντρεύτηκα καὶ γώ...

ΓΕΩΡΓΟΣ

Θέλετε νὰ πῆτε ἴσως μ' αὐτὸ πὼς ἂν δὲν παντρευόμουν ἐγώ...

ΦΟΥΛΑ

Ἴσως νὰ μὴν ὑπῆρχε κανένας ποὺ νὰ μᾶς ἐκατακόπευε αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Βλέποντας τὸ χέρι τῆς Φούλας.*) Ἡ γυναῖκα μου ἔλεγε πὼς εἶν' ὄραϊο τὸ χέρι σας! Πόσο δίκαιο εἶχε! (*Ἐξετάζοντας τὸ γκρατσούνισμα, ἀσυνείδητα φέρνει τὸ χέρι τῆς Φούλας στὸ στόμα του καὶ τὸ φιλεῖ. Ἀψφνης συνέρχεται καὶ τὸ ἀφίνει ἀπότομα.*) Ὅχι, πάρτε τὸ χέρι σας, πάρτε τὰ μάτια σας... Φοβᾶμαι τὸ χέρι σας...

ΦΟΥΛΑ

Τότε ὅμως δὲ τὸ φοβηθήκατε!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἦταν ματωμένο τότε... Εἴσατε ἓνα μικρὸ κοριτσάκι! Ἐν' ἀγκάθι γκρατσούνισε τὸ χέρι σας.

ΦΟΥΛΑ

Ἡ αὐτὴ σκηνοθεσία. Τὶ τάχα ἂν τώρα τ' ἀγκάθι ζῆ, ὑπάρχει, τρυπάει βαθειὰ καὶ λέγεται Φανῆ γιὰ σὰς, Μάρκος γιὰ μένα!

ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὴ τὸ λέτε αὐτό. (*Ἡ Φούλα σηκώνεται νὰ φύγῃ.*) Ὅχι, μείνετέ.

ΦΟΥΛΑ

Ἄν ξερθῇ ἡ γυναῖκα σας;

ΓΕΩΡΓΟΣ

(*Ἀφηρημένος.*) Ζῆ... Ὑπάρχει... Τρυπάει... (*Στὴ Φούλα.*) Τὴ φοβόσαστε τὴ γυναῖκα μου;

ΦΟΥΛΑ

Ἐγώ; Γιατὶ νὰ τὴ φοβηθῶ; Αὐτὴ ὅμως μὲ φοβᾶται. Μὲ θεωρεῖ ἐχθρὰ της. Ἄδικα ὅμως ποτὲ δὲ σκέφτηκα νὰ τῆς κάνω κακό. Ἐκτὸς ἂν εἶν' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ θεωροῦν ὡς ἐγκλημα τὸ νὰ δίνῃ κανεὶς μιὰ μικρὴ βοήθεια, ἔστω καὶ μὲ λόγια, στὰ θύματά τους.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Αὐτὸ τὸ ρόλο λοιπὸν παίζετε σεῖς τώρα; Τοῦ ἀνθρώπου ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ μιὰ μικρὴ βοήθεια σ' ἓνα θῦμα; Μεγάλος ὁ ἀλτροῦισμός σας!

ΦΟΥΛΑ

Γιατὶ νὰ κρυβόμαστε πίσω ἀπ' τὰ δάχτυλά μας; Εἶσατε δυστυχισμένος· λίγ' ἀκόμη καὶ θὰ πεθάνετε

ψυχικῶς. Ἐχετε ἀνάγκην ἀπὸ ἐνίσχυση. Πρέπει νὰ
χωθῆτε κάπου, νὰ ζητήσετε ἄσυλο σὲ μιὰ ἄλλη
ψυχὴ, ποὺ νὰ εἶνε πολὺ δυνατὴ, ὥστε νὰ μπορέσετε
ν' ἀντλήσετε ἀπ' αὐτὴν δυνάμη, γιὰ ν' ἀναστήσετε
τὴ δική σας. Σὰς χρειάζεται ἓνα ξένο ὄστρακο μέσα
στὸ ὁποῖο νὰ καταφύγετε, σὰν τὸν Βερνάρδο τὸν
ἐρημίτη. Ὅχι ὅμως γιὰ νὰ ζήσετε μονάχος ἐκεῖ
μέσα, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀναστηθῆτε μέσα 'κεῖ

ΓΕΩΡΓΟΣ

Καὶ εἶσθε βεβαία πὼς εἶνε τόσο δυνατὴ ἡ ψυχὴ
ἡ δική σας;

ΦΟΥΛΑ

Δὲ σὰς τὴν προσέφερα γιὰ νὰ ρωτᾶτε.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τὸ ὄστρακο δὲν πάει στὸ Βερνάρδο τὸν ἐρη-
μίτη. Τὸ μαλάκιο ζητάει καὶ τὸ βρίσκει.

ΦΟΥΛΑ

Εἶσθε ὅμως βέβαιος πὼς στὸ ἴδιο ὄστρακο χω-
ροῦν δυὸ ψυχές;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Εἶσθε λοιπὸν εὐτυχισμένη;

ΦΟΥΛΑ

Δυστυχῶς, ὄχι.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Τότε ;

ΦΟΥΛΑ

Προσπαθῆστε κ' ἴσως βρῆτε τὸ ὄστρακο ἄδειο.

ΓΕΩΡΓΟΣ

(Πιάνει τὸ χέρι της καὶ βλέποντάς την στὰ
μάτια). Ἄλλὰ μήπως τί κάνω αὐτὴ τὴ στιγμή ;

ΦΟΥΛΑ

Κ' ἐξακριβώσατε τί ;

ΓΕΩΡΓΟΣ

Δὲν ἐξακριβώσα τίποτε. Ἄσυλο ζητῶ. Μιὰ ἀκρούλα
μέσα στὴ ψυχὴ σας. Εἶν' ὄραία ἡ ψυχὴ σας !

ΦΟΥΛΑ

Αὐτὸ βέβαια δὲ σὰς τὸ εἶπε ἡ γυναῖκα σας.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ὅχι. Ἡ γυναῖκα μου μοῦ ἀνοιξε τὸ δρόμο γιὰ
νὰ διακρίνω τίς ὁμορφιές ποὺ κρύβει ἡ ψυχὴ σας.
(Ἀκουμπᾷ τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸν ὤμο
της). Ἀφήστε με νὰ ξεκουραστῶ λιγάκι. (Τὴ
στιγμὴ ἐκελενὴ φαίνεται ἡ Φανῆ, ποὺ ἀκουμπᾷ
στὸ μπράτσο τοῦ Πέτρου, νὰ βγαίνουν στὸν ἐξώ-
στη. Προχωροῦν συνομιλοῦντες ὅταν φθάνουν
στὴ σκάλα καὶ βλέπουν τὴ Φούλα μὲ τὸ Γεῶργο.
Ἡ Φανῆ βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνή).

ΦΑΝΗ

Ἄ . . . (Ὁ Γεῶργος ξεπεινιέται ἀπὸ τὴ θέση

του κι' ἀφοῦ ρίξει μιὰ ματιὰ στὴ Φούλα καὶ μιὰ
στὴ Φανῆ λέει).

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἐσὺ φταῖς ! Σὺ μ' ἔρριξες στὴν ἀγκαλιά της!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄλλο ἓνα θῦμα· αὐτὸ ὅμως ἀπὸ αὐτοκτονία !

ΑΥΛΑΙΑ

(Χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ συγγραφέως ἀπαγο-
ρεύεται ἢ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία τοῦ
ἔργου).

ΔΡ. 15